

GHI CHÉP
ĐẠO ĐỨC LÀM NGƯỜI

GHI CHÉP ĐẠO ĐỨC LÀM NGƯỜI

**NHÓM HỌC TẬP ĐẠO ĐỨC
(LƯU HÀNH NỘI BỘ)**

MỤC LỤC

Lời Thưa	7
I - Đôi Mắt Nhân Quả	8
II - Tứ Trọng Ân	26
II - Trị Bệnh Bằng Như Lý Tác Ý	30
IV - Linh Hồn	42
V - Vấn Đạo	53
VI - Bảng Số 3	73
VII - Bảng Số 4	102
VIII - Bảng Số 5	160

LỜI THƯA

Kính thưa quý thầy, quý sư cô, quý cư sĩ cùng quý bạn đọc!

Chúng con xin giới thiệu đến quý thầy, quý sư cô, quý cư sĩ cùng quý bạn đọc bản đánh máy bài pháp âm của đức Trưởng lão tựa đề ĐẠO ĐỨC NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ, tựa đề này do chúng con thấy Thầy đặt tên trong pháp âm như vậy.

Trong file này chúng con đã có đính kèm link pháp âm, để đọc chúng con kính đề nghị quý thầy, quý sư cô, quý cư sĩ cùng quý bạn đọc hãy nghe pháp âm của Thầy song song với đọc, như vậy thì dễ nắm bắt hơn, vì có một số chỗ chúng con nghe không có được rõ lời Thầy.

Chúng con kính chúc quý quý thầy, quý sư cô, quý cư sĩ cùng quý bạn đọc luôn an lạc, tâm giải thoát các lậu hoặc.

Kính ghi,

Nhóm Học Tập Đạo Đức

Ngày 01 - 09 - 2014

I- ĐÔI MẮT NHÂN QUẢ

Mình chỉ suy luận như vậy, mình chỉ nói trong đầu mình như vậy mà tự mình nó được giải thoát. Nó hay tuyệt vời! Ông Phật ông dạy mình thấy nhân quả, đừng biết đúng biết sai, mà hãy thấy nhân quả, tâm mình sẽ được giải thoát. Bất cứ cái gì ở trên đời này, mà người nào làm cái gì thì không ngoài nhân quả, thiện ác thôi chứ có gì đâu. Khen mình thì là thiện, mà chê mình là ác, mà tâm mình thì đừng thấy lỗi người mà hãy thấy lỗi mình.

Các con ghi chép nhớ kỹ như vậy thì ngay đó là tâm mấy con bất động, mấy con giải thoát liền, mấy con làm A la hán, làm Phật ngay đó. Phật là giải thoát là không bị chấp trước một ác pháp, mắt - tai - mũi - miệng - thân - ý không phải đui, không phải không nghe, không thấy mà ý ở trong này nó theo đó mà nó khởi ra thì dừng lại, quay vô đây đừng có nghe ra bên ngoài, nhân quả có gì mà phải nghe, các con thấy. Rồi mình chỉ răn dạy cái tâm của mình thôi, làm cho cái tâm của mình nó được bất động, nó đừng có theo âm thanh sắc tướng bên ngoài, nó theo sáu trần bên ngoài mà sanh ra bị động mấy con.

Các con thấy tu hành đạo Phật đâu có phải khó đâu, đâu có phải mình lạy Phật

cho nhiều, sám hối hồng danh mà tiêu tội đâu, mà chính mình ngăn chặn, ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện thì ngay chỗ thiện là lẽ sống mà. Mà cái thiện đâu có phải là ngồi đây mà cúng thiện, đi làm từ thiện bố thí đồ. Đó là thiện còn ác mấy con. Nhiều khi mình đi làm từ thiện cứ mình nghĩ người ta khen mình làm từ thiện rồi nghe nó nở mũi mình nghe nó thích, đó là háo danh, thiện mà ác rồi đó. Các con thấy không? Một chút xíu thôi, mà nó bị ác mấy con, chứ không phải thiện toàn thiện. Thiện thật sự là cái đức hiếu sinh của mình đem bố thí thương người, thương mà mình bố thí.

Cũng như có một câu chuyện như thế này: Có một cậu sinh viên bước vào bệnh viện Chợ Rẫy, thì cậu muốn vào hỏi thăm người bà con của cậu nằm bệnh viện thôi chứ có gì đâu, nhưng có cái bà mẹ bà ý chạy ra: *“Cậu ơi, con tôi bây giờ vô nhập cấp cứu mà tôi không có tiền đóng cho nó chắc là nó sẽ chết thôi, cậu có thể giúp tôi 500 được không?”*. Cái cậu này sẵn sàng móc túi cho 500 liền. Không biết cô này có chạy vô phòng cấp cứu hay không hay chạy đâu thì cái cậu sinh viên này cậu không chú ý tới nữa. Nhưng mà khi mà cậu bước vô phòng mẹ cậu thì có một bà nói: *“Cậu bị người ta lừa gạt cậu rồi, chứ đâu có đứa trẻ nào mà cấp cứu đâu”*. Cậu sinh viên này trả lời với

bà đó: “Tôi chỉ biết rằng nếu mà không có đứa trẻ nào cấp cứu thì chắc chắn là không đứa trẻ nào chết hết, đó là điều tôi nghĩ, tôi nghĩ rằng 500 đồng tôi cho bà cụ kia để mà cứu đứa trẻ của bà, mà tôi có bị gạt thì tôi cũng nghĩ rằng nếu mà không có đứa trẻ nào chết là tôi cũng mừng rồi chứ tôi không có nghĩ tôi bị gạt”.

Các con thấy chưa? Từ cái chỗ suy tư đó mà thiện nó mới thật là thiện, mình bố thí rồi, mà cái ý bố thí của mình là thương đứa bé đó, sợ nó chết chứ gì? Sợ cấp cứu không kịp chứ gì? Giờ đóng tiền vô cho nó cấp cứu cho kịp cho nó đừng có chết chứ gì? Mà vừa nghe tin nói không có đứa bé nào chết thì mình mừng chứ sao lại nói là mình bị lừa? Các con thấy, từ cái chỗ suy tư đó mà cái hạnh bố thí của chúng ta do cái tình thương. Các con đi làm cái việc từ thiện, các con đem gạo cấp cho những người bất hạnh, họ đang bị lũ lụt, đang đói khổ chứ gì? Mình đem đó là mình cứu khổ, mà bây giờ mình bị người ta lừa đảo mình nói này kia rồi mình đâm ra mình thấy mình sao mà hồng trí tuệ, ngu si nên bị người ta lừa. Không phải, tui cứu khổ là tui nghĩ tui làm cho người khác không còn khổ nữa, là đủ rồi, tôi biết đủ rồi, không nghĩ mình bị người ta lừa đảo. Các con thấy không?

Cho nên, trong khi đó Thầy nói chỉ có

đức hiếu sinh, lòng thương yêu của mình, từ cái đức hiếu sinh đó mới bố thí. Người ta dám bố thí thân mạng người ta bằng cái đức hiếu sinh mấy con. Người ta xông vô nhà lửa để người ta cứu đứa bé ở trong cái nhà lửa, đó là đức hiếu sinh, lòng thương yêu của người ta, người ta mới xông vô, người ta mới liều chết người ta xông vô; người ta nhảy xuống sông người ta cứu người chết đuối là lòng thương yêu của người ta. Nhưng hành động nhảy xuống sông, xông vào nhà lửa, hành động đó là thương yêu. Còn có nhiều người nói thương yêu chứ gặp lửa cháy không dám xông vô, thiệt mấy người đó thương yêu bằng miệng chứ chưa hẳn bằng hành động, thế mà đây chính cái hành động đó mới thực sự. Mình đến mình giúp đỡ cho một người, một em bé đi qua đường hay một bà cụ đi qua đường, dẫn họ qua đường khi xe cộ qua lại, đó cũng là cái hành động bố thí. Mình nhường một chỗ ngồi cho một người già trên xe buýt, mình nhường một chỗ ngồi cho một người mẹ có đứa con nhỏ ngồi trên xe buýt chỗ ngồi của mình cũng là bố thí mấy con! Đó là cái đức hạnh, bởi vì cái đức đó thì nó nằm ở trong đó phải có tình thương, nếu không có tình thương thì làm sao chúng ta làm điều này được, phải hông? Cho nên mấy con thấy, cái đức hiếu sinh là cái lòng thương yêu của chúng ta. Từ đó, khi mà người ta chửi mắng mình, mình khởi sự mình thương

người ta là vì người ta đang làm ác, người ta đang sống trong cái ác.

Cho nên, đạo Phật mấy con thấy không? Các con đến với đạo Phật mấy con có nghe nói đến tu Tứ vô lượng tâm - tâm từ, tâm bi, tâm hỷ, tâm xả không? Từ - Bi - Hỷ - Xả đó! Từ Bi - tức là Thương Yêu đó. Giới luật mà các Phật tử mấy con mà thọ đầu tiên, thọ Tam qui - Ngũ giới là giới không sát sanh. Giới thứ nhất là giới không sát sanh, đó là Đức Hiếu Sinh, mà đức hiếu sinh nó thực hiện tâm Từ Bi Hỷ Xả. Có tâm Từ Bi thì mới có Hỷ, mới có Xả, mà cái hành động Hỷ nó mới chứng tỏ mình Xả.

Bây giờ tôi thương, tôi nói tôi thương người mà người ta chửi tôi, tôi nói tôi thương người mà tôi không có vui, thì tức là tôi chưa có Hỷ chứ gì? Thì làm sao mà gọi tôi Xả cái tâm giận tôi được? Nhưng mà khi tôi khởi sự thương người đó ở trong nhân quả, họ chửi mắng tôi, họ nói xấu tôi, mà tôi nghĩ rằng người đó họ đang ở trong nhân quả ác, họ sẽ khổ đau. Do suy tư như vậy, cho nên tôi không giận họ, tôi tha thứ những điều lỗi lầm của họ thì tâm tôi vui vẻ không còn giận hờn nữa, tức là tôi đã xả hết.

Các con thấy trong sự tu tập của đạo Phật nó thực tế và cụ thể, nó đem lại cho mình sự giải thoát bằng cái tri kiến của

mình, bằng cái sự hiểu biết của mình. Đó, các con thấy không? Bằng sự hiểu biết của mình!

Cho nên, đạo Phật thực tế lắm mấy con, bắt đầu vào dạy mình học, không phải học kinh sách để cho mình hiểu biết mê mông mà những gì cần thông suốt phải thông suốt. Đạo Phật dạy cho mình sống đạo đức nhân bản - nhân quả để biết hàng ngày mình sống như thế nào là thiện, như thế nào là ác, mà ác thì khổ đau, còn thiện thì đem lại sự hạnh phúc an vui cho mình, cho người. Các con thấy chưa?

Cho nên, vào đạo Phật là các con thọ Tam Quy - Ngũ Giới. Thọ Tam Quy là quy y Phật, học những hành động của Phật. Lẽ ra cái người mà truyền Tam Quy - Ngũ Giới cho mấy con thì người ta dạy cho mấy con biết khi đức Phật tu hành, đức Phật sống những hạnh như thế nào? Đây, Thầy lấy một ví dụ, đức Phật cùng Tăng đoàn đi trên đường thì có 2 thầy trò ngoại đạo, ông thầy thì chửi mắng Phật, còn ông học trò ca ngợi Phật đủ điều. Đức Phật dặn chúng Tỳ kheo đến ngôi nhà mát gần đó đồng vào trong đó nghỉ ngơi, thì chúng Tỳ kheo mới hỏi: “*Có ông thầy chửi mắng đức Phật thậm tệ còn ông học trò thì ca ngợi mức tuyệt đỉnh như vậy mà sao đức Phật không nói lời nào hết vậy?*”. Đức Phật nói: Khi người ta chửi mắng

mình, người ta chê mình mà chê đúng giới luật mà mình phạm giới thì mình phải sửa; còn chê sai có gì đâu, người ta không biết người ta chê sai thì mình có gì mà phải giận hờn họ mà phải nói rằng tui thế này thế. Mà khen mình cũng vậy, khen mình sống đúng giới luật ăn ngày một bữa không ăn phi thời, sống biết nhẫn nhục - tùy thuận - bằng lòng, không làm khổ mình khổ người, thì khen mình như vậy là khen đúng, mình chấp nhận để cho mình sống đúng những cái giới luật đó; còn khen sai, thời đức Phật nghĩ luyện thần thông, phóng hào quang, ngồi thiền bay trên trời ngồi xếp bằng, thì cái này sai - không có đúng, cái này là lừa đảo, dùng cái tưởng lực để lừa đảo người khác, như vậy không đúng! Cho nên, khi mà đức Phật trả lời như vậy thì chúng ta đã **y như thật**.

Vậy thì, mỗi lần ở trong kinh Đại thừa nói đức Phật thuyết pháp thì phóng hào quang, sanh hào quang đỏ, hào quang vàng vậy là có đúng không? Không đúng! Cho nên, đây là ngoại đạo ca ngợi cái sai. Ca ngợi cái sai tức là ca ngợi Phật qua cái thần thông, mà thần thông đối với đạo Phật thì không quan trọng. Đức Phật có chứ không phải không, nhưng mà đó là đức Phật nói đó là cái trò ảo thuật lừa đảo người ta, làm cho người ta khiếp đảm người ta sợ! Chứ đạo Phật chỉ là đạo đức mà thôi, nó là một cái

chân lý, một cái sự thật.

Các con có nghe bài Tứ Diệu Đế không?
- Bốn Sự Thật mấy con, KHỔ - TẬP - DIỆT - ĐẠO, đó là Bốn Chân Lý của con người, thì Đức Phật có nói Bốn Chân Lý này có thần thông ở chỗ nào đâu, có cái tàng hình biến hoá, có cái ngồi xếp bằng bay trên hư không không? Không bao giờ có! Có bao giờ nói là ta chui xuống đất, ta độn thổ không? Không, không có nói cái điều này. Có phải không, mấy con thấy không? Đức Phật dạy chúng ta sống, sống một cuộc sống để giải thoát.

Hôm nay mấy con đến đây mấy con học tu với Thầy, cũng học sống, sống làm gì? Sống để giải thoát là phải sống đạo đức chứ sao! Sống đạo đức là sống giới luật chứ có gì đâu. Cho nên, mấy con thấy, đạo Phật nó có 3 cấp: Giới - Định - Tuệ. Vào theo đạo Phật thì phải học Giới chứ, sao lại đi học ngồi đó mà tụng kinh niệm Phật, có giới chỗ nào đâu? Đó là sai mấy con. Cho nên, mình sống giới thì mình phải học giới luật đức hạnh, cái đức giới nó như thế nào, chỗ nào? Trong cuộc sống mình đối xử làm sao, với mọi người như thế nào để mà đúng cái đạo đức của đạo Phật. Do đó, khi mình học xong rồi, khi mình thông suốt được giới luật rồi, thì ai nói gì mình cũng giải thoát, mình không có buồn phiền, mình không khổ sở.

Đó là cái học theo đạo Phật chứ không lẽ bây giờ mình vô đạo Phật rồi tối ngày cứ gõ mõ tụng kinh, rồi tụng kinh Pháp hoa, rồi Phổ môn, rồi Di Đà, rồi Hồng danh, rồi Sám hối, rồi tụng tới tụng lui cũng bấy nhiêu cái đó tụng hoài mà rồi ai nói cái gì cái sân lên rầm rầm, thì như vậy tụng có lợi ích không? Còn niệm Phật, có nhiều người niệm Phật mà rồi ở dưới cái nhà bếp mà rầy rà: *“Tao mà không niệm Phật, tao xuống tụi bay chết hết!”*, thì như vậy niệm Phật nó đâu có thực tế đâu mấy con. Nhưng mà khi mà học niệm Phật, mình ngồi mình tu tập, chẳng hạn mấy con ngồi mấy con tu tập, giờ nào các con tu tập, các con cháu mà nó có rầy rà thì mấy con dùng lời lẽ ôn tồn mà nhắc: *“Các con thấy, các con cãi cộ như vậy là các con tự làm khổ mình khổ người, các con thấy đạo đức mà! Mình phải sống biết thương mình thương người, em mình hay là anh mình, chị mình sai, thì mấy con nói với cha với mẹ, cha mẹ sẽ có lời khuyên răn anh chị. Chứ mấy con đồng với nhau, mấy con cãi cộ như đánh lộn vậy, thì mấy con làm cho cha mẹ buồn phiền”*. Đó là cách thức để mà giáo dục ở trong gia đình của mình đứng ở trong cái góc độ đạo đức, đạo đức là không “tái sanh”.

Đó, thì mấy con thấy nó học, nó có cái nền đạo đức của nó ở trong đó để cho mình

hiểu biết để cho mình giáo dục. Bởi vì giới luật mà mấy con thấy ở trong cái ngũ giới của người cư sĩ có giới tà dâm mấy con, các con có nhớ cái giới tà dâm không? Giới tà dâm cũng là đạo đức gia đình đó. Nghĩa là, nói giới nó như vậy chứ nó là cái đạo đức chung cho gia đình, học cái giới đó thì phải học biết cung kính tôn trọng lẫn nhau, vợ biết cung kính chồng, chồng biết cung kính vợ. Cho nên, khi biết cung kính thì chúng ta không cãi cọ. Mỗi khi chồng làm một công việc gì mà giúp đỡ cho vợ thì vợ cảm ơn chồng, chứ đó đâu phải là khách sáo đâu! Cái lời nói của mình, cái hành động của mình biết ơn cái hành động đó chồng đã làm giúp mình. Còn người vợ lo mâm cơm cho chồng cho con, khi mà dọn lên cùng gia đình đồng ăn thì người chồng đi làm về, nói lời cảm ơn vợ mình, có gì đâu! Vợ mình phải chịu cực khổ mới có một bữa cơm như thế này chứ, tại sao mình không biết nói một lời nói? Nói như vậy là nói mình nói khách sáo, không phải. Chúng tỏ mình nói lời nói, chúng tỏ cái lòng mình, nghĩ đến thương công lao của vợ con. Như vậy gia đình mình rất hạnh phúc mấy con, biết tôn trọng nhau bằng lời nói, bằng hành động, trợ giúp nhau, chia sẻ nhau từng trong cái sự gian khổ.

Còn đảng này á, chồng nói một đường vợ nói một ngã, khi đó thì cái gia đình nó sẽ

tan nát, rồi con cái đây rồi tình thương của con cái mất cha mất mẹ làm sao mấy con? Rất là đau khổ!

Cho nên, đạo đức của đạo Phật nó có cái đạo đức gia đình, nhưng tại vì người ta không viết nó ra, không triển khai nó ra thành một bộ sách đạo đức. Cho nên, chúng ta học giới luật, họ dạy đừng tà dâm thôi, tới đó hết rồi, giờ biết làm sao bây giờ? Không biết cái gì hết? Thành ra nó làm cho chúng ta không có thông suốt được cái lý, mà khi được thông suốt được cái lý đạo đức nhân bản, chúng ta sống hạnh phúc vô cùng. Cho nên, cái đạo đức của đạo Phật, đạo đức không làm khổ mình, khổ người, đó là tu đó mấy con, cách thức tu, tu bằng cái Tri kiến.

Cho nên, đức Phật nói, khi mà chúng ta thắp hương cúng Phật, thắp 5 cây hương mà, có phải không? Giới hương, Định hương, Giữ Huệ hương, Giải thoát, Giải thoát tri kiến hương! Chứ đức Phật có bảo mình thắp cây hương vò cây bao giờ? Thế mà bây giờ mình cứ đốt hương vò cây không, khói bay mịt mù, trời đất ơi như vậy làm sao cho được. Mình làm sai, mình không làm đúng. Người ta chửi mắng mình, mình không giận tức là mình thắp cây hương giải thoát. Do tri kiến mình hiểu biết cho nên mình không giận, tức là tui đã thắp cây hương này tui cúng Phật rồi, có phải không? Cho nên, đức Phật

nói Giới hương - tức là giới luật đức hạnh. Giới hương, định hương, giữ huệ hương, giải thoát, giải thoát tri kiến hương - 5 cây hương lặn mà. Hằng ngày đọc cái bài Niệm hương đó, cái bài Niệm hương có đọc nhưng mà cái hạnh thì không hành, cứ thắp 3 cây hương vô cây lên đốt khói mịt mù, nói thắp hương như vậy ông Phật chứng cho để mình bình an. Sự thật bình an sao được? Mình phải thắp cây hương tâm của mình đốt lên sự giải thoát, những cái sự không làm khổ mình, khổ người thì đó là hương giải thoát chứ gì, mà trong đó nó có Tri kiến hương, Giải thoát hương - phải không!? Tri kiến là cái ý của mình chứ gì? Tri kiến hương, Giải thoát hương là mình làm cho cái tâm mình nó không làm khổ mình, khổ người là giải thoát.

Tuần tự mấy con sẽ thấy đạo Phật rất là thực tế. Học được đạo Phật hạnh phúc lắm mấy con, Thầy nói: Đạo Phật là con người đạo đức, con người sống đúng con người, nó không còn một chút bản chất của loài động vật, chứ không khéo chúng ta giận lên, các con thấy một người nào giận dữ chưa, coi chừng đồ đạc đập hết, mặt đỏ phừng phừng, tay chân múa tay múa chân gập ai muốn đánh nấy hết, trời ơi còn dữ hơn con thú vật nữa.

Cho nên, con người mình còn mang

cái bản chất của động vật. Vì vậy mà mình học được cái đạo đức nhân bản nó giúp con người nó hiền lành, nó ôn tồn, nó nhã nhặn, nó không còn cái chỗ múa tay múa chân, nói những lời kém văn hóa, thô lỗ, tục tĩu. Thế mà, khi giận rồi mấy con biết mấy ông chửi những cái danh từ thô lỗ không còn cái chỗ nào nữa hết. Cái ngôn ngữ còn gì nữa là con người đâu, thôi đừng chấp. Thầy nói như vậy đến cái đạo đức nhường nhịn, ...

Thầy mong rằng ở đây cái lớp học này để có mấy con về mấy con học rồi Thầy sẽ dạy đạo đức, từng giới luật của đạo đức, mỗi đạo đức cho mỗi giới luật. Giới cấm sát sanh thì đức của nó là Đức Hiếu Sinh. Trong Đức Hiếu Sinh nó có nhiều giới hạnh như đức bố thí cũng là hiếu sinh bố thí, đức dũng cảm cũng là bố thí, đức cẩn thận cũng là hiếu sinh mấy con. Mình cẩn thận vì thương mình, thương người, cho nên đi xe đi cộ, lái xe không tai nạn giao thông xảy ra tức là không làm khổ mình, khổ người. Cho nên, học đức cẩn thận nó phải mang đức hiếu sinh chứ, biết mình thương yêu, thương mình, thương người. Mấy con không cẩn thận ra kia vấp cục đá chảy máu, đau không? Đau ai? - Đau mấy con chứ ai, có phải không? Mấy con cẩn thận thì mấy con đâu có vấp đá thì đâu có đổ máu đâu, các con thấy chưa. Đức cẩn thận mà không học

thì mình vội vàng, mà vội vàng thì sẽ bị đập gai, đập mẻ chai hoặc là đập đỉnh hoặc là vấp đá, ... thì tất cả những cái này nó đem lại sự đau khổ cho mình. Cho nên, học đạo đức, từ cái đạo đức này học rồi đến đạo đức khác mà còn dạy đến đạo đức cần thận, đạo đức dũng cảm, đạo đức giao thông, rồi đạo đức bổ thí, ... Thầy dạy tất cả, nhiều lắm mấy con.

Mấy con đọc Đạo Đức Hiếu Sinh của Thầy viết 1.000 trang giấy, mà tập sách của nó cỡ 10 - 20 cm, 3 tập, 1 tập hơn 3 trăm mấy chục trang thì các con nghĩ hơn 1000 nói về đạo đức hiếu sinh không mà chưa hết, nghĩa là như vậy Thầy tạm dừng để nói đức ly tham. Đức ly tham cũng nhiều lắm, mấy tập chữ đâu ít đâu. Rồi đến đức chung thủy - tức là đạo đức gia đình. Khi mà đọc đạo đức gia đình rồi, Thầy nói sự thật gia đình mấy con hạnh phúc, Thầy nói hạnh phúc gia đình khi mà đọc rồi, chồng đọc, vợ đọc, con đọc, tất cả gia đình đều đọc hiểu biết rồi thì không bao giờ có cãi cọ, không bao giờ có sự chia rẽ nhau, cùng trong một gia đình đều có cộng sự, cùng chung nhau những cái khổ đau, cái vui, cái buồn ở trong đó, phải chia sẻ nhau không có nên mà làm đau khổ nhau nữa. Mọi người thành viên trong gia đình đều không nên làm đau khổ nhau nữa, phải dừng lại những bạo lực gia

đình, không được rầy mắng vợ, không được đập con cái của mình. Tất cả những cái này đều là phi đạo đức, không đạo đức. Mà được Thầy hướng dẫn thì phải có đạo đức hẳn hoi, cho nên gia đình hạnh phúc.

Đó là nhiệm vụ, trọng trách của một người tu theo đạo Phật, phải triển khai nền đạo đức Phật giáo để giúp cho con người sự bình an, họ không còn xung đột với nhau, con người không còn xung thì thế giới không còn chiến tranh, sẽ hòa bình với nhau.

Chúng ta ngồi đây mà có nước chiến tranh mấy con biết chỉ có vài tiếng đồng hồ nổ súng với nhau thôi thì hàng loạt người chết mấy con, máu đổ xương rơi. Đất nước chúng ta hòa bình không còn chiến tranh, trước kia chiến tranh như thế này, ngồi yên như thế này một lúc pháo nó vô coi như là trúng đâu thì chết người ở đó, còn bây giờ hòa bình chúng ta thấy nó vững vàng, chúng ta vững vàng. Đáng thương thay cho những nước đang còn bị chiến tranh, súng đạn ghê lắm nó không tha người nào.

Thì hôm nay Thầy nói, bây giờ thí dụ như các con sẽ thấy toàn đất nước chúng ta toàn là trái dài theo ven biển, lũ lụt bão tố sẽ hết liền nếu chúng ta sống toàn thiện, sống đúng 5 giới. Chúng ta không giết hại chúng sanh, không ăn thịt chúng sanh, chúng ta ở

vùng nơi mà bắt cá, không giết hại loài sinh vật nó cũng là tốt, đừng có ăn thịt chúng, đừng có làm cái nghề đó đi - đừng giết hại chúng sanh. Toàn đất nước chúng ta đều sống đúng Hạnh Hiếu Sinh đi, đừng có giết hại chúng sanh, đừng có ăn thịt chúng sanh thì bây giờ không có bao giờ có bão tố trong đất nước chúng ta. Thầy nói không có lũ lụt, không có bão tố trong đất nước chúng ta; không có bao giờ nước nổi ngập nhà cửa chúng ta, ... không bao giờ có!

Chúng ta sống thiện từ đó cái từ trường sống thiện chúng ta được phóng ra khắp không gian. Các con thấy có những trận bão xuất hiện ở đây đại dương chứ gì, lẽ ra cái đường đi của nó sẽ vào thẳng đất nước chúng ta chứ gì, ngay trong những cái tỉnh miền trung chúng ta, nhưng mà nó đi vô một đoạn rồi nó rẽ vô nó đi ra ngoài, nó đi luôn qua Trung Quốc. Các con thấy không, đất nước chúng ta cũng có người thiện lắm mấy con. Cho nên, nếu mà toàn thiện hết thì chắc chắn không bao giờ có bị lũ lụt, bị hỏa hoạn, bị thiên tai. Chúng ta hãy sống thiện các con sẽ thấy từ cái từ trường thiện nó sẽ chuyển tất cả những cái đau khổ của chúng ta.

Cho nên, Thầy mong rằng cái nền đạo đức này được phổ biến, tất cả mọi người đều sống thiện, không còn gian ác, thiên tai lũ

lụt hỏa hoạn không còn, hạnh phúc vô cùng mấy con, nơi đâu ai ai cũng có cơm ăn áo mặc ... Thầy mong rằng làm sao sớm được cái nền đạo đức được phổ biến rộng rãi, Thầy mong sẽ sớm, Thầy cố gắng mở từng cái lớp học như thế này, được sạch sẽ khang trang như thế này. Mình nghèo, nhà chật như thế này mình ngồi dưới đất mình học cũng được mấy con, mua bàn mua ghế cũng tốn tiền nhiều, cho nên mình cứ học đại đi, học để lấy đạo đức chứ đâu phải học phải có bàn ghế để học cho nó sang. Nhưng mà điều kiện mình có mình cũng sẽ trang bị cái phòng học của mình có bàn ghế - cũng như học sinh vậy, cũng đơn giản thôi, để rồi mình có những cái nơi học tập, không những các con rồi con cháu của chúng ta nữa, nó còn học. Học đạo đức mà, có lợi lắm chứ có gì đâu. Càng học chúng ta sẽ biến mình trở thành con người tốt.

Nhưng con đường đạo Phật không phải chỉ có đạo đức mà thôi, trong kinh giới luật bao nhiêu cho đủ nhưng mà còn thiên định nữa, Giới - Định - Tuệ mà, ba cấp nữa chứ. Cho nên, học giới rồi còn 2 cấp: cấp Định, cấp Tuệ nữa. Bởi vì có Định mới đủ sức định tĩnh, mới có đủ định lực mà chúng ta chiến thắng được thân tâm của chúng ta bệnh tật, chứ nếu mà không có thiên định thì làm sao chúng ta chiến thắng được thân tâm của

chúng ta.

Cố gắng, hôm rày mấy con ở đây mấy con có xả được không hay là có chướng ngại? Bữa nay mấy cô cho ăn cơm, trời đất ơi !... chỉ nhìn ăn không nổi! Thì như vậy bị chướng rồi. Miễn là có cơm ăn với muối cũng được, nói vậy đó, ăn như thế này nó xả tâm lại càng tốt, rau muống luộc hay cái gì cũng được hết, miễn cái nào cũng được, mình ăn no, ăn no thôi, không biểu ăn hết - ăn no thôi, đừng chấp cái gì hết, cho ăn cái gì cũng được. Cho nên, ở đây mấy cô cực khổ mà nấu ăn cho mấy con cảm ơn mấy cô đã ngồi giúp cho mấy con, tui xả được tâm như thế này, mai mà tui ra tui về gia đình tui gặp chồng con hay này kia tui thấy an ổn được, tui mang ơn các cô đầu tiên đã nấu cơm cho tui ăn, tui tập mấy bữa.

Đó, đó là cái mang ơn đó, phải không? Rồi mang ơn đến những người thợ hồ mà xây cho mình cái phòng học như thế này, tới những người mà làm cái bàn như thế này để có Thầy ngồi Thầy giảng cho mấy con, cũng mang ơn hầu hết mọi người, nhờ đó mà hôm nay tôi học được đạo đức. Phải không mấy con? Mình nhớ mà, mang ơn tức là mình biết thọ ơn người khác đã giúp đỡ mình. Bởi vì những cái gì đó mà đem lại lợi ích cho mình, lợi ích cho mọi người tức là mình phải mang ơn. Họ phải bỏ công lao như thế này

mình mới có phòng nó mát mẻ, ngòi trời nắng như ngoài mình học có được không, có phải không mấy con?

II- TƯ TRỌNG ÂN

Cho nên, mỗi mỗi đều mình phải mang ơn hết. Cho nên, mình còn bốn thâm ân nữa mấy con, trong đạo Phật nó có tứ trọng ân mà. Ôn cha mẹ đầu tiên mấy con, sanh thành dưỡng dục mới có mình, mình mang ơn cha mẹ mình, ơn thứ nhất, thâm ân thứ nhất, ơn sâu thứ nhất là cha mẹ. Ôn thứ hai là thầy dạy cho mình biết chữ để nuôi dưỡng được cái tri thức của mình, hiểu biết, cái ơn đó nếu mà không có thầy dạy cái hiểu biết đó thì mình cạn cợt lắm. Nhờ ơn thầy dạy, rồi nhờ ơn thầy dạy tu hành nữa, có phải không? Nếu không có thầy các con biết đâu mà tu, rồi cứ giận hờn phiền não, rồi cứ làm những điều ác, tạo ra những cái điều khổ cho mình. Nhờ có thầy dạy cho mình biết cách tu tập xả tâm cho nên nó là ơn, cái thâm ân đó mấy con, bởi vì mình được giải thoát mà, ân sâu lắm. Rồi cái ân thứ ba là ân tổ quốc, nếu mà hôm nay không có những người hi sinh cho tổ quốc này thì chúng ta làm sao có độc lập, có được yên ngòi đây mấy con, không ai không ơn hết, ơn tổ quốc là ơn những người đã nằm xuống trên mảnh đất này để bảo vệ tổ quốc này.

Như các con thấy trong thời Trưng Vương - Triệu Ẩu, hai Trưng Vương phải chết trên dòng sông Hát đó mấy con, vì đất nước này. Mà đâu phải có hai bà chết đâu, đội quân của bà mà khi thất trận đều nhảy xuống dòng sông chết hết mấy con, toàn nữ giới. Chúng ta nghĩ nhớ. Bây giờ chúng ta có thấy nghĩa trang của Trưng Vương, Triệu Ẩu không mấy con, không thấy! Chúng ta chỉ được nghe lịch sử nói thời đó Trưng Vương, Triệu Ẩu đã nổi lên chống giặc xâm lược rồi thành người anh hùng của đất nước Việt Nam đầu tiên. Nhưng Trưng Vương, Triệu Ẩu chết, nhảy xuống dòng sông Hát mà chết thì bao nhiêu lính của Trưng Vương, Triệu Ẩu toàn là người nữ, họ ở đâu mấy con, họ cũng nhảy xuống dòng sông mà chết vì tướng lĩnh của mình.

Chúng ta nhắc đến những vị anh hùng đất nước chúng ta chúng ta thấy xót xa vô cùng. Hôm nay chúng ta ngồi trên mảnh đất quê hương mà bình an như thế này là ơn nghĩa các vị anh hùng ghê gớm lắm, rồi tới Lý Thường Kiệt, rồi tới Trần Hưng Đạo, rồi tới Quang Trung, ... những vị anh hùng của đất nước.

Rồi ngày hôm nay chúng ta thấy mình ngồi yên ổn như thế này biết bao nhiêu những người lính vô danh chết trên mảnh đất này, máu họ đổ, là anh là mẹ là cha,

là ông bà của chúng ta. Thầy đọc lại những trang báo, trong thời mà chống Pháp biết bao nhiêu người đi tù, người Pháp họ bắt bỏ tù chúng ta ở ngoài đảo, rồi bây giờ con cháu đang ở ngoài đảo, những vị anh hùng của đất nước mà khi thất trận rồi thì chúng đem tử hình bắn chém và đồng thời còn bị đi đày... rồi ra ngoài đó rồi... Bây giờ người ta tìm đến những nơi đó để ghi lại dòng lịch sử.

Đó, như vậy thì chúng ta thấy rằng chúng ta ngồi đây được ơn của chúng ta đối với tổ quốc là mình mang ơn.

Rồi cái ơn nữa là như hồi này Thầy nói, từ cái công lao của người thợ hồ cho đến người thợ mộc, người thợ hàn làm tất cả những cái việc giúp chúng ta có nhà ở, tất cả đó là ơn đàn na thí chủ. Ngồi đây có cô Diệu Linh nấu cơm cho chúng ta ăn, thì chúng là ơn chứ mấy con. Đó, cô Diệu Linh có nói gì, thì nói cảm ơn thôi, đừng nói gì hết, tự nhiên gặp bả tui nhớ, phải không mấy con... sống được an vui. Cho nên, một người mà chúng ta đã học đạo đức, nhớ đến thâm ân nào, nhớ đến công ơn cha mẹ chúng ta bù ngùi, khi chúng ta còn cha mẹ không có nên làm cho người buồn mấy con, không nên nói một cái lời nào, không nên làm cái hành động nào buồn phiền, tội lắm cho người đã sanh chúng ta ra rồi nuôi lớn chúng ta, rất

cực khổ, cực khổ lắm. Cái thâm ân đó là cái thứ nhất.

Cho nên, ở đây Thầy nói đạo đức là phải nói đến ơn nghĩa, phải biết ơn thì đó mới là con người học đạo Phật chứ. Chứ học đạo Phật mà chỉ biết có ngồi tụng niệm, cúng bái rồi cầu khẩn thì cái chuyện đó nó xa vời, nó mơ hồ, nó trừu tượng, nó không thực tế mấy con. Nó chỉ an ủi tinh thần của mấy con thôi. À, bây giờ bữa nay tui lạy sám hối như vậy đó, ngày hôm qua hôm kia tui có giết gà giết vịt này kia chắc nó cũng tiêu tội. Mấy con nghĩ như vậy an ủi tinh thần chứ làm sao, cái nhân nào thì quả nấy sao hết được mấy con. Chỉ bây giờ mình chấm dứt ngay liền không giết hại chúng sanh, không ăn thịt chúng sanh, mỗi lần bước đi thì chúng ta nhìn dưới bàn chân tránh không nên dẫm đạp làm chúng sanh nhỏ như con kiến, con bọ, con trùng dưới chân chúng ta, lỡ chúng ta đạp nó chết tội nó mấy con. Các con có thấy khi mà tai nạn giao thông xảy ra thì một là chết, hai là gãy tay, gãy chân, tàn tật, ... Có tai nạn giao thông xảy ra mà khi Thầy viết sách đạo đức: Một em bé đi học bị tai nạn giao thông rồi bà mẹ phải nuôi em bé đời sống thực vật như cái cây mấy con thấy không, chỉ đút ăn xong rồi sống, sống như vậy mà không biết gì hết, bởi vì nó đã chạm não, hết biết rồi mà nuôi biết chừng nào

chứ, thấy thật đáng thương!

III- TRỊ BỆNH BẰNG NHƯ LÝ TÁC Ý

Cho nên, trong cái vấn đề tất cả mọi cái đều là dạy đạo đức là để chúng ta biết thương mình, thương người. Chúng ta có thân là phải có bệnh. Cái thứ nhất là muốn đẩy lui bệnh ra khỏi thân là đặt trọn niềm tin của đức Phật. Đức Phật nói: **“Có như lý tác ý thì lậu hoặc chưa sanh sẽ không sanh mà đã sanh thì bị diệt”**. Bây giờ đó mấy con, nó hiện ra cái tướng đau nhức cái đầu, đó là lậu hoặc đã sanh, mà bây giờ có tác ý thì nó bị diệt. Cho nên, bây giờ muốn diệt nó thì con nói: **“Thọ là vô thường, hôm qua không đau nay đã đau, cái đầu mà nhức đầu này phải theo cái hơi thở mà ra; hoặc theo cái tâm bất động thanh thân mà ra”**, các con nhắc tiếp: **“Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự”**, rồi bắt đầu mấy con ngồi yên lặng, còn thấy nhức đầu các con tác ý: **“Cái đầu đau này phải theo cái tâm bất động, thanh thân mà ra”**, rồi mấy con ngồi yên lặng thanh thân một chút, vẫn thấy nhức các con. Cứ tác ý nữa, cứ tác ý mãi cho đến khi 5 phút hoặc là 10 phút trôi qua thì bỗng nhiên mấy con sẽ thấy hết nhức.

Đó là tín lực nó đẩy lui, cái lòng tin của mình, cái lòng tin đó nó thể hiện như thế

nào. Người ta nói tui tin cái này, tin cái kia nhưng mà người đó mới tác ý một câu, hai câu người đó có tin nữa hay không. Nghĩa là cái người mà ngồi trì chí 1 phút cho đến 5 phút cho đến 10 phút, 20 phút vẫn tác ý 1 câu đó gọi là đức tin. Mình tin mình mới làm, còn mình không tin mình không làm mấy con, có phải không. Cái đức tin nó trừu tượng nhưng nó thể hiện qua cái hành động của nó. Tui tin Phật nhưng sự thật ra đức Phật dạy bảo mình tác ý như vậy mà mình tác ý có vài 3 lần thôi rồi nghỉ tác ý nữa thì như vậy có tin không, không có tin. Tui nói tin Phật mà tác ý có 5 ba câu thôi rồi, đủ rồi à, như vậy là cái lòng tin mình ít quá. Còn tin Phật là phải ôm chặt, tin hoài, nghĩa lúc nào cũng tác ý chừng nào hết đau đầu thì thôi. Đức Phật đã nói mà: **“lậu hoặc dã sanh thì bị diệt”**. Thì bây giờ mình tác ý nó chưa hết thì tác ý nữa chứ sao, cho nên tác ý đến cuối cùng thì nó hết, mà mình có tin thì tức là hết bệnh. Cho nên, ở đây có một số người tin Thầy, cho nên họ về họ làm hoài, 1 phút chưa hết, 2 phút chưa hết, 3 phút chưa hết, ...; còn chúng ta mới có 1 phút chưa thấy hết thì thôi chắc hổng hết đâu thôi đi bác sĩ cho chắc ăn, hoặc ra đi ngoài kia mua gói thuốc cảm thì chắc ăn hơn chứ ngồi đây nhức đầu quá. Thì mấy con thấy, cái đó là mấy con không tin rồi, còn tin mấy con cứ ngồi đó tác ý hoài. Bây giờ tui tin Phật tui cứ ngồi đó

tui đuối, cái lực của ý thức tác ý cho tới khi con thấy 1 phút trôi qua chưa hết, 2 phút, 3 phút là phải hết liền tức khắc. Mà nếu mà cỡ không hết ta quát 1 ngày coi có hết không, mấy người đó mới thực tin Thầy. Một ngày mà làm như vậy cái người đó tin dữ lắm, tin lời ông Phật, nghĩ ông Phật là người không dối trá, thành thật nói để chúng ta được giải thoát mà không tốn 1 đồng xu, chỉ có lo thân mình mà thôi. Hồng lã ông Phật nói láo sao mấy con, ông Phật đã dạy lời kinh lậu hoặc mà lời dạy này chẳng lẽ ông Phật dạy chúng ta sai sao, nói láo sao? Mà khi mà Thầy dạy người nào tin, họ sẽ cứu mình, cả bệnh ung thư nó cũng hết chứ chưa nói đến bệnh cảm, bệnh cảm mà hết không ra hơi chắc cũng chạy mất. Trời nắng mà bị cảm hoặc là trời mưa bị mưa rồi thì chỉ la mớ một hơi bao nhiêu mồ hôi nó toát liền, đuối nó 1 hơi thì nó mệt lả mồ hôi ra đó. Còn cái bệnh ung thư nó khó hơn nhưng mà người ta vẫn tác ý hết mà mấy con.

Thầy nói cái thân mà người ta đứt mạch máu não người ta bán thân, nó liệt hết nửa người mà bền chí tác ý là nó phục hồi lại cái thân nó hết, cái sức của Phật pháp thật hay, tín lực thôi chứ mấy con chưa có thiền định đâu. Còn bây giờ mới tới cái giai đoạn Thiền định, mấy con sẽ chiến thắng bằng cái thiền định. Mấy con phải nhiếp tâm, nhiếp tâm

để đừng có cái niệm khởi trong đầu của mấy con, đó là nhiếp tâm. Nhiếp tâm 30 phút không niệm gì hết thì mấy con sẽ tập an trú; mấy con tập an trú mà khi thân tâm mấy con được an trú thì làm sao mà có bệnh nào lọt vô, đã an trú rồi thì vô chỗ nào được, cho nên chúng ta tập an trú trong thiền định.

Và nhiếp tâm bằng cách nào, nhiếp tâm bằng phương pháp chứ không phải nhiếp tâm bằng câu niệm Phật: **“Nam Mô A Di Đà Phật”**, thì cái đó nó không phải cái pháp của Phật đâu. Cái đó là dùng đối tượng câu niệm Phật để ức chế cái tâm, không niệm Phật, cho nên trong kinh Di Đà dạy chúng ta: **“Thất nhứt nhất tâm bất loạn chuyên trì danh hiệu A di đà Phật đứ chư Thánh chúng hiện tại kỳ tiền”**, nghĩa là 7 ngày đêm niệm Phật không có niệm nào xen vô trong câu niệm Phật thì người đó sẽ thấy Phật Di Đà và Thánh chúng hiện tại. Ưc chế tâm cho ý thức chúng ta hoàn toàn không có khởi niệm nữa thì ngay đó tưởng thức hoạt động thì ngay đó cảnh giới Di Đà hiện ra thì thấy đức Phật Di Đà. Ông Phật Di Đà mấy con có biết không, thì thấy cái hình ông Phật Di Đà cũng đeo vòng đeo vàng, có phải không? Ông Phật mà đeo vòng vàng là ông Phật đó phạm giới mất rồi. Các con thấy cái này là ông Phật Di Đà không, à phải đeo vòng vàng nhiều, sang, bởi kinh Di Đà có nói mà, kinh

Vô Lượng Quang có nói mà: đất của Phật Di Đà là lát bằng vàng. Sang thiệt! Mình ở thế gian mà tiết kiệm chỉ vàng hoặc bông vàng là thấy cực khổ, còn lên đó lát vàng thì thôi chỉ có lo mà cạy về thế gian mà xài cho hết, nó gọi cái lòng tham dục của chúng ta hơn. Chúng ta ở đây người ta muốn xem hát phải mở Tivi, radio, hoặc đi ra coi hát mới có đờn ca nhạc, còn ở cõi Cực Lạc thì có hàng rào thì nó khua nhau cũng thành âm nhạc, khỏi cần mở gì hết ở ngoài nó cũng kêu ra, mà ý mình muốn nghe cái nhạc gì là nó mở cái nhạc đó, đất nào cũng như vậy. Cho nên, đất nước Cực Lạc thực sự là đất nước dục, nó gọi lòng ham muốn của chúng ta không phải dục sao?

Thầy nói thẳng nói thật, bởi vì kinh A Di Đà, kinh Vô Lượng Quang diễn tả cõi Cực Lạc nó hạnh phúc tới mức độ như thế. Còn ăn uống như thế nào mấy con biết không? Ngồi đây muốn ăn cái gì nó hiện lên cái đó. Muốn ăn bánh hỏi nó cũng hiện lên bánh hỏi nữa mấy con. Cái gì nó cũng có mấy con, muốn ăn lagu, bít tết, đồ Tây gì nó cũng hiện lên chứ không phải mà nó hiện đồ Việt Nam mà nó không hiện đồ Tây được, nó hiện ra hết. Cực Lạc nó như vậy đó! Trời đất ơi, nó sướng dữ, khỏi nấu còn thấy thích; mà ăn rồi khỏi cần rửa, nó tự nó rửa hết à. Cho nên, những cái đó chúng ta mới biết rằng

đó là những cái tướng, tướng của chúng ta. Ai ngồi đây tướng mà không được. Không phải là Thầy bài bác đâu mấy con mà đó là sự thật, nếu chúng ta không đủ trí tuệ thì chúng ta sẽ bị dính mắc.

Cho nên, tất cả những cái này là sự thật, mình sống với đạo đức là mình sống với giới luật, rồi mình huân vào cái tâm của mình mà. Đạo Phật là đạo như thật, không có thể giới siêu hình. Tập luyện hằng ngày, sống hằng ngày, những ác pháp luôn luôn tác động, mình sống trong môi trường nhân quả, hồi sáng trời khác bây giờ trời khác, nhân quả mà, nó vô thường nó thay đổi đó, rồi lúc chiều nó khác mấy con, cái thời tiết của nhân quả chứ đâu phải có ông trời làm thời tiết. Các con nhớ quy luật của nhân quả nó xuyên suốt cả vũ trụ, nó không phải chi phối trên cái hành động của hành tinh chúng ta đâu mà cả cái vũ trụ, các con biết cả vũ trụ như thế nào!? Cái hành tinh này nó đi theo cái quỹ đạo của nó chứ không phải đi ngoài cái quỹ đạo của nó, ai điều khiển nó như vậy, không phải là quy luật của nhân quả sao, nó không bao giờ đi trật cái quỹ đạo của nó, đi trật quỹ đạo thì cái hành tinh này sẽ đưng cái hành tinh này tan nát hết, quy luật của nó rất là kỹ lưỡng. Thầy nói quy luật của nhân quả, mỗi người ở một xứ thời mà nó tập trung vào một cái xe hơi để tai nạn

chết cả đám, nó không trật nữa. Mỗi người mỗi xứ mà nó dám tập trung lại một chỗ lên một cái chuyến xe mà nó đi đúng ngay cái chỗ đó, thời điểm đó phải chết luôn. Các con có nghe cái việc làm từ thiện không?, nó tập trung bao nhiêu người ở trên xe để đi làm từ thiện để chết, thấy không? Nhiều cái việc mà chúng ta không ngờ cái luật nhân quả của nó chính xác kỹ lưỡng từng li, từng hào của thời gian.

Cho nên, chúng ta sống chúng ta phải hiểu cái luật nhân quả để chúng ta không làm điều đau khổ cho người khác, để đem lại sự đau khổ. Cũng như bây giờ các con thấy làm một món thực phẩm mấy con thấy ngon, nhưng ngon ở trong cái dục của mấy con nhưng mà cái tai họa sẽ đến trong gia đình mấy con sẽ biết, rồi cái thân mấy con thọ lấy những cái đau khổ khi mấy con nuôi ở trong thân mấy con, mấy con có biết không, mấy con có trốn được cái quy luật nhân quả đó không? Mà hễ ra đau khổ thì mấy con sợ hãi, mà ăn uống thì mấy con thấy cái này - giết hại chúng sanh để các con ăn. Cho nên, đó là một cái đau khổ vô cùng!

Cho nên, giới luật của Phật dạy 5 giới chúng ta phải tuân theo sống đúng 5 giới, từ đó người nữ cũng như người nam chúng ta sống đúng giới, không rượu chè, bài bạc, không hút sách, không bị nghiện ngập thuốc

phiện, cafe, thuốc lá, tất cả mọi cái nghiện ngập, trà cũng không uống nữa. Mấy con thấy Thầy bây giờ trà cũng không uống nữa, uống nước lạnh thì uống chứ không nghiền trà, không uống trà có chết Thầy tí nào đâu mà khỏi tốn tiền phải đỡ không. Người ta nói trà đạo, sự thật ra nghiền trà rồi mới gọi trà đạo, ngồi đó mà nhâm nhi từng ly trà gọi là trà đạo, đạo gì, có giải thoát không. Bỏ tiền ra mua trà chứ hổng lý mà ra ngoài kia hốt cỏ vô mà nấu uống được sao!? Cái thằng thẩn thì nói, cái không thẩn thẩn thì Thầy nói thẩn ra. Cho nên, lại có một cuốn sách gọi là Trà đạo thì Thầy thấy họ viết trà đạo để làm gì. Người ta không sợ những người uống rượu mà người ta sợ những người uống trà. Người uống trà là người làm chính trị, người ta ngồi lại uống trà người ta bàn tính cái chuyện phá phách chỗ này, phá phách chỗ kia làm cho não động lên, ... Còn mấy cái ông uống rượu say rồi nói bậy nói bạ, cái gì mấy ông cũng nói ra hết, cho nên không sợ mấy ông uống rượu. Vì vậy, uống rượu không có bao giờ làm việc chính trị được hết, hể mấy ông nói ra người ta biết, bắt cầm đầu hết chứ còn ở đó... Còn mấy cái ông uống trà người ta sợ lắm. Cho nên, thực sự ra thì cái trà đạo nó không phải đạo mấy con, mà cũng là cái nghiện.

Cho nên, ông bà của chúng ta ghiền trà

rồi mấy con biết không. Trà phơi khô hoặc là lấy cái lá đó đem vô nấu nước chát chát uống, nó quen miệng rồi, không có nước chát chát uống nước lạnh thì nó uống hồng được, phải có cái gì chát chát trong miệng, tức là họ bị ghiền, họ ghiền.

Cho nên, trong thân của chúng ta không cần cái đó mà vẫn sống. Chúng ta ăn cơm, thực phẩm rau cải, tương dưa đơn giản nhất người chúng ta sống được rồi không phải lo gì hết. Ngày xưa trên Hòn Sơn, 9 tháng Thầy toàn ăn lá cây không, Thầy vẫn sống như thường, chứ con bò nó ăn cỏ vẫn sống chứ có chết bao giờ. Mà con thấy con bò nó còn có sữa gọi là sữa bò bỏ phải không? Cỏ chứ đâu có thịt cá mà nó bỏ, sao nó có sữa bò nó bỏ vậy, rõ ràng là cỏ nó có bỏ chứ! Cho nên, Thầy cũng là con người như mấy con vậy. Bây giờ bắt mấy con ăn lá cây mấy con sống nổi không, muốn ăn sống được phải tập chứ đâu phải dễ đâu, bao tử của mình chứ không phải bao tử của bò, cho nên mình tập dần dần mình mới quen đi rồi sống được, sống khỏe lắm mấy con, người mà ăn được cỏ là khỏe, cỏ nó để tự nhiên chỉ có ra việc cắt vô để một thau đó ăn rồi đi chơi, khỏi có làm gì, khỏi có ăn cơm, khỏi chiên xào nấu, mấy con thấy giải thoát phải không, giải thoát thực sự. Ăn phải nhai phải nuốt, rồi phải nấu nướng, rồi cơm gạo nuốt rồi ăn rồi phải

đem rửa, trời khổ lắm chứ, mà ăn 3 bữa còn khổ nữa. Còn mấy con thấy bữa nay mình ăn có 1 bữa, trưa mình ăn rồi rửa mâm đi cất, từ sáng tới chiều ngồi chơi khỏe re. Các con thấy cuộc đời người nào giải thoát mấy con, đạo Phật thực sự ăn ngày một bữa giải thoát thật, nhưng mấy con ăn chưa quen mấy con ăn ngày một bữa, trời đất ơi sao bây giờ phiền quá, mấy con rên phải không? Mà đối với Thầy, Thầy thấy có đói chỗ nào đâu, nó sung sướng ngồi nó thanh thản, an lạc, vô sự; không có còn lo nghĩ đói, không có lo thức ăn này kia, không còn nghe cái mì gõ nó gõ cóc cóc ở đằng kia mà trong này nó đói bụng rồi. Ở đây gõ bể cái ống tre nó cũng không kêu được Thầy, tức là chịu thua, Thầy có đói có thèm đâu mà mua, còn mấy con nghe nó gõ cóc cóc là cái bụng muốn ăn rồi thì tức là phiền. Cho nên, vì vậy mấy con thấy khổ đúng không!?

Cho nên, cuộc đời tu hành thực sự nó quen rồi thì ăn có ngày một bữa sống, trưa ăn một bữa rồi mà lại không có cần nữa. Mấy con để trong một cái nồi vậy, đây là đồ chiên đây là đồ xào, đây là canh. Thầy chỉ sấm cái bát thôi, lại Thầy múc cái này bỏ vô trong cái bát, rồi Thầy ăn trong cái bát, xong rồi Thầy rửa có cái bát thôi, còn nào là rửa đĩa, bát, tộ đủ thứ, ... trời đất ơi, cực khổ! Các con dọn một cái mâm nào là cái đĩa đồ

chiên, nào là cái đĩa rau, nào là tô canh, Thầy ăn rồi vừa rửa cái bát của mình rồi vừa rửa thêm cái đĩa, vất vả gần chết! Thôi Thầy ngay sẵn Thầy ngồi Thầy múc bao nhiêu đó Thầy ăn bấy nhiêu, rồi có rửa cái bát mà Thầy thấy còn cực chứ, có phải không mấy con!/? Ở đời mình phải tiết kiệm từng chút thời gian mình sống được cho nó giải thoát, mình ngồi cho nó thanh thản, an lạc hoặc là thời gian còn lại mình làm lợi ích cho người khác, mình giúp đỡ người khác. Chứ mình cứ lo ăn, lo này kia, tối ngày núp ở trong bếp rồi ở bên ngoài hồng biết thứ gì hết. Mấy con phụ nữ mà nội trợ thực sự ra chỉ có đi chợ về làm đồ ăn này kia cho chồng cho con rồi cuối cùng ở ngoài hồng biết chuyện gì hết. Thành ra trong cuộc đời mấy con bị chi phối rất nhiều mà không có cái thời gian mà ngồi rảnh rang mà tu tập. Còn Thầy ngồi chơi, nhưng Thầy cực khổ là vì bây giờ nền đạo đức viết thành sách đạo đức chưa có người làm, chứ cỡ có người làm rồi chắc Thầy khỏe, Thầy ngồi chơi suốt ngày, ngồi thanh thản, an lạc, vô sự; ngồi mà không mỏi, không mệt chứ không phải như mấy con ngồi có 5, 10 phút bắt đầu đứng dậy đi chứ mỏi. Thầy thì ngồi suốt ngày được, Thầy ngồi trên ghế mà Thầy ngồi như vậy suốt ngày không mỏi, cái thân an ổn, bởi vì tâm bất động, thanh thản, an lạc. Các con nghe thanh thản, an lạc, vô sự hoàn toàn, nó an ổn vô cùng. Còn

mấy con thì ngồi không được, nó chưa quen, mà tâm thì nó chưa thanh thản nghĩ này kia. Cho nên, cái thân của mấy con bị động liên tục, nó không có yên, nó mỗi chỗ này, nhưc chỗ kia, còn Thầy thì nó không mỗi, không nhưc gì hết. Cho nên, vì vậy mà Thầy thấy tu hành rồi sướng thiệt, còn mấy người này thì khổ thêm, ngồi chút mà nó tê chân cóng giò, còn Thầy thì không tê chân cóng giò. Mấy con thấy cái nào là lợi ích!? Mà lại ngồi chơi, ngồi cái tâm không nghĩ ngợi, nó an lạc, nó thanh thản, nó không phải thiên định mà nó bất động, nó không nghĩ cái gì, nó không lo gì hết, ngồi yên, mà mấy con giữ được cái tâm đó như vậy chừng chỉ 5, 3 giây 1 phút là cao chứ không thể nào hơn được nữa.

Cho nên ở đây ráng cố gắng mấy con, Thầy sẽ dạy mấy con tập thì sẽ được như Thầy, Thầy cũng nhờ tập luyện chứ như khi không Thầy mà có như thế này đâu, phải tập luyện hết công, hết sức của mình. Nhiều khi mà Thầy nói là nản không muốn tập, ăn lá cây mà sống. Bởi vì nghĩ ăn cơm là phải xuống xin, ở trên núi mà xuống xin, rồi mang lên trên Hòn Sơn, ở trên đỉnh Hòn Sơn chứ đâu phải ở trên Hòn Sơn đâu, rồi phải xuống Hòn Sơn xin gạo rồi lại mang lên, cứ như vậy cực khổ. Cho nên, tốt hơn ở trên hái lá cây rừng mà ăn đi, ăn riết nó quen rồi thôi khỏi không đi, ở trên ngồi đó

mà tu cho nó sướng. Đến cuối cùng Thầy sướng, Thầy tập nó quen, khỏi có lo ăn lo uống gì hết. Cho nên, bây giờ cuối cùng Thầy về Thầy sống như thế này, ăn ngày một bữa Thầy thấy ngon cũng được mà dở cũng được, không có chê gì hết, ai cho gì ăn nấy, chứ không đòi phải làm như thế này, thế kia, thế nọ, cho gì ăn nấy không có chê, dở thì ăn dở ngon thì ăn ngon miễn là ăn để sống, sống để làm việc có ích cho mọi người khác, cách thức của một người tu.

IV-LINH HỒN

Bây giờ mấy con cũng có người lớn tuổi, rắng có gắng, tuổi đời nó không còn bao lâu nữa, nghĩa là không có người nào sống mãi ở thế gian này, mà tuổi đời còn lại còn quá quý mấy con. Đức Phật nói: **“*được thân người là khó, được gặp chánh pháp của Phật còn khó hơn*”**. Mà chúng ta được thân người, được gặp chánh pháp rồi, nỗ lực tu, cuộc đời còn cái gì là của mình nữa đâu, các pháp đều vô thường, không có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta đâu. Hết rồi mấy con, đâu có gì của con mà giữ được trên thế gian này được, chết rồi các con chỉ còn có nghiệp thôi, chứ toàn bộ không còn gì hết, đừng nghĩ rằng các con còn có linh hồn, không có linh hồn gì nữa hết đâu, chết rồi thì hoàn toàn thân ngũ uẩn này hoại diệt hoàn toàn không còn một chút xíu nào trong

đó nữa. Nhưng mà hành động thiện ác của mấy con còn, nó tiếp tục tái sinh luân hồi. Còn linh hồn mấy con không còn có, tại vì người ta cứ nghĩ trên thân này còn có luân hồi, mà không ai biết cái linh hồn nó như thế nào. Nếu mà thật sự có linh hồn thì nó có cái mặt thể giới riêng của nó. Mà bây giờ mình nằm mình ngủ mình thấy hồn mình xuất ra thì mặt này này nhưng mà cái kiếp khác cái mặt này còn nữa đâu, phải không? Kiếp trước con thấy cái mặt của con sao đâu nói Thầy nghe, vậy cái linh hồn nó có cái mặt khác của nó chứ hổng lẽ nó vô cái thân của nó nó thành một con ếch, con gà thì nó cũng là cái linh hồn của con gà vậy thôi, phải không? Cái linh hồn của con gà nó đâu phải là con gà, cái linh hồn của người ta nó đâu phải là người ta, phải có hình dáng nào, tại sao người ta không diễn tả cái hình dáng mà cứ nói là trong thân có linh hồn, mấy người này điên rồi sao.

Cái linh hồn phải có hình dáng riêng, nếu phải chẳng có linh hồn thì nó phải có cái hình dáng riêng của nó, nó chui vào thân này rồi tiếp tục nó tái sinh, chui vào thân khác, thì các thân khác nó có cái mặt khác chứ chẳng lẽ cái mặt này nó đúc qua cái mặt kia được sao? Cái con cứ thấy ông bà mình chết cái mặt khác rồi tới mình, rồi cha mẹ mình, rồi tới mình có giống nhau không,

làm sao giống nhau! Mấy con ngài đây xem cái mặt có mặt người nào giống người nào không, nhìn coi thử xem, đem kiếng soi thử mấy con xem có giống nhau không, rõ ràng là trong vạn người, người nào cũng khác nhau hết. Vậy thì cái linh hồn nó cũng khác nhau mà, như vậy là chui qua cái thân kia nó có cái mặt khác của nó, nó còn cái linh hồn nó giống không? Hoàn toàn cái lý luận mà linh hồn không còn đứng vững nữa trong khi có một sự suy luận đúng đắn thì linh hồn không còn.

Cho nên, trong thời điểm này, đức Phật nói tướng tri, cái thuyết linh hồn là tướng chứ không phải là thuyết thật, nó là tướng tri. Ông Phật cách đây 2552 năm ông dám nói là không có linh hồn. Còn Thầy giờ nói không có linh hồn thiên hạ mới chửi, trời ơi, từ ông bà ngày xưa nói có linh hồn cúng bái, giờ Thầy muốn kiêu bàn thờ này lồi xuống hết hồng còn cúng bái nữa à? Ở đây cúng bái là tượng trưng cho lòng biết ơn của chúng ta, biết ơn những người ông bà tổ tiên của chúng ta chứ không phải cúng bái cái linh hồn đó. Vậy mà làm mâm cao cỗ đầy đem lên dâng cúng ở trên bàn thờ gọi là cúng ông bà về ăn, một năm về ăn có một lần ngày giỗ chắc chết ông bà rồi còn gì, mấy con thấy cái này có đúng không? Cả một năm đến ngày giỗ, ngày Tết, ngày mùng 5, đem 3 bánh ú

lên bảo ăn, ăn mấy bữa đó rồi mấy bữa kia lấy gì ăn, còn nước chết thôi, linh hồn chắc chết đói luôn đó.

Đó là sự thật buộc lòng cái tri kiến, ý thức của chúng ta từ đó chúng ta suy luận cho đúng để chúng ta hướng tới cái đúng để chúng ta tu tập để được giải thoát, để hoàn toàn làm chủ sự sống chết. Chừng nào mấy con có sức thiên định, mấy con muốn chết hồi nào chết muốn sống hồi nào sống. Người tu theo đạo Phật thứ nhất làm chủ bệnh, thứ hai làm chủ chết, chết không phải chết vì bệnh. Còn hầu hết mọi người trên thế gian này chết phải bệnh rồi mới chết, không có người nào không bệnh mà chết trước đó. Bây giờ thí dụ vừa đang mạnh, thức dậy cái bắt đầu ra cái té xỉu xuống chết, sự thật ra đó là đứt mạch máu não, bệnh chết chứ đâu phải khi không mà chết được đâu! Còn cái này không đứt mạch máu não gì hết, tui muốn chết tui bảo chết là nó tịnh chỉ hơi thở nó chết. Cho nên, ở đây mình làm chủ cái chết mà, còn cái kia muốn chết tui đâu có muốn chết đâu mà đi nó xiêu xiêu tui té xuống rồi chết, cái cả nhà chạy ra đỡ vô rồi xỉu cũng chết. Đó là thực sự là bệnh chết đó mấy con, chết đột ngột, chết thành linh, chứ chưa có người nào mà chết mà bảo tui bảo chết là chết, sống là sống, chưa có người nào. Nhưng mà đời mấy con còn có một người làm được,

muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống, tự tại. Còn bây giờ cái thân nó muốn đau đuối nó đi, nó hết đau làm sao nó chết được mấy con.

Bây giờ Thầy còn muốn sống chứ gì, mà giờ cái thân Thầy nó hoại nó muốn chết chứ gì? Thầy bảo thọ này đi chứ không có chết đó nha, nó đi mất lấy gì chết, có đúng không, mấy con thấy không, làm sao chết, nó có bệnh mới chết chứ nó không có bệnh làm sao nó chết được. Bây giờ Thầy sống 100 tuổi cũng hỏng chết, mà Thầy sống 200 tuổi nó cũng phải sống thôi, nó không dám cãi Thầy, nó đâu có bệnh được mà chết. Chừng nào nó có bệnh nó mới chết chứ, nhưng mà nó không có bệnh nó phải sống thôi. Nhưng mà bây giờ Thầy muốn chết nó đâu cần phải nó có bệnh mà chết, Thầy bảo tịnh chỉ hơi thở ngưng lại vào Tứ thiên cho Thầy thì lúc bây giờ thân tâm Thầy nó vào Tứ thiên, trạng thái rất là an lạc. Bởi vì trạng thái của thiên đó nó ngưng hơi thở, có phải không mấy con; Thầy bảo bây giờ xuất ra cái trạng thái Tứ thiên vào trạng thái Niết Bàn thì thân tâm Thầy nó vào đó, thì lúc bây giờ ngưng hơi thở mấy con đem chôn đi, có phải Thầy làm chủ không. Thầy làm chủ bằng pháp Phật đàng hoàng, có phương pháp chứ đâu phải nói suông suông được. Đâu phải nói à tui nhập định như ông Bàn

Uẩn, đưa con gái của ông nó gạt ông, ông tính lên cái sàn thiền ông ngồi ông nhập định ông chết đó, thì nó gạt ông. Nó nói: “*ba ơi ba ơi coi mặt trời với mặt trăng nè...*”, ông tu tới mức độ này mà ông còn bị con gái ông gạt chứ gì, ông chạy ra thì cô con gái nó kêu rồi nó trèo trên sàn thiền ông ngồi, nó nhập định nó chết. Ông nói: “*Con này giỏi thiệt chứ, ta định ta nhập Niết Bàn, nó còn nhập trước nữa, thôi chôn cất nó xong đi*”. Rồi ông vô ông nhập Niết Bàn thì bà vợ ông Bàng Uẩn về bà nói (đây là cái gia đình thiền định mà): “*cha con Bàng Uẩn này giỏi thiệt chớ, hai cha con mấy người đi trước bỏ mẹ con tui ở lại hử*”, thì bà đi ra bà mới nói với thằng con trai đang cày ruộng ở ngoài ruộng, nhưng mà thằng con trai nó biết cha chết rồi cho nên nó dừng trâu lại, nó đứng lại đó nhập diệt, nhập định nó bỏ thầy. Bà ra thằng hai chết rồi, thôi giờ bà lo chôn cất chứ sao. Cha con Bàng Uẩn này giỏi thiệt, cha con gì chết hết giờ chỉ còn mình bà cho nên cuối cùng xong xuôi bà cũng vào trong cái hang bà nhập diệt trong núi bà chết, vì đâu còn ai chôn cất bà nữa đâu, bà phải vô trong hang núi bà tịch. Người ta nói thiền định như ông Bàng Uẩn, nhưng mà sự thật Bàng Uẩn nói cái điều đó là không có pháp, làm sao mà làm cái chuyện đó được đâu, có phương pháp đàng hoàng, cách thức như thế nào chứ? Còn ông Phật muốn bỏ thân

vào Niết Bàn, ông hứa trước với Phật tử 3 tháng nữa ông sẽ nhập Niết Bàn, rồi ông mới đi về cái nơi Sala Song thọ. Xong rồi ông đến đúng ngày giờ, đúng 3 tháng ông mới nhập từ Sơ thiên tới Tứ thiên, rồi từ đó ông xuất vô, xuất ra 3 lần ông nhắc nhở cho Phật tử, chúng đệ tử của ông biết rằng đây là con đường làm chủ sự sống chết. Cho nên, khi nhập vào Tứ thiên rồi vào Niết Bàn, xuất ra khỏi Tứ thiên rồi vào Niết Bàn, ông bỏ cái thân của ông.

Đâu đó có phương pháp đàng hoàng chứ, nói như gia đình ông Bàn Uẩn thì đâu có được, có phải không mấy con? Khi không mà ngồi thiền, thiền gì đây? Làm sao ông làm cái chuyện này, ông phải nói phương pháp chứ!? Ông nói thiền định, ai nói thiền định hổng được, nhưng mà phải phương pháp như thế nào, phải vào bằng cái sức gì, cái lực gì, cái định gì, nó mới vào từng phần của nó chứ, phương pháp nào, cái pháp nào mà vào được cái làm chủ sự sống chết này.

Đó, thì mấy con thấy đạo Phật thì nó thực tế, nó cụ thể, còn Thiên tông mà nó nói chuyện huyền thoại của ông Bàn Uẩn thì nó không có thực tế, vì nó không có phương pháp. Bởi vì vào tu thì biết vọng liền buông, bây giờ buông hết những cái niệm trong đầu của chúng ta hoàn toàn nó sẽ ở vào không ngờ, từ đó nó sẽ đi đến chỗ cây đá, vô phân

biệt, nó không phân biệt, nó không khởi niệm, thì nó sai Phật pháp vô cùng, nó đưa đến chúng ta trong cái ngoan không. Mà chúng ta tu chưa tới thì chúng ta chưa thấy, mà tới rồi thì nó quên trước quên sau, nó lẫn lộn chứ gì. Cho nên, Hòa thượng Phước Hậu là một hiện thân. Thời Thầy đã biết Hòa thượng ở dưới Trà Ôn, như vậy có người tu đến nỗi:

Kinh điển Phật truyền tám vạn tu

Tu hành không thiếu cũng không dư.

Hôm nay chừ đã quên hết

Chỉ nhớ trên đầu một chữ “Nhu”

Chỉ còn có chữ như như thôi, không có nhớ gì nữa hết, coi như chỉ còn có cái tâm bất động nữa thôi, hoàn toàn bất động trong cái trạng thái “không” đó thôi, không có phân biệt, không có khởi nghĩ gì hết. Cho nên, khi mà đi qua sông vậy thì lột quần áo hết cho chú thị giả lội qua sông thì khi mà qua sông rồi thì ông cũng không nhớ mình mặc quần áo chưa, nên đi luôn. Chú thị giả đội quần áo chạy: “Hòa thượng dừng lại, hòa thượng chưa mặc quần áo”. Ông mới nhớ là như vậy chưa mặc quần áo, cho nên mặc quần áo rồi mới đi. Các con thấy có còn phân biệt được cái gì nữa đâu, hết rồi! Cho nên, Hòa thượng Phước Hậu là một hiện thân của một người tu rất là ham, rất nỗ lực tu cho đến

mức độ như như trên đầu, thế mà như vậy là sao, mấy con thầy !?

Đó là những cái sai, cái phương pháp sai, may là cái người quyết tâm tu được tới đó, bao nhiêu người đã làm được như Hòa thượng Phước Hậu, cái số Hòa thượng, bao nhiêu người đã làm được như Hòa thượng Phước Hậu. Còn một số Hòa thượng hiện giờ đang tu thiền, người thì bệnh này, người bị bệnh kia đủ loại bệnh hết, tại sao không làm chủ được bệnh, rất là đau khổ. Cho nên ở đây, mình phải tu tập ngay từ bây giờ, ngay từ trong cuộc sống làm chủ được bệnh, đuổi được bệnh khỏi thân, làm chủ được sự sống chết, ngay cả thân này muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống, chúng ta đang hoang, hẫng hồi làm chủ được mà, đâu có gì đâu. Như bây giờ Thầy bảo tịnh chỉ hơi thở, ngưng hơi thở nhập Tứ thiền, thân này ngồi bất động, hơi thở điều hòa, Thầy làm được rồi, cho nên Thầy biết Thầy làm chủ được sự sống chết. Còn bây giờ mấy con bảo xem nó nghe không, chưa nghe được, phải tập nữa, tập chừng nào như Thầy.

Đó là cái thực tế, cái cụ thể, tại vì trong thân của chúng ta nó có một cái nội lực mà chúng ta không luyện, mà cái pháp Như lý tác ý các con tập nó thành một cái lực của nó, lực Như lý tác ý. Tác ý nó mãi thì nó thành một cái lực, cái lực vô lậu, cái lực vô

lậu nó làm chủ sống chết.

Ráng mấy con, sắp sửa đây rồi mấy con sẽ mất thân này mà tu tập không được. Cố gắng sắp xếp gia đình cho nó yên ổn rồi về đây Thầy cho một cái thất, ở trong thất mấy con. Cái này là những người cư sĩ tại gia còn mấy con mà quyết tâm tu sâu hơn, Thầy sẽ cho những cái thất trong khu vực yên tĩnh, phải nỗ lực. Những người nào mà quyết tâm để tu được làm chủ sự sống chết thì mấy con vào trong đó để mấy con thực hiện được cái hoài bão của mấy con là làm chủ được sống chết, trước khi mấy con ra đi bỏ thân này, tự động chủ động mà ra đi trong tâm bất động, hạnh phúc lắm mấy con.

Đời người không có gì hơn là chúng ta tự mình làm chủ. Bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không, ráng mà tu, chỉ có xả tâm thôi, Thầy chọn cái người xả tâm. Ở trong đây, số mà mấy con ở trong đây Thầy lắng nghe hết, người nào mà xả tâm, người nào không bị chướng ngại gì hết là người đó độc cư trọn vẹn chỗ không phải ngồi một đống vậy. Nghĩa là ai nói gì cũng cười vui vẻ, không buồn phiền người nào hết, thấy người nào cũng vui vẻ, thì những người đó Thầy sẽ cho sống bên Thầy để được hướng dẫn đi đến nơi đến chốn. Bởi vì những người đó đã có căn cơ biết xả ra, biết thương mọi người, các con sẽ được sống bên Thầy, Thầy sẽ dạy

mấy con buông xuống để tâm bất động thời gian dài và có đủ Tứ thần túc. Để mấy con làm chủ sự ra đi của mấy con, muốn chết hời nào chết mấy con. Cái mà tu xong rồi đầu tiên con phải về độ cha mẹ, và cha mẹ mình có mất mình hãy tìm nơi cha mẹ ở đâu để đền đáp công ơn sanh thành dưỡng dục, rồi kể đó những người thân trong gia đình mấy con, là con cái chồng con của mình phải giúp đỡ họ. Đây mẹ đã tu được như thế này các con phải nghe lời, đời không có gì, mấy con có làm quan chức gì đi nữa mấy con cũng không còn, phải làm chủ sự sống chết chứ nếu không cứ tiếp tục tái sanh luân hồi, phải đau khổ, phải nghe lời. Cái tình cảm mà con tu hành xong nói các con con sẽ nghe hết, nó nghe lời mấy con sẽ độ con cái, chồng con, người thân, v.v..

Mấy con cố gắng lên, Thầy là một vị Thầy để chỉ dạy mấy con thôi chứ Thầy không đi thay các con trên con đường đó được. Giúp mấy con Thầy chỉ biết hướng dẫn cho mấy con, thương mấy con bao nhiêu nhưng không thể chịu thay sự đau khổ của mấy con được, mấy con biết rằng Thầy tu tập được và mấy con cũng vậy.

Cho nên, ngày xưa đức Phật đã nói các con hãy tự mình thấp đuốc lên mà đi, ta chỉ là người hướng dẫn cho mấy con mà thôi, hướng đạo mà thôi. Vậy mà bây giờ chúng ta

cầu khẩn đức Phật cứu độ chúng ta, làm sao được mấy con, lời đức Phật đã dạy chúng ta rồi. Cho nên, chúng ta nhớ: **“các con tự thấp đức lên mà đi, ta chỉ là người hưởng đạo”**. Nhớ như vậy mà ráng hưởng đạo, pháp của Phật là tự giác tự nguyện để mà tu tập chứ không có người nào mà tu tập thay, không có cầu khẩn một người nào mà giúp mình. Nay cái việc đó có tâm, có đầu óc hiểu biết thì cứ làm.

Hôm nay mấy con được ngồi nghe Thầy thì mấy con phải tự cứu mình, Thầy chỉ làm những cái cơ sở như thế này để tạo duyên cho mấy con đủ để các con khép mình trong khuôn khổ tu tập, chứ Thầy không làm gì khác hơn được hết. Thôi bây giờ không ai hỏi Thầy nữa Thầy về.

V- VẤN ĐẠO

Thôi bây giờ có gì mấy con hỏi, không hỏi Thầy nữa thì Thầy về, Thầy về để lên vi tính làm việc nữa, viết sách đạo đức, nhất là đạo đức gia đình để dạy cho gia đình mấy con hạnh phúc. Thầy xin phép tập Đạo Đức Gia Đình tập 1 với tập Đạo Đức Ly Tham 2 tập, Thầy xin phép Nhà Xuất Bản Tôn Giáo, đã được nghe đâu ngoài Hà Nội đã in được 1500 quyển rồi, mai một tái bản sẽ in tại thành phố để về Thầy gửi cho mấy con.

Phật tử hỏi: Học tập đạo đức.

Thầy đáp:

Thỉnh thoảng rảnh rang mấy con về, khi nào mà Thầy sẽ thông báo cái lớp học, Thầy sẽ thông báo cho con biết 1 tháng có mấy ngày để học, trong những cái ngày chủ nhật, ngày nào đó, trong 1 tháng có mấy ngày, ngày đó Thầy đến. Thí dụ trong 1 tuần lễ, Thầy chọn ngày chủ nhật đi, hoặc là ngày thứ 5 hoặc ngày nào đó, Thầy thông báo cho mấy con biết hết, thì trong cái ngày đó mấy con sẽ về nghe Thầy dạy.

Khi gặp Thầy thì mấy con ráng tu tập nha mấy con, khi mà Thầy mở một cái lớp học, Thầy cho biết ngày giờ thì mấy con sẽ dành cái ngày giờ đó về đây. Thầy ở đây Thầy cũng nguyện là đem cái điều kiện hiểu biết về đạo đức để dạy cho bà con lối xóm của Thầy, tội lắm mấy con. Những bác nông dân rồi con cháu ở quê này họ cũng chẳng hiểu gì hết, Thầy mà không tạo dựng cho họ những lớp học thì tội lắm mấy con.

Phật tử hỏi: Hòa hợp giữa các thế hệ già và trẻ.

Thầy đáp:

Coi như là các cụ già ở xa đó mấy con, họ về ở đây, bởi vì Thầy biết cái thế hệ của mấy con nó không thể nào mà sống hòa hợp với cái tuổi già của cha mẹ, vì mình lớn tuổi 80, 90 trở lên họ sống họ cô đơn, khổ lắm

con. Họ không biết giữ cái tâm bất động của họ, họ sống rất là khổ, họ nhớ lại cái quá khứ của họ, còn trong hiện tại thì con cái đi làm hết, cho nên họ sống họ thấy khổ lắm mấy con, không thể nào hòa hợp trong cái vai trò của tuổi trẻ bây giờ cho nên họ khổ lắm. Cho nên, nhiều khi có những cái điều kiện họ làm cho mình thấy bực mình lắm chứ không phải không đâu, nhưng mà Thầy nghĩ rằng những cái Khu An Dưỡng cho người già được Thầy gây dựng thì không phải bắt buộc họ, mấy con gửi họ họ sẽ đến đó ở trong vòng 5, 3 bữa hoặc 1 tuần lễ họ được học đạo đức, với cách thức họ sống, họ về sống trong gia đình, họ biết giữ cái tâm bất động, thanh thản. Họ chỉ rảnh rang vì họ lớn tuổi rồi, họ đâu có làm cái gì nhiều, họ chỉ ở nhà mấy con, họ chỉ biết cái tu đó là thấy hạnh phúc rồi.

Đó là cách thức Thầy đã nghĩ đến hoàn cảnh của gia đình của mấy con, có cha mẹ già, có ông bà lớn tuổi rồi mà những người đó chưa biết Phật pháp, mà cách thức giữ cái tâm của mình thì họ ngồi họ nhớ chuyện này chuyện kia, trong cái đời của họ thì họ đã thấy khổ đau vô cùng rồi, vì vậy mà họ dẫn dắt mấy con vào.

Phật tử hỏi: Hòa hợp các thế hệ già trẻ trong gia đình.

Thầy đáp:

Cách thức mình tu tập thì con xả những cái này, giữ gìn tâm bất động, hòa hợp được với cái này. Ngày xưa vì quá khổ, cho nên tiết kiệm dành dụm thành cái thói quen đó đi. Giờ thấy mấy con xài phí, thoáng như vậy, cho nên mấy bà bực mình, vậy không có hòa hợp nhất trong cái giai đoạn chúng ta. Vì không hòa hợp được, tại vì sống thành cái thói quen của ngày xưa của mình rồi mà bây giờ bắt buộc con cái sống vậy thì làm sao nó sống được trong cái thời đại này.

Phật tử hỏi: *Làm sao cho cha mẹ tu tập?*

Thầy đáp:

Bởi vì cuốn sách Thầy viết ra không đủ thuyết phục đâu, nhưng khi mà đến gặp Thầy rồi từ trường của Thầy sẽ thuyết phục được mấy cụ, Thầy nói và khếp mấy cụ trong khuôn khổ tu tập. Cởi mở lắm, khi nào mà có khu an dưỡng cho những người già rồi thì các con sẽ cho lên đây ở một bữa, hoặc là mấy con đưa lên đây để nghe một bữa thuyết pháp thôi thì sau đó các cụ sẽ xin ở được 5, 3 ngày, 1 tuần lễ. Từ 5, 3 ngày, 1 tuần lễ thì hướng dẫn cho các cụ cách thức tu để giữ gìn cái tâm của mình, có cái niềm vui ở trong đó, khi mà tìm được cái niềm vui rồi thì mấy con khỏi đi, không có rầy phiền

mấy con gì hết, xả hết.

Thầy hiểu biết cái niệm khi mà có cha mẹ già đó là một cái nỗi khổ, cũng như con không thể họ - những người già họ hòa hợp với mấy con được.

Ai cũng biết công ơn của cha mẹ nhưng mà nó không hòa hợp được thì rất bực mình, mà mẹ mình cũng khổ chứ không phải riêng của mình, khổ cả 2 người. Cho nên, Thầy nói chỉ Phật pháp mới hóa giải được cái này, mới đem lại hạnh phúc cho gia đình mấy con, mà Thầy là người đã nghĩ đến cái vấn đề này. Phải tạo những cái cơ sở, phải có cái nhà cho các cụ ở, chứ bây giờ thí dụ các cụ về ở một cái nhà như vậy rồi các cụ riêng biệt, khó lắm mấy con chứ không dễ mấy con, mấy cụ sống như vậy khó lắm chứ không phải dễ. Nhưng mà sống quen rồi như các cụ, mấy cô, bây giờ tập quen rồi sau này mấy cụ sống trong gia đình mấy cụ thấy cởi mở, dễ lắm chứ mấy cụ đâu có gắt gỏng với con cháu đâu.

Mình biết xả tâm hết đâu có gắt gỏng đâu. Do đó, mấy con sẽ đến đây học tập rồi lần lượt mà cái tâm gắt gỏng của mấy con, mấy con sẽ xả bỏ hết do cái sự hướng dẫn tập luyện của Thầy làm cho cái tuổi trẻ và tuổi già sẽ hòa hợp với nhau. Nó có cái hướng đi. Thầy cũng chỉ mong đem lại hạnh

phúc cho mấy con. Có gì con hỏi Thầy.

Phật tử hỏi: Đăng ký ở lại Tu viện.

Thầy đáp:

À, bây giờ thì rất dễ mấy con, đất nước của chúng ta hiện giờ cái người dân Việt của chúng ta có giấy chứng minh của đất nước thì mấy con đi ở chỗ nào cũng được hết, nhưng có điều kiện là mấy con đến đây, như bây giờ đến đây thì Thầy đưa cho mấy con tờ giấy ghi tên tuổi của mình ở đâu, Thầy đưa cho Ban quản lý áp để họ biết điều kiện của con coi như báo cáo biết tui là người Hà Nội đến đây hoặc là Huế đến đây vậy, đủ rồi khỏi cần.

Người Việt mình mà đâu có quản lý kỹ, luật của nhà nước hoàn toàn là tự do mà chứ đâu có bắt ép mình phải tạm vắng tạm trú này kia, như ngày xưa thì nó khó con, đi phải xin giấy tạm vắng tại địa phương mình; còn bây giờ thì khỏi, mình muốn đi thì đi không có nói gì hết, mình tới cái chỗ này thì mình đăng ký, mình báo cáo ở đây 3 bữa, 5 bữa, 1 tuần lễ. Còn mình ở lâu thì mình đăng ký dài hạn 1 tháng, 2 tháng, 3 tháng mình đăng ký thì trong khi đó người ta sẽ cấp cho mình một cái thẻ để cho mình ở cái thời gian đó coi như mình tạm trú ở đó một thời gian chứ không có gì hết, mình là người tốt mà. Ở lâu 1 năm cũng được nữa, người

công dân Việt Nam là ở bất cứ chỗ nào chỉ có mình đăng ký cho chính quyền địa phương biết tôi là người Hà Nội đến đây, tôi muốn ở đây 1 năm tôi học, có lý do đảng hoàng, tôi lí lịch, chỗ ở tôi có đảng hoàng, tôi là người tốt như vậy chứ không phải trộm cắp, ăn cướp gì của ai tôi đến đây tôi trốn, mình đăng ký là có hà.

À, muốn ở suốt đời cũng được, người ta cho mình 1 cái thẻ, nó không cần nhập hộ khẩu này nhưng mà người ta cho suốt đời các con sẽ ở đây suốt đời, coi như là thường trú ở đây luôn. Bởi vì, người Việt Nam muốn ở đâu cũng được thường trú hết, chỉ cần con đăng ký thôi - đăng ký dài hạn người ta sẽ cho phép.

Phật tử hỏi: *Hỏi về linh hồn và thế giới siêu hình.*

Thầy đáp:

Vì vốn con người nó có 2 cái phần: cái phần ý thức của chúng ta và cái phần tưởng thức của chúng ta. Cho nên, cái phần tưởng thức thường thường người ta tưởng cái linh hồn, chứ sự thật ra nó là tưởng thức. Cái giấc mộng của mấy con, mấy con thấy giấc mộng mấy con tưởng linh hồn của mình biết người này chết này kia chứ gì? Không phải đâu, cái tưởng thức nó hoạt động nó thu những cái hình ảnh người chết, nó bói

cảnh chiêm bao mấy con trong tưởng thức. Cha mình chết mình mộng nằm thấy, ông bà mình chết mình mộng nằm thấy trong cái giấc mộng. Đó là cái tưởng thức của chúng ta nó biến hiện ra cái hình ảnh đó, nó làm trong cái cảnh giới đó chứ không phải ông bà mình chết mà hiện hồn về. Mà có khi báo mộng nữa - ví dụ ông bà báo mộng. Có nhiều người báo mộng ngày mai con không được đi, đi như vậy té, tai nạn đó làm cho cái người đó không dám đi nữa mà đi thì thật ra nó xảy ra tai nạn như xe, tai nạn giao thông ..., nó đúng với điềm báo chứ không phải không đúng. Như vậy cho nên người ta nói ông bà mình linh hiển cho nên báo mộng, chứ sự thật không phải linh hồn mà chính cái tưởng của mình giao cảm được cái tai nạn, nó không biết làm sao mà báo mộng cho mình.

Thứ nhất nó báo mộng cho mình là hồi hộp, ví dụ nay xảy ra tai nạn nó làm hồi hộp hoặc là nó giật mí mắt. Các con có nghe giật mí mắt, có nhiều người cũng tin giật mí mắt, không biết có ai mời đám giỗ không đây, hoặc là có cái chuyện gì đây, mình cứ bán tin bán nghi vậy thôi. Nhưng mà cái chuyện nó xảy ra rồi thì à, cái chuyện mí mắt mình giật đúng. Có người mời ăn đám giỗ vậy giật đúng rồi, bởi vì nó giật mắt thì ăn đám giỗ; mà giật mắt này, cái chuyện xảy ra vừa rồi

cái bà này chửi mình tan nát, bà chửi mình hồng biết. Nó có cái sự báo động là cái tưởng của con nó giao cảm với việc tương lai của thời gian sắp tới xảy ra, nó báo động cho con qua cái thân của con, qua cái giấc mộng của con cũng như qua cái tưởng.

Cho nên, người chết người ta nghĩ tưởng linh hồn nhưng không phải đâu. Khi mà mình nghe cái người này nói như vậy thì mình cứ nghĩ là ở trong đó khổ này kia, chứ không phải đâu mấy con. Cái từ trường của người chết nó vẫn còn, cái người kia dùng cái tưởng đó bắt gặp cái từ trường đó nói lại như mấy người nhập đồng cốt nói lại. Thầy nói nó mà nhập cái tưởng nó nhập đúng, cái tưởng ý thức đó thì nó nói tâm lý, còn nó nhập đúng cái tưởng của nó thì nó bắt gặp cái từ trường của người thân của mình: cái nhà con như thế nào, cái lu nước như thế nào, cái bếp như thế nào, cái cửa như thế nào nó nói ra hết, tức là cái tưởng nó giao cảm chỗ nào nó cũng biết hết, đó là cái tưởng. Cho nên, mấy cái người gọi là lên đồng nhập cốt cái tưởng nó nhập đúng thì nó nói đúng, còn cái người mà nhập không được thì nó dùng tâm lý mà nó nói cho nên nó trật, không trúng. Cho nên, những cái này từ xưa tới giờ người ta làm tưởng cho nó là cái linh hồn, nhưng mà không phải, cái tưởng của chúng ta.

Cho nên, tất cả những cái này khi mà chết rồi, bởi vì cái luật của nhân quả chết đây sinh kia chứ không có chờ 49 ngày để cầu siêu cầu an gì hết. Nhưng mà người cứ tưởng là cái linh hồn nó còn, cho nên người ta mới cầu siêu, cầu an, làm tuần 7 ngày, rồi 21 ngày, rồi 49 ngày, rồi giáp năm, rồi 3 năm mãn tang, ... đó là cách thức Đại thừa nó chia ra nó làm cho với bớt cái tình thương của mình khi mà mất người thân. Đó là như vậy nhưng mà thật ra không phải cái điều kiện đó là cầu siêu cầu an cái linh hồn đó, không có. Nó chết rồi nó cứ theo cái nghiệp tương ứng tái sanh, chứ không còn linh hồn, tất cả cái tướng uẩn, cái ý thức của chúng ta nó bị tiêu diệt hết hoàn toàn; trong thân chúng ta có 5 uẩn thì nó tiêu diệt không còn cái gì hết, nó chỉ còn cái từ trường.

Cũng như bây giờ con ngồi đây các con nói chuyện, cái hình ảnh các con nó lưu lại trong không gian này, nó không phải lưu lại ở chỗ này đâu mà nó lưu lại ở khắp cùng trong hành tinh của chúng ta, chỗ nào cũng có. Cho nên, ví dụ như hình ảnh đức Phật, cái hình ảnh của đức Phật ở bên nước Ấn Độ, ngài xuất gia ngài tu hành như thế nào nó bây giờ nó còn nguyên mà đất nước Việt Nam vẫn thấy được, chứ không phải qua nước Ấn Độ mới thấy được hình ảnh của Phật ấy đâu, mà nó ở đây. Cho nên, một

người mà tu có Tam Minh rồi người ta dùng Thiên Nhân Minh người ta thấy được hình ảnh của đức Phật hồi còn là một người thái tử, xuất gia như thế nào,... nó đều lưu lại. Cũng như bây giờ các con ngồi đây mà nếu ngày mai, ngày mốt, 1 tháng sau cái hình ảnh này mấy con đến Thầy vẫn thấy. Như là có cái máy ảnh người ta chỉ chụp lại cái thời quá khứ cách 1 tháng, 2 tháng mấy con ngồi đây chụp lại lấy hình, mọi gương mặt mấy con đều hoàn toàn người ta lấy lại hết, còn cái lời nói của mấy con thu lại nó không sai, mấy con hỏi Thầy cái gì, Thầy nói gì đều biết y chang không khác chỗ nào.

Đó là cái từ trường chứ không phải là cái linh hồn của chúng ta nó đi, cho nên mấy con bị lầm, tất cả mọi điều các con trình với ý thức các con không hiểu. Ráng tu rồi sau này con sẽ biết, chứ không Thầy giải thích mấy con cũng không hiểu nổi đâu. Nhưng mà Thầy nói cái từ trường, cái từ trường mấy con thấy giờ đây là cái cục nam châm chứ gì, đây là cục sắt chứ gì mà nó có cái sức hút, phải không? Cái sức hút của nam châm đó là cái từ trường. Cho nên cái nghiệp lực của mấy con, mấy con chết mấy con làm cái điều ác nó trở thành cái nghiệp lực, người ta nói cái nghiệp lực nó tương ứng với ai nó hút cũng như là nam châm, cái từ trường nó hút, cái lực hút đó, các con hiểu chưa.

Cho nên, nó phóng xuất những cái hình ảnh, phóng xuất những cái hành động thiện ác của nó, nó luôn luôn giữ trong này nó tương ứng với nhau, nó không có mất đâu.

Cho nên, những cái này khi tu xong rồi người ta thấy đúng là từ xưa tới giờ không hiểu, cho nên người ta mới có cái thuyết linh hồn, có cái thuyết thế giới siêu hình, mới có Thần, Thánh, Tiên, Phật; mới trời ông Thánh này, ông Thánh kia. Nhưng mà không có, chết rồi đều là tiêu tan, đều là tiếp tục tái sanh làm súc vật, làm con người hoặc làm loài động vật, nó không còn. Bởi vì nhân quả mà nó chi phối liền tức khắc để cho mình thọ quả khổ chứ nó không để cho mình đứng yên một chỗ 5, 10 ngày hoặc 49 ngày hoặc 2 năm 3 năm đâu, không bao giờ có chuyện đó đâu. Nhân quả mà, nó liên tục, con thấy nó vô thường nó thay đổi liên tục, bữa nay nó vậy chứ ngày mai thân con nó thay đổi hà, nó thay đổi từng chút từng chút cho đến khi 5 năm 10 năm sau mình mới hay là mình già, tóc mình bạc. Còn bây giờ nó thay đổi từng chút mấy con không biết, nó đang thay đổi từng sát na, từng giây từng phút nó đang thay đổi, cái thân của chúng ta nó thay đổi, cho nên vì vậy đó mà phải ráng tu.

Tất cả những điều mà con hỏi có dịp đọc sách Thầy, Thầy sẽ giải thích lần lượt

mấy con hiểu. Đó là cái thế giới mà từ lâu tới giờ chúng ta bị ảnh hưởng rất lớn, từ tổ tiên ông bà nhiều tôn giáo đã truyền cho chúng ta tư tưởng về thế giới siêu hình, về linh hồn. Cho nên không phải 1 phút 1 giây mà Thầy nói, Thầy nói tưởng nhưng khó hình dung được, để rồi lần lượt mấy con tự tháo.

Phật tử hỏi: Từ trường đi tái sanh có còn hay mất?

Thầy đáp:

Còn chứ con, bởi vì cái từ trường nó còn chứ đâu có mất đâu. Cái cục nam châm nó hút cái cục sắt, nó hút hoài nó còn hoài, con hiểu không; nó tương ứng nó cũng còn hút hoài hoài, nó đâu có phải là nó hết nó mất đâu. Cho nên, tại sao đức Phật đã chết mất vào Niết bàn rồi mà từ trường còn xuất ra nó còn hoài, lẽ ra nó đã vào Niết bàn thì mất luôn hết thì giờ mình làm sao tìm, phải không; cái này nó còn hoài nó không mất, cái hình ảnh này kia nó còn hoài. Nói cái từ trường thì nó không bao giờ biến mất, vì nó là sức hút mà, trừ ra cái nam châm này nó hết hút. Mà bây giờ cái hút nó còn hoài, bởi vì con thấy người ta tham sân si thì nó hút quá trời mà, cái lực nó hút quá mà; ai cũng tham sân si thì nó phải hút chứ sao. Mấy con thấy không, nó hút hoài làm sao mà nó hết được. Mà cái hình ảnh đức Phật

ngày xưa nó còn tham sân si thì nó còn cái lực hút này chứ làm sao nó hết được, nó hút. Mà đức Phật đã nhập Niết bàn rồi, đã không còn tái sinh luân hồi nhưng mà từ trường hồi đức Phật đi tu thì chưa hết tham sân si mà thì cái hình ảnh phải còn, cho nên bây giờ Thầy mới thấy cái mặt thật chứ còn cỡ nó đi mất rồi thì biết Phật ra sao đây, cứ nhìn tượng mập như thế này - thôi trời đất ơi Phật gì mà mập quá trời như thế này, tu hành sao mập quá vậy, nó sai - do người ta tưởng tượng ra.

Rồi ông Phật ổng cạo tóc, chứ ổng dạy học trò cạo đầu mà ổng lại để tóc quăn queo như thế này trời đất ơi, thầy khác mà để tử thì làm sao để tử cạo tóc. Cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa. Ông Phật đã dạy vậy rồi. Mình là thầy của các vị Tỳ kheo rồi mà bây giờ mình không cạo tóc bảo nó cạo tóc nó chịu không, Phật để tóc thì tui cũng phải để tóc chứ làm sao Phật bảo tui cạo tóc, có phải không?

Cho nên, có một câu chuyện mà đức Phật ngồi trong một khu rừng tu với chúng Tỳ kheo trong đó, trong cái mùa an cư kiết hạ thì cư sĩ họ mang cơm đến nơi họ phát cho từng vị tu sĩ chứ không phải là còn đi xin, bởi vì mùa an cư quý thầy không đi nữa đâu. Do đó, đức Phật đang trùm kín cái đầu của mình nghe tiếng chân phạt phạt

mới gỡ cái y ra, đưa cái bát để cho cư sĩ sốt đồ ăn vô thì cái người cư sĩ mới nói: “À, *đây là Gotama*” - Gotama tức là đức Phật. Do đó, mới thấy cái đầu trọc của ông, bởi vì lâu nay cái bài kinh nói đức Phật đầu trọc chứ rõ ràng đầu có cong queo như vậy đâu. Thì bây giờ ông Phật để đầu cong queo nó sai mất rồi, không được. Cho nên, có những cái sai mà bây giờ chúng ta cứ chấp nhận cái sai. Từ cái hình ảnh của đức Phật đã sai mà giờ không có làm sao sửa nổi.

Rồi bây giờ trong thư viện của Anh quốc mới đưa ra cái hình mà bảo rằng ông Phú Lô Na đã vẽ hồi đức Phật còn đang tu là một vị Bà la môn đeo một chiếc khâu ở tai và trên đầu thì râu ria,... Sự thật ra đức Phật cạo bỏ râu tóc mà làm sao ông Phật không cạo bỏ râu tóc mà còn đeo chi cái khâu nữa thì như thế này sai pháp Phật rồi, như vậy cái hình này đâu phải hình Phật. Người ta thấy cái hình dáng đó là ta biết phạm giới luật rồi, không đúng lời Phật dạy. Ông Phật là cái người gương hạnh, mình dạy cái đó mình phải làm trước chứ, cũng như Thầy giờ dạy mấy con sống trong giới không ăn phi thời mà Thầy ăn phi thời bảo mấy con ăn một bữa được sao, có phải không? Thầy phải làm gương chứ. Do đó, Thầy biết những hình ảnh đó đều là những hình ảnh giả thôi. Cũng nói được trong cái thư viện của Anh

quốc đã để lại những hình ảnh quá xưa thì sự thật ra cũng là cái bịa của người ta thôi chứ không phải.

Giới luật Phật còn, kinh sách Phật còn, lời dạy của đức Phật còn đó mà dám bịa ra cái hình ảnh mà đức Phật, làm cho người ta in ra mọi cái hình ảnh đem về thờ, người ta tưởng đó là thật. Bởi vì đó là một vĩ nhân, một ân nhân của nhân loại mà làm sao họ không tin mấy con, người ta nghe nói hình ảnh của Phật là người ta quý trọng vô cùng. Mà hiện giờ một mình Thầy làm sao mà Thầy thu lại hình tượng của đức Phật thật mà Thầy nói được. Chứ bây giờ Thầy nói chừng 5 - 10 người mà tu chứng quả Alahan rồi coi, Thầy thấy vậy, con tu chứng cũng thấy vậy, mọi người tu chứng cũng thấy vậy, chúng ta sẽ vẽ lại hình đức Phật ngày xưa - ân nhân của chúng ta mà, làm gì mà chúng ta để quên cái hình ảnh này được, mà hình ảnh nó còn lưu lại chứ đâu phải mất đâu, coi thử coi hình ảnh đó như thế nào. Các con thấy bây giờ Thầy chỉ mong các con tu làm sao vẽ lại được rồi chúng ta mới thật sự thấy đây là hình Phật qua cái từ trường đó.

Phật tử hỏi: Học đạo đức.

Thầy đáp:

Rồi Thầy sẽ in sách cho mấy con đọc, đọc rồi mấy con còn học, Thầy dạy.

Đó cũng là cái duyên mấy con, nếu mà không có cô ấy thì mấy con cũng không biết Thầy đâu. Cái duyên thì nó ở đâu không biết nhưng nhờ duyên thì nó sẽ gặp nhau, lần lượt rồi mấy con gặp nhau hết, bởi vì Phật pháp phải dựng lại, dựng lại để đem lợi ích, thì rốt cuộc rồi mọi người sẽ gặp nhau trên cái điểm của chư Phật, điểm đạo đức mấy con.

Phật tử hỏi: *Tâm quay vô.*

Thầy đáp:

Con bảo tâm quay vô đừng có ra ngoài nữa, mà bây giờ nó còn quay ra thì bảo nó quay vô không có được ra nữa, riết rồi thời gian sau nó có đủ cái lực, con nhắc cái nó quay vô luôn. Bây giờ thì nó cứ lôi ra, lôi vô phải chịu chứ.

Mình cứ nhắc, phương pháp tác ý là phương pháp làm cho nó rời ra nó không vô được, bám ở ngoài. Cứ bền chí, cũng như cái thọ của mình, cái đau thân của mình coi vậy chứ bền chí mình vẫn có thể đuổi nó được mấy con. Một lần tác ý, hai lần chưa được phải bền chí. Cái gì mình kiên trì bền chí thì phương pháp của Phật mình tập luyện mới đạt kết quả.

Phật tử hỏi: *Đặc tướng riêng.*

Thầy đáp:

Thì cái đó tùy theo đặt tướng của con, như một cái câu gì đó con sẽ hỏi riêng Thầy. Bây giờ Thầy dạy chung mọi người nghe chung thì áp dụng nó trật đi. Riêng với con thì con hỏi riêng Thầy bây giờ cái trạng thái đó, con có cái trạng thái đó, còn mấy người ta không có trạng thái đó Thầy nói người ta nghe rồi người ta nhìn thấy không đúng đặc tướng. Còn cái chung chung là Thầy sẽ dạy con tâm bất động thanh thản, an lạc, vô sự thôi. Còn riêng thì phải nhấn mạnh ngay cái chỗ cá nhân riêng mình, khi mà học riêng Thầy sẽ dạy cho trạng thái đó để hiểu, cụ thể thực tế nữa, Thầy dạy theo đặc tướng mà.

Phật tử hỏi: *Trình pháp.*

Thầy đáp:

Được, cứ tập, có gì cứ báo Thầy, Thầy ở gần đây mà, có gì đâu mà sợ, có gì cứ báo, đâu có xa lắm đâu.

Phật tử hỏi: *Áp dụng pháp tu cho mỗi giai đoạn.*

Thầy đáp:

Con phải nhiếp tâm, xả tâm theo cái pháp bây giờ chứ không theo mấy đề mục kia nữa. Không cần theo bốn cái đó nữa. Bốn cái đó mình tu nhuần nhuyễn rồi, bây giờ mình qua giai đoạn xả tâm này thôi, khi mà

thọ Bát Quan Trai cứ xả tâm mình không có tu thêm 4 cái pháp kia nữa, trừ ra khi nào có hôn trầm thùy miên thì sử dụng thôi, còn không thì đừng áp dụng. Minh xả tâm thôi, chứ đây cứ dùng mấy pháp kia hoài thì biết chừng nào tới.

Pháp của Phật 37 phẩm trợ đạo, 37 pháp tu, cho nên mình tu một thời gian pháp này thuần rồi thì mình tiến tới tu pháp khác, Thầy dạy các con cứ tiến dần tới các pháp mới hơn không hà, không phải pháp cũ. Thầy thấy được cái chỗ này rồi dẫn dắt con tới cái pháp mới hơn để rồi mấy con thực hiện xả tâm cho đúng.

Phật tử hỏi: Tập tu trong thất.

Thầy đáp:

Ở đây có nhà rồi mấy con, mỗi đứa phải tập riêng một cái, không có được ở chung, sống riêng một mình, nếu mà sợ ma thì ngồi đó mà gồng người lên, không ma gì đâu mà sợ các con sẽ hết sợ ma. Mọi người nhà gần bên, ma cỏ đâu mà sợ.

Phật tử hỏi: Xin phép Thầy đi thăm quan tu viện.

Thầy đáp:

Rồi, chừng nào mấy con sắp về Thầy sẽ cho vào trong đó thăm tu viện. Cũng như mai sắp về, hôm nay Thầy sẽ dẫn mấy con

đi thăm hết cái tu viện, các con sẽ thăm các khu vực trong đó, thăm tu viện cho biết tu viện, mênh mông chứ đâu phải mấy cái này, 150 mấy cái thất chứ đâu ít đâu... Cứ cái kiểu này phải mua đất cát thêm, bây giờ ít chứ sau này đông lắm, sau thành cái làng Nguyên thủy luôn đó chớ.

Phật tử hỏi: *Thọ Bát Quan Trai.*

Thầy đáp:

À, mới đầu con sẽ tu cái tập thọ Bát quan trai đó con, bốn cái pháp: *Đi kinh hành Chánh Niệm Tỉnh Giác; rồi tu Định Vô Lậu quán xét tư duy suy nghĩ hoặc đọc kinh sách để mình triển khai cái tri kiến của mình, đó là Định Vô Lậu; rồi Định Niệm Hơi Thở tập cho nó quen dần với những hơi thở, rồi Thân Hành Niệm mình đi trên Thân Hành Niệm; rồi Định Thư Giãn.* Đó là những cái pháp Thọ Bát Quan Trai. Phải tu tập mấy cái căn bản của mấy con mới vào tu tập cho nó quen với cái pháp đó, rồi sau khi xả tâm có cái chướng ngại nào đó thì mình áp dụng vào cái pháp mình đã tu ở trên thọ Bát Quan Trai để mình phá những cái chướng ngại đó.

Chứ còn mình không biết mình vô mình tu xả tâm rồi tới chừng gặp chướng ngại mình không biết lấy cái gì để phá nó đấy thì coi như là mình chưa có qua cái lớp

cơ bản. Có lớp cơ bản cho nên khi mình lên cao mình gặp nó, gặp chướng ngại gì đó mình lấy cái pháp này mình phá, đem lại cái sự bất động trong tâm mình.

Cho nên, mình phải tu trong Bát quan trai, mấy chị em đã tu Bát quan trai quen rồi hướng dẫn nhau tu tập được. Thọ Bát quan trai có 4 pháp tu mấy con. Sau này Thầy sẽ mở cái khóa thọ Bát Quan Trai rồi bắt đầu Thầy vô dạy mấy con cách thức đi kinh hành như thế nào để chánh niệm tỉnh giác mau, rồi quán vô lậu như thế nào, còn bây giờ thì chưa có cái lớp thành ra chưa có mở được thành ra mấy con hỏi chị em, người trước tập cho người tu sau. Đợi Thầy cái khóa tu rồi chừng đó Thầy cho biết cái ngày nào, giờ nào đó tu thì mấy con sẽ lên trên đó.

Thôi, mấy con xá Thầy thôi.

VI- BẢNG SỐ 3

Nhưng trước khi để trả lời những câu hỏi của Chơn Huệ thì Thầy sẽ nhắc lại có 1 cái điều mà hầu như là Thầy rất là tha thiết, mong cho có cái ngày nào đó để được rảnh rang mà ghi lại cái Đạo đức nhân quả để hầu giúp cho con người ở trên cái thế gian này để thoát ra cái cảnh khổ của cái nội tâm của họ và tạo được cái nhân lành để tạo cái quả phước họ sẽ hưởng. Vì không có cái thời

gian, vì hiện giờ thấy những người tu theo đạo Phật nó có những cái sai, cái lầm lạc mà không ngay cái chỗ sai lầm lạc này để sửa đổi mà đi giảng cái đạo đức nhân quả thì nó lại xa lìa cái thực tế của những vị tu sĩ. Cho nên Thầy chỉ mong ngày nào đó có 1 cái dịp mà Thầy sẽ soạn lại cái giáo trình đạo đức nhân quả, cái đạo đức mà mình không làm khổ ai mà cũng không làm khổ mình, cái đạo đức thật là tuyệt vời của đạo Phật. Phật đã khám phá ra được cái đạo đức đó nhưng người ta không triển khai nổi cái đạo đức đó để giúp cho con người thoát ra cảnh khổ.

Nói chung con người sanh ra trong cái cuộc đời này chắc chắn ai cũng chịu khổ, có ai là người không chịu khổ. Cho nên nhiều khi người ta đặt cái câu hỏi: *con người từ đâu sanh ra, chết rồi đi về đâu, sống để làm gì? Ở trong thế gian này chỉ 100 năm rồi cứ mãi tiếp diễn từ cái thân 100 năm này hoặc 60, 70 năm rồi lại chết, rồi lại tiếp tục nữa và cứ như vậy để làm gì, có ích lợi gì mà cứ mãi lăn lộn trong cái luân hồi sanh mạng như vậy?*

Ở đây thì Thầy chỉ trả lời qua 1 người Phật tử có cái tâm trạng đau buồn. Khi hiểu được cái tâm trạng đó thì Thầy có lấy 1 vài khía cạnh nhỏ của đạo đức nhân quả mà có lời khuyên cũng như Thầy khuyên chung các thầy và các con ở đây.

Đây là cái bài mà Thầy khuyên đây:

“Con người từ nhân quả, sống trong nhân quả, chết về nhân quả”. Nếu mà đọc cái câu như vậy thì người ta rất là khó hiểu, nếu mà Thầy không giảng ra thì rất khó hiểu.

Con người sanh ra từ nhân quả - vậy thì chúng ta biết từ nhân quả sanh ra thì như thế nào mà sanh ra. Nhân quả thì chúng ta biết rằng cái đường đi của nhân quả nó sẽ diễn biến ở trong cái thân hành, khẩu hành và ý hành. Cái ý hành là cái ý mình khởi mình muốn, ham muốn cái này ham muốn cái kia đó là ý hành. Còn cái khẩu hành là cái lời nói mình nói ra và cái thân hành là cái hành động làm của mình. Đó là từ 3 cái chỗ đó là cái con đường, diễn biến cái con đường hành động, con đường của nhân quả đi. Cho nên nói rằng con người từ nhân quả, thực sự chúng ta chết đi rồi không còn có gì hết, hoàn toàn do từ nhân quả sanh ra.

Nếu cha mẹ chúng ta không có 1 cái hành động vô minh trong cái tình ái thì 2 người này làm sao mà kết duyên, làm sao mà ở với nhau mới sanh chúng ta ra. Do hành động vô minh đó, tưởng đó là cái hạnh phúc không ngờ đó là 1 cái hành động vô minh, cho nên Phật nói vô minh mới sanh hành. Do cái sự vô minh không hiểu tưởng

là ái dục là 1 cái hạnh phúc cho nên họ mới tìm đến nhau để rồi gặp nhau họ mới có hành động sai lạc đó để đem ra cái nỗi khổ của con người. Từ đó mới có cái hành động vô minh sanh hành, do hành động sai đó nó mới có cái thức, do đó nó mới có cái thức chứ không phải cái thần thức nó đã có sẵn ở đâu nó chui vào đó để mà đầu thai. Cho nên do cái hành động vô minh của cha mẹ mình mới có mình đây. Nếu cha mẹ mình mà sáng suốt thông minh biết chỗ ái dục đó là khổ họ chấm dứt ngay thì làm sao có chúng ta đây. Làm sao có nhân quả tiếp tục mà để có chúng ta, thì từ đó con người sẽ tái sinh bằng cách nào, bằng cách hóa sanh chứ không phải bằng cách ở trong nhân quả.

Đó thì hôm nay Thầy nói để chúng ta biết rằng con người từ nhân quả sanh rõ ràng là hành động do vô minh chúng ta tham dục, tham ái cho nên nó mới sanh chúng ta chứ còn không có tham dục tham ái làm sao sanh chúng ta được. Thì cái hành động, cái sự không hiểu biết gọi là vô minh. Do cái sự vô minh đó không biết nên mới làm chấp cho nên vì vậy mới chạy theo cho đó là hạnh phúc nhưng cuối cùng lại sanh ra 1 người thứ 2 thứ 3 thứ 4 đều là thọ khổ. Chúng ta sanh ra làm người chúng ta thấy có sướng không mà tại sao cha mẹ lại sanh bao nhiêu người để cho nó khổ như thế này? Sao lại

không chắm dứt cái nỗi khổ đó đi lại còn ham muốn làm gì để cho khổ cả bao nhiêu người? Có đứa con nào mà sanh ra đời nói tui hạnh phúc, tui sanh ở thiên đàng đâu? Đều không có.

Đó thì ở đây Thầy đại khái để chúng ta thấy con người từ nhân quả sanh ra đó. Cho nên Thập nhị nhân duyên rất rõ ràng.

Và Thầy nhắc lại hầu hết là các thầy giảng về Thập nhị nhân duyên chia làm 3 thời gian. Thời gian từ quá khứ, rồi cái thời gian hiện tại và cái thời gian tương lai. 12 nhân duyên chia làm 3 th các thầy giảng về Thập nhị nhân duyên chia làm 3 thời gian. 12 nhân duyên xác định cho chúng ta biết rằng cái cuộc sống của chúng ta giống như là cái thân ngũ uẩn, bởi vì ngũ duyên là ngũ uẩn mà Thập nhị nhân duyên là 12 nhân duyên, mà 23 duyên có bài kinh dạy 23 duyên nữa chứ không phải là có Thập nhị nhân duyên không. Cho nên trong kinh đức Phật dạy chúng ta là do duyên hợp, mà duyên hợp nó mới trở thành ra cái thể giới khổ, đó là cái nhân duyên. Vì vậy mà cái sự giảng về Thập nhị nhân duyên hầu hết là các nhà học giả đều là giảng sai hết, đã chia cắt nó ra. Cho nên không thấy cái câu đức Phật nói: *Sanh đã tận, phạm hạnh mới xong*. Người ta chia cái sanh với cái lão bệnh là cho nó ở cái vị lai chứ không phải ở trong hiện tại mà chính

trong hiện tại mà nếu mà cái đời sống của chúng ta; sanh là cái đời sống mà họ nghĩ là cái sanh tử rồi; thì đó đó là cái sai của họ. Cho nên vì vậy mà cái duyên sanh mà đoạn dứt thì mình mới chấm dứt được cái bệnh tử. Còn bây giờ người ta đứng ở chỗ vô minh để người ta đi tìm cái minh để người ta phá cái vô minh đi để người ta giải quyết tất cả những duyên khác thì cái này nó không đúng con đường của Phật pháp.

Phật pháp nói ngay vô đầu, 1 cái người mà cạo bỏ râu tóc đắp áo cà sa sống không gia đình, không nhà cửa. Rõ ràng là cái người muốn đi theo đạo Phật là đã duyên sanh đã đoạn đó. Sống không gia đình, không nhà cửa nghĩa là sống không có bà con, không có người thân, không gia đình nghĩa là không có vợ con đâu; mà không gia đình vô đầu, 1 cái người mà cạo bỏ râu tóc đắp áo cà sa. Ái kiết sử tức là cha mẹ, anh em, chị em cắt đứt hết hoàn toàn không còn thương nhớ, không còn gì nữa hết, bình thường như những người xa lạ khác như vậy chứ không có thấy cái gì đó là của mình - là con của mình, là vợ của mình, là cha của mình, là mẹ của mình nữa thì như vậy mới gọi là không gia đình. Không nhà cửa là không của cải tài sản. Bởi vì cái người tu sĩ đắp áo cà sa, cạo bỏ râu tóc có nghĩa là đức Phật nói làm cho mình xấu đi, không có còn làm cho

mình đẹp nữa. Sống không gia đình tức là không có nhà cửa, không anh em, không có ruột thịt ai hết; hoàn toàn bơ vơ cô đơn 1 mình mình mà sống không gia đình; sống không nhà cửa là không có tài sản; không có của cải, nhà cửa thì lấy đâu mà dứt của cải vô đó... Và cái đoạn kinh đó để chỉ cho chúng ta là sanh đã tận. Một cái người mà sanh đã tận thì phạm hạnh mới xong cho nên giới luật đức hạnh mới có trọn vẹn, còn cái người mà sanh không tận thì không thể nào giữ trọn được.

Đó là giải thích về cái phần mà con người từ nhân quả sanh ra. Đó thì chúng ta mới thấy đây Thầy mới nhắc lại vì từ nhân quả sanh ra thì chúng ta mới nói vô minh sanh hành, hành sanh thức đó, bằng cách này chúng ta mới thoát con người đó vì vậy bây giờ chúng ta mới thấy rõ.

Vì vậy giờ chúng ta đang sống, sống trong nhân quả. Cái câu kệ: con người sanh ra từ nhân quả, sống trong nhân quả, chết về nhân quả. Vậy thì chúng ta sống trong nhân quả chúng ta có thấy nhân quả không. Hằng ngày nói ra, hằng ngày hành động, hằng ngày suy nghĩ; những cái điều mà suy nghĩ thiện hay ác trong đầu chúng ta đều là nhân quả hết. Nhân thiện hay hoặc là nhân ác, quả thiện hay quả ác nó tiếp diễn cho chúng ta thấy rất rõ. Nếu thiện thì chúng ta

vui mừng, thích thú, thương yêu còn ác thì chúng ta thọ lấy cái quả buồn khổ, rầu rĩ, đói khát, rách rưới, bệnh tật, đủ cách tai nạn này tai nạn khác.

Đó là những cách đó gọi là quả cho nên chúng ta đang sống ở trong cái nhân quả, hằng ngày chúng ta diễn biến những cái nhân mới mà thọ những cái quả kế tiếp đó của những hành động đó chứ đâu có gì khác hơn. Mình chửi người, thì vừa chửi người thì lời nói của chúng ta thoát ra thì ngay đó người ta tức giận người ta chửi lại mình, người ta đánh mình thì đó là quả. Rồi mình giận mình tức mình chửi người ta, người ta tức quá người ta lại đập mình thì cả 2 đều đi nằm nhà thương hoặc chết rồi đi tù tội, đó là những diễn biến của nhân quả để tiếp tục giữa 2 người.

Thì chúng ta thấy rõ trong gia đình cũng vậy: cha, mẹ, anh, em, chị em,.. cũng vậy cãi cọ nhau cũng đều là diễn biến của nhân quả, đời trước đã vay nhau đời nay sanh ra gặp nhau ở trong cái môi trường như thế này để vay trả nhau cho hết. Thế mà mọi sự sây ra thì mình lại vay thêm, vừa trả mà vừa vay; nhiều khi vay còn nhiều hơn nữa để làm gì - để luôn luôn đời chúng ta quá khổ càng khổ.

Đó thì chúng ta đang sống ở trong nhân

quả của chúng ta. Rồi chết đi về nhân quả. Khi tất cả những cái diễn biến ở trong nhân quả, cuộc sống của chúng ta để lại cái môi trường nhân quả cho nên chúng ta phải trả cho nhân quả chứ sao. Vì vậy mà chúng ta chết thì về nhân quả, vì hành động nhân quả nên phải về nhân quả đâu có chạy theo khỏi về nhân quả đâu. Cho nên khi bỏ thân này thì nó phải có cái nghiệp lực của nhân quả đó, thiện thì nó thúc đẩy chúng ta hướng vào cái phước mà ác thì nó hướng chúng ta vào cái cảnh giới sanh ra làm cho cuộc sống quá vất vả cực khổ; nghèo đói hoặc là thành những loài chúng sanh bàng sanh rất là khổ đau.

Cho nên ở đây mấy câu đầu Thầy chỉ diễn tả sơ cho chúng ta biết là cuộc sống của con người từ sanh ra thì nhân quả - ở trong nhân quả sanh ra, rồi sống trong nhân quả, rồi chết về nhân quả. Khi mà chúng ta bỏ thân này thì cái duyên nghiệp thì nó sẽ đi ngay vào cái - người ta gọi là cận tử nghiệp đó; cái cảnh cận tử nghiệp đó nó hiện ra tức là cái nghiệp lực cuối cùng để mà đưa chúng ta đi vào cái nhân quả để tiếp tục tái sanh.

Thì chúng ta thấy rõ ràng con người chỉ diễn biến ở trong 3 cái hành động đó trong 1 cuộc sống của con người để mà khổ, vui có vậy thôi; có gì đâu mà quý.

Cho nên cái câu kể để chúng ta thấy rõ ràng hơn nữa, ở đời ai cũng tự làm khổ mình khổ người là tự mở cửa địa ngục cho mình. Nghĩa là mình nói 1 lời nói, người khác nói 1 lời nói rồi 2 người cãi cọ nhau thì tức là mở cửa địa ngục cho mình bước và người kia bước theo xuống mà không biết. Đó là những người vô minh, nghĩa là những người không sáng suốt, không có thấy cái địa ngục. Không nghĩa là chúng ta mở cửa địa ngục là chúng ta đi xuống lòng đất này, ở dưới đó có Diêm Vương, có quỷ sứ ma đầu quả diện gì đó; thực sự ra cái địa ngục mà đức Phật đã chỉ cho chúng ta biết là ngay cái tâm giận hờn đau khổ phiền toái của chúng ta đó là địa ngục.

Cho nên chúng ta đã tự 1 cái lời nói, 1 cái suy nghĩ trong đầu chúng ta nó làm cho chúng ta đau khổ ray rứt, hận thù ở trong lòng thì đó là địa ngục ở trong lòng của chúng ta rồi, nó đã mở cửa cho chúng ta bước vào rồi, nó đang hành hạ chúng ta, nó đang đâm giết chúng ta từng phút từng giây đó.

Đó là những người vô minh sống theo tự ngã nghĩa là mình biết có cái ngã của mình thôi, đó là mình sống theo tự ngã, không thấy được đâu là chơn hạnh phúc, đâu là giả hạnh phúc. Nghĩa là mình chạy theo cái giả hạnh phúc mà mình tưởng là chơn, cho nên càng chạy theo nó thì mình càng thấy

khổ đau, khổ đau mãi. Mình không thấy cái chơn hạnh phúc như thế nào, cứ chạy mãi mình tưởng là cái chơn hạnh phúc đâu ngờ đó là cái giả hạnh phúc.

Đời người thường bỏ mỗi bất bóng vì thế phải chịu nhiều đau khổ. Mình tưởng cái bóng hạnh phúc đó, mình thấy cái hạnh phúc đó mình ước ao để làm được cái đó nhưng mình chạy tới thì cái bóng là cái bóng chứ không thể nào cái thực. Cho nên vừa đây chớp được cái hạnh phúc thì nó lại là 1 cái cuộc đau khổ. Cho nên cái mỗi giải thoát mà chúng ta không thấy, nó gần bên mình mà cứ nhìn cái bóng, cái bóng đó tưởng là hạnh phúc, tưởng là an vui, để nếm cái mùi đó để cho biết ngon ngọt của cái mùi đó nhưng không ngờ đó là cái bóng, không thể nào nếm được cái mùi hạnh phúc đó được.

Từ nhân quả sanh ra nên mang thân này phải chịu luật nhân quả. Nghĩa là mình ở trong nhân quả tức là cái hành động nhân quả đó sanh mình ra nên cái thân mình là cái thân nhân quả rồi cho nên mình phải chịu cái luật của nhân quả. Cho nên vì vậy mà có cái thân người thì phải thọ khổ thọ vui hoặc là bất lạc bất khổ. Cho nên người ta thọ 3 cái thọ: vui, khổ, hoặc là không khổ không vui - đó là 3 cái thọ của nó, nó cho người ta sống ở trong 3 cái thọ đó.

Do cái chỗ mà cái luật nhân quả nó chi phối như vậy đó cho nên chúng ta điên đảo, chúng ta cứ tìm cái thọ lạc, đi tìm cái thọ lạc mà sợ hãi cái thọ khổ. Vậy mà mọi người điên đảo làm chấp ngã và ngã sở. Ngã là cái gì? Là thân, là tâm, là cái thọ của mình, là cái biết của mình cho nó ngã. Còn ngã sở là những vật xung quanh nó, bà con ruột thịt anh em dòng họ của mình, đó là ngã sở; những cái bàn cái ghế cái tủ cái gương đều là ngã sở, cái vật xung quanh mình đều là ngã sở. Vì vậy mà mất 1 cái vật đó thì mình thương tiếc, ví dụ như cha mẹ mình mình chết thì mình thương tiếc, mình khóc lóc, mình thấy như mất cha mất mẹ mình đau khổ, đó là mình mất đi ngã sở. Như vậy mình thấy rõ ràng những cái này đều là 1 cái giả tạo, nó không có thật, mà mình khi mà thấy chết thấy mất đi thì mình tiếc mình thương, mình đau khổ - đó là điên đảo.

Cho nên ở đây Thầy nói mọi người điên đảo làm chấp. Thầy thấy rằng có người mẹ nào, người con mẹ chết mà không khóc bao giờ, thực ra họ điên đảo. Trong thời đức Phật có 1 số tỳ kheo tu theo đức Phật nhưng chưa đạt thành, khi đức Phật tịch, quý vị đó khóc than kể lể vô cùng, đó là những người còn tâm trạng thế gian, ngã sở cho nên chưa có bỏ cái ngã sở. Vì thế phải chịu nhiều khổ đau và lăn lộn mãi trong sanh tử luân hồi do

cái chỗ chấp ngã và ngã sở này, vì thế mà họ phải chịu nhiều cái nỗi khổ đau trong cuộc đời của họ. Và luôn luôn đời này đến kiếp khác họ luân hồi mãi không bao giờ xả ra.

Đây là lời khuyên của Thầy: *hãy buông xuống, buông xuống sạch; hãy từ bỏ và xa lìa hết mọi pháp để tự cứu mình ra khỏi phong ba bão táp của cuộc sống; hãy đòi lại quyền làm chủ sanh tử luân hồi, hãy chấm dứt nhân quả để chấm dứt tái sanh ấy là người trí, người thông minh.* Nếu chúng ta là người trí, người thông minh thì chúng ta hãy bỏ xuống hết; đời này chúng ta không có gì chết mà mang theo được hết, vật gì mà quý giá bằng chúng ta làm chủ được sự sống chết của chúng ta. Cho nên chúng ta phải bỏ xuống hết, bỏ xuống hết từ cha mẹ anh em vợ con thân thuộc bỏ xuống hết. Chúng ta chết họ không cứu chúng ta được, chúng ta chết họ không làm sao được chúng ta đâu, họ không đau thế chúng ta được, chúng ta có sự lo lắng sợ hãi họ cũng không lo lắng sợ hãi cho chúng ta được. Cho nên chúng ta hãy bỏ xuống hết, bỏ xuống hết.

Ở đây Thầy khuyên hãy bỏ xuống, buông xuống hết, buông xuống sạch hết từ bỏ hết vạn pháp và xa lìa hết mọi pháp. Pháp đây là chỉ các pháp, pháp đây không phải là Tứ diệu đế, Tứ thánh định hay là Tứ niệm xứ mà pháp ở đây chỉ cho những cái

gì ở xung quanh của chúng ta gọi là ngã sở đó - cha mẹ anh em tài sản của cải con cháu, tất cả mọi thứ cái vật gì đều là có thể gọi là pháp. Cho nên Thầy bảo hãy xa lìa hết mọi pháp để tự cứu mình, nếu mình xa lìa được còn 3 y 1 bát sống không nhà, không cửa không người thân thì mình mới tự cứu mình được. Chỉ có con đường của đạo Phật, sống như vậy mới có thể thoát ra khỏi cảnh khổ của cuộc đời này.

Để tự mình cứu ra khỏi phong ba bão táp của đời sống. Hãy đòi lại quyền làm chủ sanh tử luân hồi. Tức là mình sống mà được như vậy là đòi lại quyền làm chủ, còn mình sống mà chưa được như vậy chưa buông xả thì cái quyền làm chủ đó mình bị cái nhân quả luân hồi này cái quyền làm chủ đó nó sẽ giao cho cái luật tự nhiên của nhân quả nó làm chủ chứ chúng ta không làm chủ được.

Hãy đoạn dứt nhân quả. Nghĩa là chấm dứt nhân quả chứ không theo nhân quả diễn biến. Thí dụ như cái tâm mình ham muốn ăn miếng ăn thì đó là cái nhân quả, cái nghiệp nhân quả nó thúc đẩy chúng ta ham muốn cái đó, do đó chúng ta chấm dứt không có làm theo cái muốn đó được vì vậy chúng ta sẽ chấm dứt tái sanh luân hồi, đó mới là người trí người thông minh.

Muốn sống cuộc đời an vui, đầy hạnh phúc thì hãy nhìn đời bằng đôi mắt nhân quả thiện ác. Nghĩa là chúng ta muốn cho đời sống của mình an vui hạnh phúc thì hãy nhìn bằng đôi mắt nhân quả thiện ác. Vì sao vậy, vì sao phải nhìn bằng đôi mắt nhân quả thiện ác là vì thiện là không làm khổ mình không làm khổ người; mà ác thì làm khổ mình thì làm khổ người, hoặc là làm khổ mình khổ người hoặc làm khổ mình mà người không khổ, thì đó là chúng ta mới nhìn bằng đôi mắt nhân quả thiện ác, nếu không vậy đời sống sẽ là địa ngục.

Nếu không vậy thì đời sống của mình là địa ngục. Nếu mình không có nhìn bằng đôi mắt nhân quả thiện ác thì đời sống của mình nó là địa ngục, nó đau khổ không bao giờ hết.

Từ lâu con và anh con đã điên đảo mở cửa địa ngục để sống trong cảnh đen tối giận hờn oán ghét, v.v, .. có ích lợi gì phải không con? Sinh ra làm người vốn đã khổ, khổ vì sanh già bệnh chết. Nghĩa là đã sanh già bệnh chết rồi, mình mang cái thân của mình thì có cuộc sống rồi nó đã khổ rồi, bây giờ già già, cuộc sống của mình giờ cơm không có ăn cũng khổ, áo quần không có mặc cũng đã khổ rồi - đó là đơn sơ cho 2 cái vậy đã khổ rồi; già cũng khổ, bệnh cũng khổ, chết cũng khổ. Thế mà chúng ta lại điên đảo, lại

còn hơn thua, lại còn nói lời qua tiếng lại để cho chúng ta đau khổ nhau nữa sao, đã khổ rồi thế mà còn khổ thêm nữa sao. Thế sao ta lại mê mờ điên đảo lại tạo thêm cảnh khổ đau nữa, thay vì chúng ta phải chấm dứt để chúng ta chiến đấu với những cái khổ mà đã có sẵn: sanh già bệnh chết này. Có đau chúng ta lại tạo thêm những cảnh khổ khác rồi thế mà chúng ta không chấm dứt cái giặc sanh già bệnh chết mà lại còn tạo thêm những sự đau khổ khác thì quá là đau khổ.

Do sống trong nhân quả mà không thấy nhân quả để nhân quả chi phối và sai khiến ta làm mọi điều ác và thiện tạo nên nhân quả này nối tiếp nhân quả khác chồng chất lên nhau mọi sự đau khổ. Bởi thế ta phải làm gì bây giờ, biết nó như vậy rồi bây giờ chúng ta làm gì đây? Ngày xưa đức Phật đã dạy:

- *Thứ nhất: những gì cần dứt bỏ ta hãy dứt bỏ, dứt bỏ để an vui thanh thản. Nghĩa là bây giờ mình thấy cái gì mà cần bỏ thì mình hãy bỏ hết để cho mua lấy 1 cái tâm hồn an vui thanh thản, 1 giá trị tuyệt vời, 1 cuộc sống không có cái gì mà mua chác mà đổi được. Sự an vui thanh thản này chỉ có người biết vứt bỏ thì mới có thể thanh thản an vui được.*

- *Thứ hai: những gì cần trau dồi thì*

nên trau dồi. Trau dồi nghĩa là trau dồi để cho thân tâm mình toàn thiện, hay thành thiện. Bây giờ mình thấy nhiều cái nó làm cho mình đau khổ thì biết là ác pháp, cho nên bây giờ mình biết hồi đó mình để cho tâm mình thành cục đất không còn phiền não, không còn đau khổ nữa thì đó là thành thiện rồi đó.

- *Thứ ba: những gì cần tu tập nên tu tập cần tu tập nên tu tập,* tập luyện để thân tâm thấm nhuần trong thiện pháp. Hồi này tập cho nó thành thiện, bây giờ tập cho nó thấm nhuần trong thiện pháp, để làm gì, để cho chúng ta được an vui và...

- *Thứ 4: những gì cần học tập nên học tập, hiểu biết những điều cần thiết để không còn đau khổ.* Nghĩa cuộc đời chúng ta nhiều khi học nhiều quá mà không cần thiết cho sự an vui thanh thản trong tâm hồn của mình. Cho nên có nhiều người học rất rộng rất sâu, hiểu rất rộng rất nhiều mà rồi tâm hồn giải thoát không giải thoát.

Thí dụ như bây giờ là 1 nhà giáo sư đại học họ đỗ tiến sĩ nhưng tâm hồn họ vẫn đau khổ, họ đâu hết những sự khổ đau của bệnh, của cuộc sống của họ, của tuổi già của họ, của khi chết của họ. Mặc dù họ học rộng hiểu xa nhưng họ không có giải quyết được. Cho nên đức Phật khuyên chúng ta cần học

những gì mà để chúng ta hiểu biết, để mà chúng ta không đau khổ nữa thì cái đó là cần thiết. Trái lại chúng ta không học cái để giải thoát mà chúng ta ... hay là chúng ta học những cái để chúng ta tạo những cái danh cái lợi để chúng ta càng khổ đau hơn nữa thì cái đó là hầu hết ai cũng vậy.

Lời Phật đã dạy, nếu con muốn thoát ra cảnh khổ kiếp sống của con người thì nên theo những lời Phật dạy ấy mà cứu mình. Chúc con thành công mang lại 1 đời sống an vui thanh thản.

Đây là cái lời trả lời an ủi của Thầy với 1 người Phật tử. Đây là cái cuốn tập lát nữa Thầy trả lại cho.

Hỏi:

Xin Thầy chỉ dạy cho con pháp phóng sanh như thế nào đúng chánh pháp?

Đáp:

Hình như là Thầy có trả lời về pháp phóng sanh cho 1 cái người nào đó hỏi 1 lần rồi. Chắc có lẽ là thầy Chân Thành hỏi thì phải. Nhưng ở đây thì Thầy cũng sẵn sàng đáp luôn nhưng mỗi lần đáp thì nó có những cái làm chúng ta hiểu rộng ra thêm chứ không gì mà khó hiểu.

Đáp: phóng sanh với lòng từ là luôn luôn lúc nào cũng không làm khổ mình khổ

người, nghĩa là mình phóng sanh với lòng từ thì luôn luôn lúc nào mình cũng đừng có làm mình khổ mà cũng đừng có làm người khổ thì đó là phóng sanh, các con hiểu chưa! Chứ không phải phóng sanh là coi chim cá phóng sanh, lúc nào cũng làm cho tâm mình giận hờn phiền não đau khổ hết thì cái đó phóng sanh không có lợi ích đâu. Mình cũng đang là 1 chúng sanh, mình đang nhờ cái tâm mình phóng sanh để cho mình đừng đau khổ, các con hiểu điều đó. Khi chứ còn mình giận hờn mình đau khổ mình phiền não thì tức là nhờ có người khác mà phóng sanh cho mình thì ai phóng sanh cho mình được, chỉ có mình phóng sanh cho mình được thôi, làm cho mình nó sống trở lại, nó đừng có đau khổ nữa, tức là làm cho mình đừng khổ đau nữa, tức là phóng sanh đó. Với cái lòng từ của mình thì luôn luôn lúc nào cũng không làm khổ mình khổ người thì đó phóng sanh, và tất cả chúng sanh.

Phóng sanh với lòng bi là khi nào chúng sanh đang đau khổ. Thầy có dạy cái này rồi, đau khổ có duyên gặp mình thì sẵn sàng phóng sanh, không có duyên gặp mình thì không nên đi tìm.

Thí dụ như bây giờ mình chưa có một cái tâm giận hờn phiền não gì hết thì luôn luôn mình giữ cái tâm đó gọi là phóng sanh. Phóng sanh được cái tâm của mình, mình

làm tiếp tục theo luôn nó không có phiền não, không có bất toại nguyện gọi là phóng sanh. Nhưng mà khi nó có 1 sự đau khổ, người ta mắng chửi nó giận nó tức nó làm cho phiền não, nó đau khổ trong lòng nó thì bây giờ chúng ta, cái tâm chúng ta như là 1 con vật bị thương, đau khổ rồi; thì lúc bây giờ chúng ta phóng sanh với cái lòng bi của ta đối với ta thì chúng ta quán xét suy nghĩ để làm cho tâm chúng ta đừng khổ sở nữa. Đó là chúng ta phóng sanh lòng bi.

Còn bây giờ chúng ta giữ cái tâm của mình đừng có cho nó xảy ra 1 cái chuyện gì phiền não đau khổ hết, cẩn thận ý từ từng chút gọi là phóng sanh lòng từ. Thầy phân biệt để cho thấy cái chỗ phóng sanh nó đúng ý nghĩa của Phật pháp chứ không khéo chúng ta đi ra chợ mua tôm cá phóng sanh đó là cái hình thức phóng sanh chứ không phải là cái phóng sanh đúng. Vì chính tâm mình đang khổ mà mình không phóng sanh nổi thì mình phóng sanh cái con vật ở ngoài kia thì nó không có lợi ích gì cho mình nhiều ở đây đâu. Nó chỉ có cái là làm cái việc phước thiện để mai kia một nọ mình có gặp tai nạn gì đó có người cũng phóng sanh mình bằng kiểu đó. Thì như vậy thì mình không phóng sanh cho mình thì đừng có nghĩ phóng sanh cho kẻ khác vì tất cả chúng sanh đều bị nhân quả nghiệp báo chi phối, trả vay. Nghĩa

là nói chung mình cũng đang sống trong luật nhân quả cho nên nghe người ta nói 1 lời nói nào đó - tức là cái nhân họ gieo vào cái lời nói đó họ làm cho tâm nhận 1 cái quả đau khổ trong đó tức khắc liền, cho nên mình luôn luôn bị cái luật nhân quả nó chi phối như vậy và tất cả chúng sanh đều như vậy, mà trong khi mình biết phóng sanh với Tứ vô lượng tâm (từ bi hỉ xả).

Vậy thì phóng sanh như thế nào để mình thoát ra cảnh khổ đó mới là khó. Chứ còn hầu hết 1 số người dạy phóng sanh thì chắc chắn là dạy chúng ta ra chợ mua chim cá hoặc rùa chạch hoặc những con vật bị người ta bắt sắp giết rồi mình mua mình thả gọi là phóng sanh. Ở đây phóng sanh như vậy cạn lắm, cái ý nghĩa nó cạn lắm; chúng ta cũng làm chớ không phải không làm điều đó nhưng mà nhiều khi chúng ta làm để biến thành người ta có 1 cái nghề săn bắn chim hoặc là bắt chim để chờ chúng ta phóng sanh thì cái chuyện đó càng phóng sanh ra bao nhiêu thì chúng lại bắt vào bấy nhiêu tức là coi như thả ra mà bắt cũng như là bắt cóc bỏ đĩa đó. Chúng ta thả đây lại đằng kia chúng bắt, chúng ta lại thả nữa thì không biết chừng nào mà hết đau khổ, càng thả ra thì chúng lại bắt lại bấy nhiêu.

Luật nhân quả do chúng sanh tạo ra vì thế chúng sanh phải gánh chịu ta không

thể cứu hoặc là giúp chúng sanh được chỉ có duyên gặp nhau trong lúc tai nạn hoạn nạn thì ta không thể làm ngơ mà phải thực hiện tâm bi của mình phóng sanh. Đó thì ở đây cái luật nhân quả là tại vì loài chúng sanh này, rùa, trạch cá tôm đều là do cái nhân quả cho nên chúng mới sanh làm những con vật đó để mà trả những cái nhân quả thì chúng ta đi tìm đi kiếm chúng để mà mua thả rồi nhân quả đó chúng có hết không, chắc chắn không hết chúng bắt lại nữa để mà cho đến khi chúng chết thôi. Bởi vì cái nhân quả chúng đã tạo ra trong cái đời trước thì đời nay chúng phải mang cái thân đó phải chịu người ta bắt rồi người ta chặt đầu rồi người ta mổ bụng người ta bỏ lên chảo người ta chiên người ta nấu. Thì cái chuyện cái nhân quả đó thì bây giờ chúng ta làm gì cũng không hết cái nhân quả của chúng sanh đâu.

Cho nên đừng có đi tìm chim cá mà mua 1 cách mà không có đúng chánh pháp như vậy. Mà khi mà chúng ta có cái duyên với chúng sanh đó, với 1 con chim con vật đó chúng ta đi có duyên với nhau, đi trên đường đi chúng ta không có nghĩa là có ý đi vô trong chợ cái chỗ mà bán chim đó mua chim mà thả mà chúng ta đi ngang đó thấy cái người đó họ ngồi họ bán con chim, mà con chim bị cột trời như thế nào, nó nằm

1 cách rất là đau khổ. Do cái tình trạng nó quá đau khổ làm động tâm chúng ta cho nên chúng ta không thể làm ngơ được trước cái cảnh đau khổ đó mà chúng ta mua bằng với 1 cái giá dù đắt bao nhiêu, đây là cái nhân duyên của mình với cái con vật đó mà, mình đâu có nợ, cho nên dù đắt bao nhiêu mình cũng bỏ tiền ra mình mua, mua xong rồi mình đem mình thả con vật đó. Mình biết con vật đó cũng sẽ bị người khác bắt chứ không phải không, hoặc là cái người bắt này họ sẽ bắt lại nhưng mà chúng ta vẫn mua vì đối với trước cái cảnh khổ của người khác mình không có làm ngơ, con vật mà trước cảnh khổ đó mình không có làm ngơ.

Nhưng ta đừng đi kiếm cái khổ đau đó của loài vật, nếu mà ta đi kiếm thì biết bao nhiêu cái khổ đau của loài vật, biết bao nhiêu con vật bị khổ đau. Cũng như bây giờ ta đi kiếm người nghèo đói để mà cho người nghèo đói thì bây giờ chúng ta đi kiếm thì bao nhiêu người, chúng ta làm bao nhiêu tiền mà cứu giúp họ cho hết, đó là cái luật nhân quả của họ, cho nên chúng ta làm sao mà giải quyết được hết cái này, trừ ra chính bản thân họ họ phải giải quyết nhân quả của họ thì họ mới có đầy đủ cơm ăn áo mặc, họ không có đói. Chứ chúng ta không có giải quyết nhân quả cho ai hết đâu. Vì vậy mà trước mặt chúng ta gặp cảnh khổ thì chúng

ta mua mà thả chứ đừng có nghĩ đi kiếm. Bây giờ cha mẹ của mình ở nhà đau thôi mình ra chợ coi chim cá gì đó mua 1 mớ về thả nó rồi hồi hướng cho cha mẹ mình, điều đó là điều sai.

Luật nhân quả của cha mẹ mình là làm 1 cái điều gì ác đó giờ phải thọ cái thân bệnh đó thì bây giờ mình có tạo cách gì cũng không bằng chính cha mẹ mình tạo. Từ đó cái tâm cha mẹ mình không dao động, không dao động cái thân bệnh đó thì nó sẽ mau lành, đó là mình chuyển nhân quả. Chứ còn mình đem chim cá phóng sanh mà nhờ phóng sanh chim cá để làm cha mẹ mình tuổi thọ được tăng lên, bệnh nó giảm đi nó mạnh thì cái chuyện đó để nó làm cái phước đó nó quá nhỏ, làm chuyện lành đó để tạo cái phước mà cha mẹ mình được mạnh thì nó quá ít bằng. Mà chính cha mẹ mình trong những cái cơn đau của sức tận cùng chịu đựng của thân mạng của mình mà cha mẹ đừng có để cái tâm mình dao động, mà hể tâm dao động tức là tâm bệnh nữa rồi; thân đau bệnh mà tâm lại bệnh 2 cái nó gộp lại nó trở thành cái thọ rất mạnh nó sẽ làm cho cái người đó sẽ vào cái sanh tử luân hồi rất là đau khổ.

Cho nên ở đây cái phần mà phóng sanh thì nghe nó đơn giản nhưng sự thật ra đúng trong cái giáo lý của đạo Phật thì cái sự

phóng sanh này chúng ta phải hiểu qua cái Tứ vô lượng tâm (từ bi hỉ xả) mà chúng ta thực hiện cái phóng sanh thì nó mới đúng cách.

Phóng sanh người ta hiểu nghĩa thông thường là mua chim hoặc cá, loài vật khác đem xuống sông ao hồ hoặc là vào rừng thả. Phóng sanh còn có nghĩa rộng lớn hơn là thấy chúng sanh đang bị tai nạn bệnh tật, nạn giam cầm tù tội bị hiếp đáp... đang thọ khổ ta giúp đỡ và an ủi làm giảm đi sự khổ hoặc hết khổ. Phóng sanh còn có nghĩa là tu tập bi tâm, tu tập bi tâm không có nghĩa là tìm kiếm chúng sanh đang thọ khổ mà tu tập, tu tập bi tâm tức là thực hiện ngay trên sự đau khổ của thân tâm của mình.

Đó thì phóng sanh mà ngay tâm bi là mình thực hiện được ngay trên cái sự khổ của thân tâm của mình. Ví dụ như cái thân thọ của mình đau mà mình thực hiện được cái bi tâm tức là thương cái sự đau khổ của bản thân của mình, cái nghiệp lực của mình của cái nhân quả của mình nè thì mình làm sao cho nó hết thọ khổ này, đó tức là mình phải cứu lấy mình, đó là chính cái chỗ của Phật pháp.

Bởi vậy tu *Tứ vô lượng tâm* là *từ bi hỉ xả trên thân tâm của mình như vậy mới gọi là giải thoát hay là thoát khổ*. Từ bi với

thiên hạ chúng sanh là mình thoát khổ hay chẳng? Nghĩa là mình mua chim cá mình phóng sanh mình có thoát khổ không, chắc chắn điều đó không thoát khổ, vì mình làm ác mà mình... Ví dụ mình mua chim cá mình phóng sanh mà mình đi ăn trộm ăn cướp thì tức là người ta cũng bắt mình bỏ tù, người ta cũng tra khảo hỏi mình đồng bọn mình bao nhiêu người, họ không tha mình chút nào đâu, họ cũng không bỏ mình ra khỏi tù, họ cũng bắt mình vô giam. Cho nên từ bi với thiên hạ, tức là chúng sanh thì mình có thoát khổ hay không; còn mình từ bi với mình thì mình biết tâm bi của mình, tâm từ của mình thì mình không làm khổ người khác tức là mình đâu có trộm cắp, mình đâu có làm cho người ta tan nát gia đình. Mình từ bi thì mình thương mình thì mình không có làm cho người khác khổ thì như vậy tức là mình đã thương mình, thì đó là phóng sanh.

Hay tăng nghiệp quả thêm cho thiên hạ chúng sanh? Nghĩa là bây giờ 1 chúng sanh đó đang ở trong cái cảnh nghèo khổ bất hạnh là do cái nhân quả đời trước họ đã tạo; vì vậy bây giờ chúng ta đem cơm gạo đến cho họ để cho họ thọ thêm cái nghiệp quả nặng thêm chứ làm sao mà dứt cái nghiệp đó, thay vì họ phải nghèo khổ đó để họ trả cái nghiệp bòn xén, ích kỷ kiếp trước. Bây

giờ để làm cho họ sáng mắt ra cho nên họ mới mở cái lòng bố thí ra, họ xả ra; còn đằng này mình lại đem cơm gạo cho họ thêm tức là cái lòng bôn xén họ lại còn thêm nữa - tức là họ lấy của người khác chứ họ không dám bỏ của họ ra. Thì do đó cái nhân quả nghiệp báo đó sẽ thành tăng lên họ sẽ càng khổ hơn nữa, đói khát họ lại càng đói khát hơn nữa.

Cho nên người chưa hiểu nhân quả cho nên tập trung chỗ này tập trung chỗ kia kêu gọi Phật tử đóng góp này kia để đi cứu trợ đầu kia đầu nọ, tức là quý thầy chưa hiểu nhân quả. Làm cái việc quý thầy tưởng là từ thiện nhưng mà sự thật đưa người ta đi vào cái nhân quả nghiệp báo càng tăng lên cái sự nghiệp quả đói khổ họ thêm lên mà muôn đời họ không có trả được. Còn trái lại từ cái cảnh nghèo đó mà họ xả được tâm họ, họ biết nhường cơm sẻ áo cho người khác thì ngay đó họ đã an ổn được cái tâm khổ đau vì đói khổ của họ.

Đó là cái đường lối của đạo Phật dạy chúng ta làm cái việc từ thiện đúng cách còn hầu như bây giờ số quý thầy làm từ thiện không đúng cách.

Nói như vậy không có nghĩa là chúng ta không an ủi những người bất hạnh mà như hồi nãy Thầy đã nói trước cảnh đói khát của người khác ta không nở tâm nhưng ta không

đi tìm kiếm làm cái việc đó vì việc đó không thể nào mà làm họ hết khổ đau, chúng ta biết như vậy.

Cho nên ngày xưa ngài Ca Diếp ông đến gọi 1 bà lão ăn xin, bà hãy cúng dường cho tôi thì bà thoát khỏi cảnh nghèo còn bây giờ nếu mà tôi cho bà cái thực phẩm bà ăn đầy đủ thì cái cảnh nghèo bà vẫn kéo dài thêm cái kiếp nghèo khổ của bà nữa mà bà còn nghèo khổ hơn nữa. Cho nên ngày hôm đó bà lão chỉ xin được có 2 xu mà chưa có được 1 hột cơm trong lòng, nghe ông Ca Diếp nói như vậy thuyết phục bà như vậy cho nên bà vui vẻ dâng lên 2 xu để cúng dường cho ông Ca Diếp. Và từ đó, đêm đó bà bị đói và lạnh, 1 đêm rất lạnh bà bị đói và lạnh và bà chết ngay đêm đó; và cái lòng mà bà bố thí cúng dường như vậy, lòng bà biết san sẻ ra như vậy đó cho nên bà được sanh lên cõi trời. Từ sanh lên cõi trời đó bà được hưởng đầy đủ cơm áo không còn thiếu nữa, không còn là 1 bà lão ăn xin nữa.

Bây giờ đây là cái phần của cô Liễu Tâm hỏi Thầy về cái phần phóng sanh như vậy. Muốn rõ nữa thì Thầy đã dạy cho các con thấy rất là cụ thể từ đây về sau chúng ta phải làm 1 cái điều gì cho đúng với Phật pháp, đức Phật đã dạy chúng ta mà chúng ta lại làm sai hiểu sai.

Cho nên ở đây chúng ta đâu thấy cảnh màn trời chiếu đất của cái người bị bão lụt mà đã sập nhà sập cửa trong cái bão mà số 5 vừa rồi phải không? Chúng ta đâu có nghe, mình đâu có thấy thế rồi người ta kêu gọi cứu trợ bằng cách này bằng cách kia làm cho mình nghe, làm cho mình thấy. Khi mà mình được thấy thì mình sẵn sàng mình chia sẻ, nhưng mà khi mà mình không được nghe không được thấy thì thôi. Cho nên ở đây chúng ta không kiếm những cái khổ đó mà làm việc phóng sanh mà chúng ta trực tiếp nghe thấy trước cảnh khổ của người khác thì chúng ta không làm ngơ. Nhưng chúng ta biết chúng ta không làm điều đó là chúng ta chồng thêm cái nghiệp cho kẻ khác chứ không phải chúng ta cứu người đó đâu, không phải là chúng ta gieo 1 cái điều tốt cho thoát ra khỏi cảnh nghèo đói, họ càng nhận cái của mình bao nhiêu thì họ càng nghèo đói bấy nhiêu và tai họa đến với họ nhiều hơn nữa.

Đó, hiểu được Phật pháp thì phải hiểu được nhân quả như vậy, chứ còn mà hiểu lơ mơ thì chúng ta. Bởi vì trong cái giáo đoàn của đức Phật ngày xưa ở chỗ này mà thất mùa mà không có cơm ăn áo mặc thì đức Phật đi đến cái chỗ khác nơi mà có trúng mùa thì ở đó đi xin ăn; còn chỗ này mà thất mùa thì mình không có ở đây xin vì có xin thì

người ta cũng không có người ta cho mình vì người ta thất mùa cho nên đức Phật đi. Mà đức Phật cũng không đi lại cái chỗ mà trúng mùa đó mà kêu gọi những cái người ở đó đóng góp lại mà đi lại cứu cái chỗ này vì đức Phật đã nhìn thấy những nhân quả đó cho nên không có cứu trợ cho chúng ta bao giờ, chỉ rời khỏi cái đó để tránh cho người ta gánh thêm 1 số tu sĩ ở đây phải lo cơm ăn áo mặc.

VII- BẢNG SỐ 4

Phật tử:

Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật!

Chúng con 4 phương nay đã đủ duyên lành trước là .. sau là đánh lễ Thầy cho chúng con vào thăm Tu viện, nay chúng con .. Thầy giảng dạy cho chúng con bài pháp đạo đức, cách sống sao không làm khổ mình, khổ người và chúng con cũng xin Thầy giảng dạy cho chúng con biết con đường tu tập của đạo Phật, con đường nào là Chánh pháp, con đường nào là tà pháp. Trên đường tu tập giải thoát có chông gai hầm hố chúng con không biết đường kẻ đi sập hầm sa hố rồi lạc vào tà pháp, uổng cuộc đời của chúng con, kính mong Thầy từ bi chỉ dạy.

Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật!

Lời của đức Trưởng lão:

Hôm nay quý Phật tử được câu hữu về đây, sau được diện kiến với Thầy. Từ lâu quý Phật tử nghe 1 người tu làm chủ sự sống chết tưởng chắc có lẽ là Thầy không có giống với người bình thường, phải không quý Phật tử? Nhưng không ngờ Thầy cũng là 1 con người như bao con người khác vậy mà nó có đủ cái sức mà làm chủ sự sống chết của mình.

Thứ nhất là làm chủ cái tâm tham sân si ham muốn của mình.

Thứ 2 làm chủ được bệnh tật.

Thứ 3 làm chủ được cái già của mình, già mà không có lụm cùm, già mà quắc thước.

Thứ 4 là làm chủ được cái chết của mình, muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống.

Người ta rất ngạc nhiên, bệnh đau mà tự thân của mình mình lại đẩy lui được bệnh tật, đó là 1 cái ai cũng mong muốn hết, không uống thuốc; rồi đến chừng chết thì tịnh chỉ hơi thở 1 cách tự tại. Thiệt ra thì người ta không ngờ rằng Phật giáo có đủ cái lực như vậy mà từ lâu tới giờ không ai làm được. Cũng tu tập nhiều, cũng tụng kinh, cũng niệm Phật, ngồi thiền nhưng mà ít có thấy người ta làm chủ được. Cho nên nhiều khi chúng ta thấy rất rõ 4 cái đau khổ của kiếp người mà đạo Phật đã nêu ra để cho

chúng ta thấy 4 nỗi khổ của con người của chúng ta. Khi mà sanh ra làm người thì ai mà không đau khổ trên 4 nỗi đau khổ này. Nhưng mà đạo Phật lại dẫn dắt chúng ta không có đau khổ, làm chủ được 4 sự đau khổ. Thế mà chúng ta là những tu sĩ, những cư sĩ, những tín đồ của Phật giáo lại không làm được điều này thì quá là uổng.

Nhưng giáo lý của đức Phật rất là thực tế, cụ thể nhất là giáo lý nguyên thủy dạy chúng ta bắt đầu sống đạo đức làm người, không làm khổ mình khổ người. Thực ra không làm khổ người thì có dễ nhưng mà cũng khó chứ không phải dễ, mình biết kham nhẫn, mình biết chịu đựng thì sẽ không làm khổ người khác. Nhưng đối với làm khổ mình thì còn khó gấp mấy trăm lần, rất khó.

Nhưng đạo Phật có phương pháp, có cách thức để dạy chúng ta không làm khổ mình, đó là cái nền đạo đức của Phật giáo, nền đạo đức nhân bản nhân quả không làm khổ mình khổ người.

Hôm nay Thầy sẽ nói về đạo đức nhân bản nhân quả. Bởi vì chúng ta hiện giờ không thể nào nói là nói thiên định được. Nếu chúng ta không xây dựng cho mình 1 nền tảng vững chắc của đạo đức thì thiên định chúng ta chỉ là tà thiên, không thể nào thiên chánh được. Cho nên đạo Phật dạy chúng

ta giới sanh định, định sanh tuệ.

Chúng ta hiện giờ có cái tri kiến hiểu biết chớ không phải là trí tuệ đâu, trí tuệ phải là không có không gian và thời gian tức là tuệ Tam minh. Còn tuệ chúng ta gì mà quá khứ thì không biết gì hết, chuyện đã qua trong 1 đời nay thôi chúng ta cũng còn quên trước quên sau chưa nhớ hết làm sao mà chúng ta nhớ được quá khứ trong nhiều đời nhiều kiếp; còn tương lai thì chúng ta mờ mịt không biết. Thậm chí bây giờ quý Phật tử chẳng biết chết rồi mình sẽ đi về đâu, có thể giới siêu hình hay không có, có linh hồn hay không có linh hồn quý vị cũng chưa biết nữa. Cũng nghe tôn giáo này cũng nói linh hồn, tôn giáo kia cũng nói là có thần thức, Phật tánh; nói vậy chứ chúng ta cũng chưa biết chắc. Bởi vì chúng ta thấy cái thực hiện trong tâm chúng ta nó có những cái biết.

Tại sao Thầy nói nó không phải có 1 cái biết mà Thầy nói nó có nhiều cái biết?

Cái biết thứ nhất là chúng ta hằng ngày mà chúng ta biết - như bây giờ quý Phật tử đang ngồi nghe Thầy nói chuyện đây đó là cái biết của ý thức của chúng ta. Nó gồm có sắc thức - trong kinh điển của Phật gọi là sắc uẩn cho nên nó gồm có cái biết của chúng ta, cái ý thức của chúng ta. Mắt thấy tai nghe thì cái biết đó là cái biết của ý thức. Còn

cái biết trong giấc mộng của chúng ta khi mà chúng ta, lúc thân chúng ta ngủ ý thức không hoạt động thì chúng ta nằm mộng, thì trong giấc mộng của chúng ta đó thì chúng ta có cái biết ở trong giấc mộng - cũng nghe cũng thấy cũng tiếp xúc với mọi hình bóng ở trong giấc mộng của chúng ta. Và còn cái biết của 1 người tu mà gọi là Tam minh, cái biết đó không có không gian và thời gian cho nên nó có Túc mạng minh biết nhiều đời nhiều kiếp, Thiên nhân minh có cái biết mà không có không gian, ở chỗ này muốn thấy biết ở chỗ nào cũng được hết, thì cái biết đó là cái biết của Tam minh, cái biết đó là cái biết của tâm thức của chúng ta.

Cho nên nó có 3 cái biết rất rõ ràng, vì vậy mà trong 4 loại định của Phật phải sử dụng cả 3 cái biết này. Cho nên vì vậy mà con người mà nhập định làm sao sử dụng được 3 cái biết này mới nhập định được. Còn nếu mà sử dụng có 1 cái ý thức của chúng ta biết thì chúng ta không nhập định được.

Cái biết đầu tiên của chúng ta mà để mà nhập được cái định đầu tiên đó là Sơ thiền. Cái thiền thứ nhất là cái thiền mà Ly dục ly ác pháp, ly dục ly ác pháp là bằng ý thức của chúng ta thì cái người đó tu cái pháp môn gì - tu giới luật. Bởi vì chỉ có giới luật thì chúng ta mới ly dục ly ác pháp mà thôi. Thế cho nên giới luật của Phật rất nhiều. Đối với

Sadi - người mới vào tu thì đức Phật dạy cho chúng ta 10 giới Thánh đức Sadi; một vị tu sĩ theo đạo Phật mà giữ gìn được những giới luật thì đó gọi là Thánh đức, Thánh hạnh của chúng ta. Một người tu sĩ phải có hạnh chứ không thể nào mà sống bừa bãi cũng như người thế tục được.

Cho nên giới luật là 1 nền tảng vững chắc để cho chúng ta xây dựng mình trên cái hướng đi vào thiên định, nó mới vững chắc. Một vị tu sĩ, 1 người cư sĩ mà không giữ gìn giới luật thì chúng ta không thể nào mà đạt được thiên định. Ai cũng nghe thiên định nó rất hay nhưng chúng ta làm không được là nhập không được. Bởi vì ý thức đầu tiên của chúng ta chỉ có nhập được cái định của Sơ thiền, còn định Nhị thiền thì nó thuộc về tưởng thức rồi. Tại sao vậy, bởi vì khi đó chúng ta phải diệt Tầm tứ mới nhập được Nhị thiền, mà diệt Tầm tứ tức là ý thức của chúng ta bị ngưng, không hoạt động chứ không phải diệt tầm tứ là diệt vọng tưởng của chúng ta. Nghĩa là chúng ta ngồi đây mà không niệm chúng ta cho là mình diệt tầm tứ, không phải, đó là mình sai. Diệt - quý vị nghe chữ diệt tức là không hoạt động nữa chứ không phải ly.

Cũng như bây giờ Thầy nói như thế này nè: Thầy ly dục ly ác pháp - có nghĩa là Thầy chưa có diệt dục và ác pháp của Thầy nhưng

mà Thầy lia nó ra. Bây giờ buổi sáng Thầy đói bụng Thầy muốn đi ăn cơm hoặc là ăn 1 cái bánh, thì cái muốn ăn đó là dục, bây giờ Thầy mới ly nó ra Thầy nói không được ăn. Một người tu sĩ như Thầy trưa ăn 1 bữa trưa mà thôi, mà quý vị chưa tập tu quán thực phẩm bất tịnh làm cho nó nhàm chán đi mà quý vị cố gắng ôm cái giới luật ăn ngày 1 bữa quý vị bị ức chế, ức chế cả thân và tâm; vài ba hôm sau thì thân tâm của quý vị nhất là cái thân của quý vị bị bệnh làm cho cái tâm của quý vị thối chuyển. Cho nên nếu không khéo thì chúng ta sẽ tu bị ức chế tâm và ức chế thân làm khổ cho thân tâm của chúng ta. Cũng như bây giờ sức chúng ta chỉ ngồi kiết già là khoảng độ 15 phút nhưng cố gắng ngồi 30 phút khi lúc bây giờ chân chúng ta bị tê, rồi bị đau nó làm chúng ta rất khổ sở nhưng chúng ta cứ ngồi đó mà ráng chịu đựng. Nếu chúng ta chịu đựng chừng 3 phút 2 phút thì đó là chúng ta chế ngự thân để làm tập cho thân nó quen nhưng mà chúng ta lại kéo dài cái thời gian chế ngự đó ra thì lúc bây giờ chúng ta bị ức chế. Nó quá cái sức chịu đựng của chúng ta cho nên mồ hôi trong người chúng ta đổ ra; cho tới khi mà chân chúng ta sưng lên thì cái điều đó là cái điều làm chúng ta ức chế thân làm cho chúng ta khổ mà đức Phật không chấp nhận điều đó gọi là khổ hạnh, làm chúng ta khổ.

Cho nên tu theo đạo Phật phải tu đúng đường có tu sai, bởi vì chúng ta phải hiểu đúng, rất đúng thì chúng ta tu mới kết quả. Nhưng Thầy nói như thế này để cho quý thầy thấy rằng đạo Phật có 8 cái lớp để tu học tức là lớp Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ, Chánh nghiệp, Chánh mạng, Chánh tinh tấn, Chánh niệm rồi tới Chánh định. Thì như vậy là 8 cái lớp mà chúng ta tu tập này mỗi lớp phải tu tập những bài pháp nào để tu tập cái lớp đó, mà cái lớp đó nó thực hiện ở cấp nào. Bởi vì đạo Phật có 3 cấp: **cấp Giới luật, cấp Thiên định, và cấp Trí tuệ**; chứ không phải muốn vô học muốn tu tu lu bù không được.

Cho nên người cư sĩ người ta vào mà người ta theo đạo Phật thì người ta học cái lớp đầu tiên là lớp Chánh kiến; người ta thực hiện Giới luật của người ta đó là bát giới - tám cái giới. Nhưng mà 8 giới gồm có 9 giới Sadi trong đó rồi cho nên gọi là thọ Bát quan trai, có phải không. Cho nên người cư sĩ mỗi tháng họ phải dành cho họ 1 ngày hoặc 2 ngày để thọ Bát quan trai, họ sống như đời sống của người tu sĩ, họ tu tập đúng pháp để ngăn ác diệt ác, lúc nào cũng tăng trưởng sanh thiện để họ sống cho đúng cách, rồi họ áp dụng cho những ngày mà họ tiếp duyên với nhau, họ làm công việc để sống, họ tiếp duyên để họ xả tâm họ.

Thì khi 1 người cư sĩ mà họ tập tu như vậy đó là họ tập tu đạo đức nhân bản nhân quả không làm khổ người khổ mình, đó là cái đạo đức của đạo Phật. *Cho nên chúng ta học Chánh kiến như thế nào khi nhìn mọi vật, mọi đối tượng, mọi pháp xảy ra trước mắt họ họ phải thấy như thế nào gọi là Chánh kiến. Nếu mà thấy làm cho chúng ta giận hờn, phiền não, đau khổ thì đó là tà kiến chứ không thể nói đó là chánh kiến được.* Do đó nếu chúng ta có tà kiến sẽ đem đến cho chúng ta những nỗi đau khổ cho mình và còn cho người khác nữa. Thì như vậy chúng ta là người thiếu đạo đức với mình và thiếu đạo đức với người khác.

Cho nên quý Phật tử là những người chưa xuất gia phải học cái lớp Chánh kiến. Còn hiện bây giờ tu sĩ chúng ta cũng chưa có người nào biết Chánh kiến. Nói thì chúng ta nói được, tui nói tui Chánh kiến nhưng mà hở ra chút thì giận hờn phiền não đau khổ tham muốn đủ thứ trong này, nhìn cái vật gì cũng thấy cũng muốn. Nhìn người ta nói một tiếng hơi nặng một chút xiu trái ý mình thì là phiền não, là tức giận - như vậy rõ ràng là mình tà kiến hết.

Nghe thấy những cái điều đó mà làm cho tâm mình bất an thì đó là tà kiến chứ không phải là chánh kiến. Vì đối với Chánh kiến của đạo Phật là đạo đức, thấy một cái

sự vật đúng 1 cái sự vật làm cho chúng ta cõi mở, không phiền não đó là Chánh kiến.

Cho nên khi chúng ta học cái lớp Chánh kiến phải một năm; vừa trong những cái bài mà chúng ta học để thấm nhuần được những cái lý mà đức Phật dạy chúng ta. Rồi chúng ta lại tu tập rèn luyện chứ không phải học suông không để mà hiểu rồi gọi là chánh kiến, đó không phải. Phải có sự tu tập nữa, rèn luyện mình ở trong những cái phương pháp mà đức Phật đã dạy chúng ta.

Bây giờ nhìn, nhìn như thế nào để biết đó là nhân quả, nó là thiện hay là ác thì khi mà người ta chửi mình mình phải nghe cái ngôn ngữ đó, lời nói đó nó làm cho mình bất an ở trong lòng của mình, bất toại nguyện trong lòng của mình nhưng cái hiểu biết khi nghe cái lời nói đó nó làm chúng ta cõi mở mà không có giận hờn, phiền toái trong lòng của mình thì đó mới là Chánh kiến.

Còn cái lớp Chánh tư duy là chúng ta phải có cái sự tư duy, có sự nghĩ tưởng thì đây là những cái tâm niệm của chúng ta khi khởi lên 1 cái niệm thì chúng ta đưa cái niệm đó thành 1 cái đề tài, một cái đề tài quán xét, quán xét tức là tư duy. Khi mà chánh tư duy thì tất cả mọi ác pháp đều bị hóa giải ra hết, nó không còn làm cho tâm chúng ta đau khổ nữa.

Cũng như bây giờ nói về ác pháp thì chúng ta thấy cái thân bệnh, thân mà đau nhức cũng là ác pháp đó. Cho nên trong Tứ niệm xứ thì đức Phật dạy trên thân quán thân để khắc phục tham ưu. Bây giờ trên thân chúng ta quán thân mà thấy cái thân nó bệnh đau, vậy thì chúng ta bằng cách nào mà chúng ta khắc phục được cái bệnh đau ra khỏi, thì như vậy có phải là chúng ta đã làm chủ được bệnh không. Đó là Tứ niệm xứ nó dạy như vậy mà chúng ta không biết cách nào hết, ngồi đó mà quán, nào là quán thể này thể khác thể nọ. Tất cả mọi cái cuối cùng bệnh đau thì chỉ đi bác sĩ, đi nhà thương thì cái này coi như chúng ta tu không kết quả, tu sai pháp. Còn cái người tu đúng pháp thì người ta làm chủ được hết. Bởi vì trong tâm lực của chúng ta nó có những cái lực, mà cái năng lực của nó nó có 7 cái năng lực gọi là 7 cái năng lực Giác chi. Giác chi tức là Thất bồ đề đó - 7 cái năng lực giải thoát nó giúp chúng ta được giải thoát. Vì khi mà chúng ta tu Tứ niệm xứ thì 7 cái năng lực này nó hiện ra.

Cho nên đức Phật nói Thất giác chi, thực phẩm món ăn của Thất giác chi là cái gì - là Tứ niệm xứ. Món ăn là cái gì, hằng ngày chúng ta phải tu tập cái đó cũng như mình ăn hằng ngày, ngày nào mình cũng phải ăn thì Tứ niệm xứ là món ăn của Thất giác chi,

có phải không? Quý vị đọc trong kinh quý vị thấy trong kinh nguyên thủy xác định được cái điều kiện mà chúng ta thấy rất rõ. Nhưng mà 7 giác chi đó nó lại là món ăn cho Tứ thiền, cho Tam minh. Nếu mà không có 7 năng lực giác chi này thì chúng ta không nhập Tứ thiền được, không bao giờ có Tam minh được.

Đó, cho nên từ ở chỗ Tứ niệm xứ chúng ta mới thấy được cái năng lực, năng lực tự thân của chúng ta. Cho nên từ cái năng lực đó, bệnh đau trên thân chúng ta chúng ta đẩy lui được hết. Chúng ta có một cái lệnh, cái lệnh đó gọi là pháp Như lý tác ý, như cái lý giải thoát mà tác ý. Bây giờ thân chúng ta đau chứ gì, tức là ác pháp chứ gì, như cái lý giải thoát mà chúng ta tác ý thì cái thân của chúng ta sẽ hết đau. Phật đã dạy như vậy: như lý tác ý, như cái lý giải thoát mà tác ý. Bây giờ cái thân chúng ta đau chứ gì, tức là ác pháp chứ gì, như cái lý giải thoát mà chúng ta tác ý thì cái thân của chúng ta sẽ hết đau. Phật đã dạy như vậy: như lý tác ý, như cái lý mà tác ý “Giờ này không phải ăn” - cho nên cái lệnh chúng ta truyền để mà chúng ta tác ý ra nó mạnh lắm.

Cũng như bây giờ cái thân của quý vị đau thì cái tâm của quý vị sẽ bị dao động. Cho nên *muốn cho cái tâm mình đừng dao động* thì quý vị phải tác ý: thọ là vô thường,

cái đau này là không có thật cho nên tâm đừng sợ, ngồi đây bất động do đó chúng ta ngồi thẳng lưng lên và nương vào một cái phương pháp mà Phật đã dạy gọi là Định niệm hơi thở. Khi mà chúng ta nương vào cái Định niệm hơi thở thì chúng ta nhắc như thế này. Bởi vì trong 16 cái đề mục trong Định niệm hơi thở và trong cái pháp Thân hành niệm thì có thêm 2 cái đề mục nữa của về hơi thở nên cộng lại là 18 cái đề mục của Định niệm hơi thở để cho nó đủ trọn vẹn về cái hơi thở. Và cái phương pháp Định niệm hơi thở nó giúp cho chúng ta đẩy lui được những cái chướng ngại pháp ở trên thân và tâm của chúng ta.

Ví dụ như thân bị bệnh đau thì lúc bây giờ chúng ta tác ý như cái lý đạo mà chúng ta tác ý: *“thọ là vô thường, tâm không có dao động không có sợ hãi, phải ngồi thẳng lưng lên, phải nhiếp tâm trong hơi thở”*. Lúc bây giờ chúng ta tác ý *“Hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”* để cho tâm bám vào trong hơi thở, tức là an trú trong hơi thở. Khi mà tâm an trú trong hơi thở thì chúng ta lại tiếp tục chúng ta nhắc: *“An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”*.

Nhưng lúc bây giờ thân chúng ta đang bị đau nó đâu có an được, phải không? Nhưng bây giờ chúng ta lại tác ý: *“An tịnh thân*

hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra". Có phải cái câu kinh như vậy để nhắc cho chúng ta để khi mà cái tâm nó an trú thực sự trong hơi thở rồi thì nó có 1 trạng thái an ổn của thân của chúng ta, là lúc bây giờ bệnh đau biến mất rồi - hể nó an thì thân chúng ta hết bệnh đau.

Đó là 1 cái phương pháp để khắc phục tham ưu trên thân của chúng ta, làm chúng ta không còn ưu phiền nữa. Một người mà bệnh đau thì cái người đó họ có an ổn không, họ có ưu phiền không - có, lo lắng, ưu phiền không biết mình có thể chết, chết rồi sự nghiệp mình để đó cho ai, hoặc là con cái mình còn nhỏ, hoặc là như thế này thế khác, nó làm cho chúng ta rất ưu phiền. Cho nên khi trên thân quán thân mà gặp cái trường hợp mà ác pháp như vậy thì chúng ta đẩy lui ác pháp đó ra không cần phải uống thuốc đâu.

Đây là cái phương pháp thực tế, cụ thể mà tâm chúng ta mà không an ổn thì chúng ta cũng có những cái phương pháp để đẩy lui những cái không an ổn của cái tâm. Cho nên trên tâm quán tâm để khắc phục tham ưu ở trên đó. Như vậy Tứ niệm xứ dạy chúng ta những cái phương pháp để mà chúng ta khắc phục được những đau khổ ở trên thân tâm. Và cuối cùng khi thân tâm chúng ta đã khắc phục được, tâm đã ly dục ly ác pháp

được, nó không còn tác động được. Bị ác pháp không tác động được nó thì nó an ổn chứ gì, thanh tịnh chứ gì thì lúc bây giờ Bảy giác chi xuất hiện. Bảy cái năng lực giải thoát xuất hiện, tức là 7 cái trạng thái bồ đề nó xuất hiện trên thân chúng ta. Chừng đó chúng ta sử dụng để nhập định. Như vậy là cái lớp Giới luật mà chúng ta phải ly dục ly ác pháp hoàn toàn thì chúng ta mới đủ sức để rồi chúng ta mới bước qua cái lớp định.

Cho nên chúng ta thấy cái Chánh niệm là cái Tứ niệm xứ, Tứ niệm xứ để giúp chúng ta thực hiện được cái tâm ly dục ly ác pháp hoàn toàn, giúp cho tâm chúng ta bất động thanh tịnh để rồi chúng ta có đủ lực chúng ta mới bước qua cái cấp 2 là cái cấp Định, chúng ta mới bước vào cái lớp Chánh định.

Cho nên pháp của Phật nó thực tế cụ thể như những cái môn học ở trong các trường học, nó không khác gì hết. Vì vậy mà ước ao ngày mai này Phật giáo của chúng ta có những cái trường học để dạy chúng ta từ lớp Chánh kiến cho đến Chánh định để thực hiện Tam minh. Thì cái kết quả của nó để giúp chúng ta chứng quả Alahan vô lậu hoàn toàn, làm chúng ta được giải thoát. Nghĩa là 10 người vào được những cái lớp học này được những vị chứng quả Alahan đứng lớp mà dạy thì 10 người sẽ chứng quả Alahan tiếp tục 10 người, không có người nào rút

hết. Bởi vì học đúng, hành đúng, có người dạy đúng thì không uổng công của chúng ta chút nào hết.

Cũng như bây giờ mình cố gắng mình học tập đúng, có thầy dạy đúng, có trường lớp hẳn hoi, có bài vở hẳn hoi từ lớp thấp đến lớp cao thì cuối cùng mình phải tốt nghiệp, phải có chứng chỉ, phải có cấp bằng. Ví dụ như học bác sĩ thì phải đỗ ra làm bác sĩ, học tiến sĩ về môn học nào đó cũng sẽ đỗ ra thành tiến sĩ. Bởi vì mình siêng năng mình cố gắng mình học. Cũng như quý Phật tử siêng năng tu tập nhưng mà tu sai học sai thì cuối cùng mình không tốt nghiệp được gì hết uổng phí công của mình, còn học đúng thì mình sẽ đạt được.

Nhưng điều kiện mà Thầy khuyên quý Phật tử đó:

- Thứ nhất là chúng ta phải học Đạo đức nhân quả, biết từng hành động nào thiện, hành động nào ác. Nhiều khi chúng ta có những cái hành động mà chúng ta không biết thiện, cứ ngỡ rằng mình thiện nhưng mà sự thật không thiện. Thiện có 2 phần: một phần hữu lậu và một phần vô lậu. Như quý Phật tử đi làm việc từ thiện giúp đỡ cho đồng bào bị lũ lụt, bị hỏa hoạn, thiên tai... Thiện được như vậy cho nên khi mà ra tiếp xúc với mọi người thì không có pháp

nào, ác pháp nào mà tác động trên tâm họ được cho nên tâm họ bất động hoàn toàn họ làm chủ hoàn toàn cuộc sống, sự sống của họ.

Cho nên hôm nay quý Phật tử thứ nhất là Thầy khuyên nhắc, thứ nhất là phải học đạo đức nhân quả, để biết được đạo đức nhân quả. Để làm gì? **Để khi mà chúng ta nhìn mọi vật đừng thấy đúng sai phải trái mà hãy thấy thiện và ác.** Một lời người đó chửi mắng mình mình hãy nhìn đó là nhân quả, đời trước mình chửi người ta đời nay người ta chửi mình tại sao mình lại giận, vay phải trả chứ, tức là thấy bằng nhân quả. Còn thấy tui đúng mà tại sao anh chửi tui dữ vậy, như vậy rõ ràng là mình sẽ có sân, mình sẽ có tức giận trong lòng mình. Cho nên cái nhìn thấy đúng pháp là làm chúng ta xả được tâm liên, ly được dục liên, ly được ác pháp liên. Còn nếu mà chúng ta nhìn thấy không đúng thì ngay đó chúng ta có đau khổ không, nó thành 1 cái lực, thành ra cái thói quen, cái thói quen nó nằm trong tâm quý vị phải không hay là nó nằm ở ngoài. Có người nói khi mà chúng ta huân như vậy nó nằm ở trong tâm.

Sự thật ra, thân tâm của chúng ta nó với cái nghiệp lực nó không có một mà nó hai. Cho nên một người chết rồi thì không còn một cái vật gì hết thì rõ ràng nó nằm ở

đâu mà đi đâu thai đây. Quý vị suy nghĩ kĩ cái chỗ này nó rất khó hiểu. Bây giờ theo đức Phật nói thân ngũ uẩn của chúng ta nó diệt là diệt hết, không còn một cái vật gì hết. Nghĩa là thân ngũ uẩn: sắc, thọ, tưởng, hành, thức chứ gì. Thì người nào ở trong thân chúng ta, người nào có cái thân này thì cũng có ngũ uẩn hết. Nhưng mà khi chết rồi không còn có 1 vật gì trong đó hết, tan hoại hết. Tan hoại hết không còn có 1 vật gì. Vậy thì cái gì còn tiếp tục luân hồi tái sinh đây? *Thì cái đó là cái nghiệp lực của chúng ta.*

Khi một hành động Thầy đưa ra như thế này Thầy dùng 1 cái danh từ cho dễ hiểu đó là cái từ trường, một hành động Thầy đưa cánh tay ra Thầy đánh người ta thì cái thân tâm của quý vị để cho quý vị phải trả những cái quả đó mà thôi, chứ còn thân ngũ uẩn của quý vị nó không có dính với cái này đâu nhưng mà ở ngoài nó có tác động vô. Nghĩa là nó bao vây quý vị cho nên thọ khổ thọ lạc đều là do những cái sự bao vây của nghiệp lực của quý vị, cho nên khi thân quý vị mất rồi, hoại rồi thì cái nghiệp lực này nó còn, bị vì nó còn nó làm sao để tái sinh đây. Nếu nó tham sân si nó phải giống với những người tham sân si xung quanh nó đây, nó giống ai thì những cái người đó làm cha mẹ nó đó. Còn cái thân ngũ uẩn của quý vị nó hoại mất rồi, có phải nó tái sinh luân hồi bằng cái

nghiệp lực ác thiện của nó không, có đúng không?

Quý vị làm ác cái nghiệp lực đó nó nhiều nó dày nó mới đi tìm nó tương ứng với những người mà nghèo khổ đói khát, biết là những người bỏn xẻn ích kỷ. Cái nghiệp lực mà bỏn xẻn nó cũng thành cái bao vây của quý vị cho nên nó tương ứng với những người mà nghèo đói nhất ở trong xã hội này. Cho nên có những người sanh ra không có áo mặc, không có cơm ăn, đó là những cái ác pháp. Còn chúng ta hung dữ chúng ta chửi mắng, chúng ta giết hại loài vật chúng ta luôn luôn ăn thua đủ với mọi người thì cái từ trường đó nó cũng thành cái nghiệp lực đó nó tiếp tục tương ứng với những cái hạng người như vậy đó sẽ làm cha mẹ nó tiếp tục.

Cho nên quý vị đừng nghĩ rằng cái thân của quý vị là cái tham sân si, nó không có tham sân si. Cho nên Thầy ngồi đây Thầy bảo tâm thanh thân an lạc vô sự, tâm Thầy thanh thân an lạc vô sự nhưng cái từ trường ác của Thầy nó vẫn còn đây nè. Cho nên nói sao mà tôi cố gắng tôi ly mà sao ly không hết, tôi hãy ly cái từ trường của tôi nè, bắt đầu Thầy làm những điều thiện Thầy giữ tâm thanh thân bắt đầu nó nảy ra những cái từ trường thiện đó nó mới đánh át những cái từ trường ác kia đi. Cái này càng lớn lên mạnh lên thì cái từ trường ác kia nó bị dẹp

xuống. Mỗi 1 niệm thiện mà hiện ra thì một niệm ác dừng lại, có đúng không? Người ta chửi mình mình vui vẻ thì cái niệm ác đó nó phải dừng thì cái từ trường đó nó phải sảy ra, cái nghiệp đó nó tăng lên cái thiện thì cái nghiệp ác, cái từ trường cái nghiệp ác nó phải giảm đi, và cuối cùng nó giảm sạch xuống thì chúng ta hoàn toàn ngồi đây tâm không vọng tưởng.

Còn quý vị ngồi đây mà ức chế nó thì nó lại còn mạnh hơn nữa, nó nằm đây chứ nó đâu có mất đâu, còn cái này Thầy cứ tăng trưởng cái thiện, Thầy tăng trưởng cái thiện vô lậu của Thầy tức là cái tâm thanh thản an lạc vô sự. Cho nên đức Phật nói cái tâm mà thanh thản an lạc vô sự nó tương ứng với chư Phật, bởi vì nó có tham sân si đâu, mà tâm của Thầy đâu có tham sân si, tại vì cái từ trường tham sân si của Thầy, hằng ngày Thầy làm Thầy thải ra cả đống đây, nó bao vây Thầy, phải không.

Thầy đem ví dụ, cho nên đức Phật nói thân ngũ uẩn này chết rồi không còn vật gì hết, vậy mà anh tái sanh luân hồi. Còn nếu mà nói tâm chúng ta có tham sân si trong này thì vậy thì khi mà chết đi thì cái tâm chúng ta nó còn nó mới tham sân si, nó mang cái tham sân si này đi đầu thai. Thì như vậy là thân ngũ uẩn đâu có mất, có phải không, tức là còn có cái thể giới linh hồn,

còn cái linh hồn. Cái tâm chúng ta cho nó là linh hồn đi, hay là cái tâm của chúng ta bây giờ chúng ta tham sân si thì cái tâm này tham sân si nó ở trong này hết, thì như vậy là chết thì cái thân của chúng ta hoại diệt đi mà cái tâm của chúng ta nó còn chứ gì. Cho nên hầu hết là các tôn giáo khác không hiểu điều này, không hiểu được cái từ trường mà cái nghiệp lực bao vây xung quanh mà cái tâm chúng ta rất thanh tịnh. Bây giờ, tới bây giờ người ta cũng không hiểu cái này.

Bởi vậy khi mà Thầy tu xong Thầy mới nhìn lại Thầy thấy đúng, ông Phật nói đúng: Thân ngũ uẩn hoại là không còn gì hết. Bởi vì nó đâu có cái gì đâu nhưng mà vì cái lực mà tham sân si, cái nghiệp lực nó thúc đẩy cho nên mở đầu của chúng ta mà mang cái thân này bị nó thúc đẩy mà nó tạo ra những cái ác nó tăng trưởng lên thêm nó nữa. Vì vậy mà mỗi lần chúng ta giận là tăng thêm cái vòng của chúng ta. Thay vì cái hào quang của Phật là cái từ trường thiện, phải không; bây giờ cái hào quang của chúng ta là cái hào quang đen thui, đó là từ trường ác. Nếu mà chúng ta mà thể hiện ra ánh sáng mà như cái hào quang của Phật thì chắc chắn cái hào quang của chúng ta đen cũng giống như mực tàu, nó bao vây chúng ta đen thui bị vì nó là ác pháp; còn hào quang của Phật thì nó sáng trưng lên - nó thiện. Thầy đem 1 cái ví

dụ để chúng ta thấy người nào cũng có mang theo cái hào quang này hết, phải không. Nó từ ở trong thân của chúng ta chứ nó không phải trong thân chúng ta mà từ trong thân chúng ta tạo ra nó để cho nó xung quanh chúng ta. Còn ông Phật ổng thanh tịnh ổng tạo ra cái hào quang rất sáng là tại vì cái từ trường ổng sáng.

Quý Phật tử hiểu chỗ này, chứ không hiểu cái chỗ này là quý vị không biết làm sao mà cứ nghĩ cái linh hồn mình đi tái sanh chứ không gì. Cho nên các tôn giáo đều lầm hết, chỉ có đạo Phật là không lầm. Bởi vì khi mà chết rồi ba cái biết này đều là bị hoại hết. Cái biết thứ nhất là sắc thức - là ý thức của chúng ta, cái biết thứ hai là tưởng thức là tưởng uẩn là cái biết trong giấc mộng, cái biết thứ ba là Tam minh. Vẫn ba cái này, khi mà chưa tu thì 3 cái này chết là hoại hết, còn cái còn lại cũng là cái nghiệp mà nghiệp không tham sân si.

Nghĩa là bây giờ Thầy tu rồi, khi cái thân này Thầy chết rồi thì nó cũng hoại, nó cũng hoại hết nhưng mà cái nghiệp không tham sân si của Thầy còn. Mà cái nghiệp không tham sân si còn nó tương ứng với chư Phật thì ở nơi đó chứ không đi đâu được hết. Còn bây giờ quý vị có tham, có thiện có ác, mà thiện lại là thiện hữu lậu chứ đâu phải thiện vô lậu đâu mà tương ứng với chư Phật,

phải không? Cho nên cái thiện của quý vị, cái từ trường này nó vẫn còn, nó vẫn còn nó tiếp tục tương ứng, giống đâu nó nằm đó, mà nếu nó tương ứng nó thiện hơn một chút xíu. Cho nên đức Phật nói nếu mà nó ly được năm hạ phần kiết sử, hay diệt được năm hạ phần kiết sử thì nó không có giống ai dưới thế gian được hết, nó không làm con họ được thì nó phải ở trong cái từ trường đó. Khi nó ở trong cái từ trường đó, tại vì thiện cho nên nó ở trong từ trường đó mà đức Phật nói là 33 cõi trời. Nó có cõi không, nó có từ trường chứ nó đâu có cõi đâu nhưng mà gọi là 33 cõi trời cho nên 33 cõi trời là cõi tưởng, phải không. Cái từ trường gọi là tưởng, phải không. Bây giờ Thầy nằm chiêm bao cũng là cõi tưởng. Bây giờ ở trong cái thế giới chúng ta hiện có thân, có cây cỏ nhà cửa đức Phật cũng nói thế giới tưởng nữa. Tại vì chúng ta tưởng nó là có thật, nó là duyên hợp, nó không có thật mà chúng ta tưởng nó có thật cho nên ai cũng cho là thân mình có, cho nên hễ 1 chút là người ta chửi mình là mình giận. Mình cho cái nhà này thật của mình cho nên mình chấp nó, ai mà xâm phạm tới là không được, tui thì dị đó.

Đó là mình bị sống trong tưởng, phải không. Đây là một trong cái tưởng rồi bắt đầu cái hình dáng của chúng ta nó thành cái bóng của chúng ta thì chúng ta lại cho đó là

cái thể giới siêu hình, lại là một cái tướng nữa. Cho nên vì vậy 33 cõi trời là khi nào chúng ta còn ở trong cái từ trường mà chúng ta chưa có thân hình, trong cái tướng mà cái tướng mà nó duyên hợp, còn cái tướng này là cái tướng bóng dáng, cho nên cái tướng này là còn ở trong cái từ trường thiện mà thôi. Khi mà nó ở trong từ trường thiện mà nó không biết cách thức nó tu thì nó không tiến tới đến vô lậu thì nó sẽ bị trở lại nó tái sanh làm người, nó hết cái phước thiện của nó rồi. Cho nên đức Phật nói ở trên cõi trời còn phải tái sanh trở lại, phải không, đâu có vĩnh viễn được. Trừ ra khi nào mà chúng ta vô lậu hoàn toàn thì chúng ta không còn tái sanh trở lại đây nữa.

Cho nên khi mà chúng ta hiểu được cái lý, rõ được, biết được mà hằng ngày chúng ta cứ làm ác thì chúng ta tăng thêm cái từ trường ác này thì muôn đời ngàn kiếp chúng ta phải luôn luôn tái sanh luân hồi làm loài vật, làm con người ác, làm con người thiện đều là do cái từ trường của chúng ta mà thôi. Còn nếu mà chúng ta biết hằng ngày chúng ta ngăn ác, diệt ác sanh thiện tăng trưởng thiện thì cái từ trường thiện chúng ta càng ngày càng tăng, tăng cho đến khi nó vô lậu hoàn toàn thì lúc bây giờ thân chúng ta bỏ thì cái từ trường này còn, chúng ta luôn luôn đâu có mất.

Cho nên đức Phật nói như cái cây tre chúng ta dạt bỏ vỏ, bỏ giác còn là cái lõi chứ. Nghĩa là từ cái chỗ mà chúng ta còn để mà đi tái sanh luân hồi, cái mà luôn luôn tiếp tục tái sanh luân hồi đó là cái từ trường thiện và ác; chúng ta thiện hữu lậu và cái ác của chúng ta cho nên luôn luôn nó tiếp tục tái sanh luân hồi trong một cái môi trường sống này. Nếu chúng ta cố gắng tu tập thì tâm chúng ta không còn tham sân si. Không còn tham sân si thì cái từ trường không tham sân si này vĩnh viễn còn mãi.

Trong khi đó cái từ trường này nó có đủ 7 cái năng lực gọi là Thất giác chi, 7 cái trạng thái bồ đề gọi là thất bồ đề. Do đó nó sử dụng được tất cả những cái điều kiện cần thiết của nó, muốn gì được nấy nó đâu có mất bởi vì cái từ trường thiện nó vậy. Khi mà tâm chúng ta ly dục ly ác pháp sạch rồi, bất động tâm rồi thì nó có 7 cái từ trường đó, 7 cái lực của nó, 7 cái lực của cái nghiệp thiện này, của cái nghiệp mà không tham sân si này. Bây giờ Thầy cho cái nghiệp này là cái nghiệp tham sân si, cái nghiệp này là cái nghiệp không tham sân si. Một khi mà chúng ta chưa tu thì cái nghiệp không tham sân si chưa có, nó còn tham sân si thì nó có tham sân si. Cho nên hằng ngày chúng ta huân nó thành 1 cái nghiệp không tham sân si. Cũng như cái cây kia hồi nhỏ nó không có

lỗi, nhưng lớn dần lớn dần nó có lỗi do sự tu tập chúng ta lớn dần chúng ta có cái nghiệp không tham sân si. Thì khi mà cái thân tứ đại của chúng ta là do duyên hợp nó phải hoại, 5 cái uẩn này nó phải hoại, phải không. Nó hoại rồi thì cái nghiệp không tham sân si này vẫn còn, mà cái nghiệp không tham sân si này nó sẽ tương ứng nơi giải thoát, nó sẽ ở nơi giải thoát không ở chỗ làm sanh ra làm con người con vật nữa, rất đau khổ.

Vì mỗi lần chúng ta mang cái thân này rất đau khổ, đủ thứ đau khổ. Cho nên làm người, 4 cái chân lý của đức Phật nói: Khổ, tập, diệt, đạo. Trong cái thân của chúng ta nó huân tập tất cả những cái sự đau khổ mà hở một chút là đau khổ, hở 1 chút là đau khổ. Mà do cái nguyên nhân nào mà đau khổ, cái tập để là cái nơi mà sanh ra đau khổ, là lòng ham muốn của chúng ta, có ham muốn mới có tham có sân có si. Mà nếu nó có thanh thân trong 1 giây thì Thầy đã là Alahan 1 giây, bởi vì nó có vô lậu ở trong đó mà, nó có bị tác động của cái tham sân si của nó không, đâu phải tự nó nó có tham sân si trong này sao. Cho nên Thầy ngồi thanh thân nó tự nhiên thanh thân rồi, có phải không. Mà bây giờ quý vị thấy à bây giờ thanh thân mà nghe nó hỷ lạc, bởi vậy mừng quá bữa nay tui nhập, tui bữa nay là tui chứng. Không phải hỷ lạc, đức

Phật nói cái trạng thái mà có lạc đức Phật cũng không có chấp nhận vì nó có 3 cái cảm thọ: thọ lạc, thọ khổ, thọ bất lạc bất khổ, không có chấp nhận mấy cái này. Nhưng mà Thầy ngồi đây Thầy nghiệm được cái tâm của Thầy có lậu hoặc hay không có lậu hoặc Thầy biết. Lậu hoặc là khổ đau chứ gì, mà bây giờ Thầy ngồi đây thanh thân an lạc vô sự là không lậu hoặc chứ gì, phải không.

Nhưng mà bên ngoài cái nghiệp lực ác của Thầy nó còn bao vây Thầy cho nên ai động tới Thầy một cái là nó thúc đẩy liền, tâm Thầy sân lên liền, có đúng không. Vì vậy mà Thầy thấy rằng “*Pháp ta không có thời gian đến để mà thấy*” tức là khi mà Thầy ôm cái pháp vào Thầy tu Thầy nhắc tâm “*Tâm thanh thân an lạc vô sự*” thì ngay đó chúng quả Alahan, cái mục đích của Alahan là vô lậu. Cho nên cái nghiệp lực chúng ta còn ác pháp bên ngoài nó còn nhiều cho nên vì vậy mà chúng ta giữ cái tâm của chúng ta, khắc phục những cái tham ưu trên Tứ niệm xứ của chúng ta, làm cho ác pháp này không tác động được nữa, cái nghiệp ác này không tác động được tâm chúng ta thì hoàn toàn chúng ta bảo vệ được cái quả vị Alahan của chúng ta. Cuối cùng 7 ngày 7 tháng hoặc 7 năm thì chúng ta hoàn tất con đường tu của chúng ta.

Xác định được cái thời gian tu của đạo

Phật khi mà đức Phật tu Tứ niệm xứ đức Phật đã xác định 7 ngày. Nếu 1 người mà chuyên cần siêng năng 7 ngày thì cái nghiệp lực này bị tan đi nó không còn có nữa thì người này chứng quả Alahan luôn. Nếu mà 7 ngày chưa xong thì 7 tháng; 7 tháng chưa xong 7 năm, cái giá chót cuối cùng của 1 người tu là 7 năm. (...)

Ăn có sung sướng gì đâu mấy con, ăn rồi phải nhai phải nuốt nữa, mà cái đồ dơ chứ có phải đồ sạch đâu, để bữa nay thấy nó ngon chứ để 3-4 bữa sao, quý vị có dám nuốt không, nó thiu nó thúi nó chua nó chát, cái mùi của nó bất tịnh vô cùng nhất là cái thực phẩm của chúng ta lại còn hôi thúi ghê gớm lắm. Rồi ăn vô tiêu hóa quý vị thấy như thế nào, nó thành phân thành phần nó có ra cái gì không, vậy mà ai cũng ham ăn hết à.

Cho nên ông Phật ăn là chỉ để sống cho nên ăn một bữa ăn mà người ta còn nhàm chán, cho nên khi mà tu tập không có bị ức chế về vấn đề ăn, về cái giới luật này thì các vị phải quán thực phẩm bất tịnh, quán nó thiu nó thúi nó hôi nó bẩn làm cho quý vị nhàm chán, vì vậy mà quý vị ăn để sống chứ quý vị hết muốn ăn.

Còn bây giờ hể ra cho tui ly sữa nha, để cho nó bổ há, nó bổ cái gì, cái thân này là cái thân bất tịnh mà bổ cái bất tịnh để làm

gì đây. Nó hôi thúi gần chết thể mà người tu được người ta muốn bỏ cái thân này người ta đi liền bởi vì nó là cái ổ bệnh, nay không bệnh chứ mai nó bệnh. Trời trưa thì nực chịu không nổi, sáng thì nó lạnh như thể này chịu không nổi phải mặc 2, 3 áo. Thì quý vị thấy như vậy mà quý vị còn ôm ấp cái thân này hoài, thương nó quá. Cho nên nó đem đến cái sự đau khổ cho mình. Nó là cái thứ duyên hợp của cái môi trường của các duyên ở trong không gian, ở cái môi trường sống này nó hợp lại nó thành mà mình cứ tưởng nó là thật cho nên cứ tiếc thương nó, nâng niu chiều chuộng nó đủ loại hết nhưng mà nó hành hạ mình đủ thứ hết mà không thấy. Hễ hở hở chút cái đòi ăn, hễ hễ cái nhức đầu, hễ hễ chút nhức chân, hễ hễ chút cái này hễ hễ chút cái kia. Rồi lại còn ham muốn cái này cái kia nữa chứ: nhà cho đẹp, giường cho tốt, có phải không? Giường nằm cho êm chứ còn nằm ở dưới đất này không nằm đâu, có phải đúng không. Thầy nói bởi vậy nó hành hạ, nó sai bảo chúng ta đủ loại vậy mà chúng ta hồng đẹp nó đi cho rồi.

Đẹp nó như thế nào quý vị, hồng lẽ đem nó giết nó giờ sao. Đẹp nó như thế này nè. Nghĩa là tao phải làm chủ mày, bắt mày ngồi sừng sững nè, giữ cái tâm thanh thản an lạc vô sự; mày mà hở ra chút nào là tao đẩy lui hết, tao hồng cho mày. Bây giờ cái thân quý

vị đau quý vị cứ dựng lên ngòai đi: thọ là vô thường tao không sợ đâu, chết bỏ, không có đi bác sĩ, không có đi nhà thương cho cái nhà thương, bác sĩ nó ế đi, phải không. Bởi vì mình ngòai đây nè, mình cứ nhắc nó vậy nó không có chết đâu, nhân quả mà. Cho nên Thầy nói là tu theo đạo Phật là bệnh viện đẹp, bác sĩ coi như hết nghề, không ai còn đi trị đâu, đạo Phật mà - làm chủ bệnh mà.

Thực sự ra quý vị mà theo đạo Phật quý vị phải học như vậy mới được, chứ quý vị đừng có đi nhà thương đi bác sĩ. Nghĩa là mình uống viên thuốc này bây giờ nó giảm cơn đau này chớ mai mốt nó có cơn đau khác, có bao giờ hết đâu cho nên cha ông bác sĩ vẫn phải chết, phải không, ông bác sĩ vẫn phải đau chứ ông bác sĩ nào hồng đau đâu. Nhưng mà ổng có thuốc ổng uống giảm vậy thôi chứ thật ra bệnh này hết, bệnh kia tới à. Cái thân của mình là cái ổ bệnh chứ đâu phải là cái ổ không bệnh. Vậy thì bây giờ mình cố gắng mình dựng thân mình lên để biến cái ổ bệnh này nó trở thành cái ổ không bệnh thì như vậy sau này không bệnh chứ gì.

Quý Phật tử thấy Thầy ốm, Thầy gầy phải không. Thầy làm việc nhiều cho nên Thầy làm việc bằng đầu óc của Thầy viết ra những cái lời dạy của đức Phật thực tế cụ thể giúp cho quý vị biết được cái đạo đức

của Phật giáo, làm cho quý vị biết được đạo Phật có 8 lớp tu học, làm cho quý vị biết được đạo Phật có 3 cấp tu học, cho quý vị biết rất rõ để sau này quý vị có cái giáo trình tu học cho nó cụ thể từng lớp chứ không phải như kết tập như kinh sách hiện giờ xô bồ. Ở bây giờ đọc bài kinh nào mình cũng hỏng biết nó ở lớp nào, Chánh kiến ở chỗ nào mà Chánh tư duy ở chỗ nào cũng hỏng biết nữa, nói lung tung hỏng biết cái chỗ nào mà tu. Thiên định cũng chẳng biết mình bây giờ ngồi thiền nhập định nhập làm sao cũng chẳng biết nữa. Mình biết cái sức của mình ở chỗ nào chưa mình muốn ngồi thiền nhập định.

Cho nên từng cái chỗ bước đầu vào tu tập phải tu tập những cái gì, phải làm những cái gì đây phải theo từng cái căn cơ của chúng ta, theo từng cái lớp mới vào phải học tu như thế nào thì như vậy nó mới đúng, mới có kết quả. Cũng như bây giờ 1 đứa bé mới vào học lớp 1 mà xách nó lên học lớp 12 nó học được không. Như quý Phật tử bây giờ giới luật chưa có nghiêm chỉnh mà xách vô ngồi thiền thì chẳng hạn như 1 đứa bé mà mới học lớp 1 mà xách nó lên lớp 12 nó ngồi nó có được không, thì quý vị tu có thiên định được không. Như vậy là công việc của quý vị làm cái việc hoài công, không có ích lợi. Cho nên trong cái vấn đề mà tu tập tu tập đúng,

đừng tu tập sai.

Vì vậy mà cái lớp mà đạo đức, cái lớp mà giới luật quý vị cần phải học. Thay vì người ta cấm Phật tử không được đọc giới luật, đọc giới luật là bị đọa địa ngục, có phải Đại thừa cấm vậy không. Bởi vì cấm như vậy để cho quý Phật tử không biết giới luật của 1 người tu sĩ như thế nào, cho nên quý thầy sai không ai nói gì hết. Để dễ dàng sai chứ gì, để dễ dàng chạy theo dục lạc chứ gì? Theo Thầy thì giới luật cho quý Phật tử học hết. Nghĩa là giới như thế nào đọc hết, đem những giới đức Thánh cho họ đọc hết. Để làm gì? Tu sĩ chúng ta sai họ nói: cô này sai, thầy này sai phải sửa lại nè, phải không. Do đó chúng ta mới không sai, mới trở thành 1 con người tốt, 1 con người giới luật, 1 con người đức hạnh. Thà rằng là mình thấy ngán quá, thôi tôi hổng dám tu đâu; tu vô đây 3 ông cư sĩ họ thấy tui làm bậy họ cười tui chết, phải không - họ chỉ trích tui.

Còn bây giờ không cho người ta đọc kinh sách người ta không biết đâu mà người ta sửa mình. Nhờ những người xung quanh người ta nói. Cho nên đức Phật nói khi mình có lỗi lầm thì mình phải phát lồ, mình phát lồ. Bây giờ những cái giới luật của mình mình không có cho người ta biết thì làm sao người ta chỉ cho mình biết cái sai của mình, cái lầm lạc của mình để cho mình khắc phục

mình thì cái lỗi này quá lỗi.

Cho nên sau này Thầy viết cái bộ giới đức, 10 thánh đức thánh Sadi Thầy cho tất cả cư sĩ đọc hết, để 1 người Sadi vào tu họ biết, cái ông này tu đúng hay tu sai họ biết rồi. Ông sống giới luật như vậy thì không có được, ông phải sửa lại chứ ông không sửa tôi không cúng dường cho ông ăn nữa đâu, thì cái ông Sadi này hoảng rồi. Ông nói kiểu này mà mấy ông cư sĩ này mà không cúng dường mình thì chắc chắn là mình vô chùa ở gõ mõ tụng kinh ông Phật hồng có cho cơm mình ăn đâu, phải không. Có mấy ông cư sĩ ông có cho cơm. Do vì vậy đó cho nên cái ông tu sĩ này, cái ông Sadi này ông phải cố gắng giữ gìn giới. Nhưng mà không ngờ ông giữ gìn giới ông lại ly dục ly ác pháp, ông lại thành tựu sự giải thoát. Mà ông giữ gìn giới ông lại là gương hạnh cho người cư sĩ để cho người ta nương vào đó mà người ta thọ Bát quan trai, có thấy lợi không.

Rồi bây giờ bắt đầu Thầy sẽ soạn thảo Thầy viết cái bộ giới luật đức thánh Tỳ kheo tăng và Tỳ kheo ni. Đức thánh mà, cho nên mọi cư sĩ đều đọc hết. Một vị Hòa thượng mà ngồi ăn 3 bữa thì quý vị thấy thế nào, có đúng Thánh tăng không, phải không. Người cư sĩ người ta ăn 3 bữa là đúng rồi, còn mình là tu sĩ tại sao mình lại giống người ta. Đó thì như vậy mình có xấu hổ không. Mặc y áo

giống như Phật thế mà ăn 3 bữa, sáng còn uống thêm ly sữa, ăn mấy cái bánh, rồi trưa ăn cơm rồi chiều nói thôi đói thôi bây giờ mình uống ly nước thôi, nước ngọt; thôi vậy thôi ăn luôn đi cho rồi chứ uống chi cái ly nước ngọt. Còn không ấy thì thôi sáng uống ly sữa, thôi làm tô phở luôn đi chứ để ăn làm chi cho mắc công, cũng ăn cũng uống; mà không thấy rằng những thực phẩm đó là bất tịnh.

Trong khi đức Phật dạy chúng ta quán thực phẩm bất tịnh chứ gì. Quán thân bất tịnh, quán thực phẩm bất tịnh thế mà chúng ta quán cái chỗ nào mà nuốt hoài ngày nào cũng nuốt mà cũng hồng ớn, có ớn không. Như vậy là rõ ràng không tu, mà chạy theo dục lạc. Giới luật của Phật, giới đó giới Sadi chứ không phải là giới Tỳ kheo đầu.

Đó, thì tất cả những cái sai này là chúng ta từ bắt đầu vị tu sĩ của chúng ta sai là chúng ta sai suốt. Cho nên khi mình sai rồi mình hay che đậy. Mình che đậy cho nên nó mới để ra kinh sách Đại thừa. Cho nên mới nói ai mà nói quý thầy mà nói sai là tội đọa địa ngục làm cho cư sĩ hồng dám nói. Do đó mình thả cửa mà chạy theo dục lạc không ai dám nói mình.

Cho nên bây giờ chùa thì cũng có quý thầy nhiều nhưng mà giới luật thì lỏng lẻo.

Chỉ à bây giờ thấy người ta ham thích phong trào thiên định thì nói thiên nói định này kia nói cho nhiều nhưng mà sự thật ra ăn uống nhìn vào cái chỗ đó Thầy nói thật sự không thanh tịnh, trên một cái nền tảng không thanh tịnh.

Cho nên trong cái bài kinh ước nguyện đức Phật có dạy: Muốn ước nguyện một điều gì mà đạt được kết quả thì cái ước nguyện đó thì giới luật phải nghiêm chỉnh thì ước nguyện chúng ta mới đạt được. Cũng như bây giờ Thầy ước nguyện là Thầy tu hành để chứng quả A la hán mà giới luật Thầy không được, Thầy không nghiêm chỉnh thì cái ước nguyện có được không. Bây giờ Thầy ước nguyện là Thầy sẽ nhập được thiên định mà trong khi đó giới luật không đúng thì sao, đạo Phật đâu có tu tập cái kì vậy, đâu có trạng thái này kia nọ, đâu có nói cái chuyện mà trên trời dưới đất vậy.

Thực tế là hôm nay tâm tôi có tham tui biết tôi có tham, tâm tôi không tham tôi biết tôi không tham, mà tâm có tham thì tôi biết nó là ác pháp tôi ngăn, tôi diệt tôi không có cho nó tham nữa thì nó sẽ hết tham, đó là cái thực tế của đạo Phật. Cho nên khi đức Phật nói: *Pháp ta không có thời gian đến để mà thấy*. Thì đức Phật giải thích cái chỗ đó cho chúng ta nghe thì: *tâm tôi có tham tôi biết tâm tôi có tham, tâm tôi không tham*

*tôi biết tâm tôi không tham; tâm có sân tôi biết tâm tôi có sân, tâm không sân tôi biết tâm tôi không sân. Tâm không sân là tâm thanh thản, tâm an ổn chứ gì. **Do vì vậy mà chúng ta muốn giữ giới cho nghiêm chỉnh chúng ta phải có giới hành.*** Giới hành tức là cái pháp để mà hành để cho giới luật được nghiêm chỉnh, mà không bị ức chế thân tâm của chúng ta.

Đó thì quý vị phải học từ đầu, phải học về những cái kinh giới cho thông suốt những kinh giới rồi học về pháp hành về giới luật. Bây giờ muốn ăn ngày một bữa thì phải quán bất tịnh chớ, phải quán thực phẩm bất tịnh chớ, hồng lã muốn ăn ngày một bữa giờ tôi nhào vô ăn ngày một bữa. Rồi bắt đầu ăn không được, nó đói rồi bắt đầu đi ăn lén; lại thêm 1 cái tội nữa, cái tội ăn lén ăn lút, có đúng không, bị đói quá mà giờ không có pháp hành, mà đồ ăn thì thấy ngon. Tết nay sao mà bánh trái đồ nhiều, sữa bơ đồ nhiều, đồ ăn ngon quá mà giờ để đó chịu hồng được, cái bụng nó cứ đói. Bây giờ nó mới lén mới lấy ăn thì thêm cái tội ăn vụng, xấu xa quá, giữ giới không tròn mà còn thêm cái tội nữa. Không, Thầy nói quý thầy, quý vị coi chừng giữ giới mà không trọn thuộc về loại ăn vụng, ăn lén chứ không còn gì nữa hết bởi vì có Phật tử hồng dám ăn, sau đó Phật tử về hết rồi 3, 4 ông mới rủ ra sau vô

cái buồng ngồi ăn lên mà không dám đốt đèn nữa, ăn như quỷ vậy (quỷ đói). Thầy nói thật mà, bởi vì mình làm cái chuyện gì gian xảo là mình phải dấu diếm, mà dấu diếm mà không thấy được cái lỗi nhỏ nhặt đó của mình, không thấy những cái lỗi quá tệ của mình. Cho nên thà không ăn 1 bữa mà hễ ăn 1 bữa nhất định là phải giữ đúng trước mặt cũng như sau lưng.

Đức Phật nói: Ta giới luật trước mặt cũng như sau lưng, thì mình phải thực hiện giống như Phật chứ, tại sao mình...Mình không biết cái pháp hành thì mình hỏi cái người ta có kinh nghiệm người ta dạy cho mình. Bây giờ giới ăn ngày một bữa thì bắt đầu mình không biết mình thấy sao nó khó khăn quá thì mình hỏi người ta thì người ta dạy cho mình cách thức để khắc phục được, chế ngự được thân mình, khắc phục được tâm mình rồi từ đó nó thành 1 cái thói quen ăn ngày một bữa, nó đâu có thêm ăn nữa. Nó đã biết quá rõ rồi, ăn sáng cực nè, rồi chiều cực nè, chỉ trưa ráng ăn để mà sống thôi, nó cũng không thích nữa. Cho nên thậm chí khi mà người ta giữ được cái tâm thanh thản 7 ngày đêm người ta không ăn mà nó vẫn khỏe mạnh. Bởi vì trong khi đó cái từ trường nó phóng ra, và người ta tu tập về Tứ niệm xứ người ta không có dụng công. Mình ngồi dụng công mình tập trung trong hơi thở

mình ra vô vầy mình dụng công, còn cái này người ta ngồi chơi cho nên cái năng lượng ở trong người của người ta tự cái tâm thanh thản an ổn nó phát triển cái năng lượng ra nó làm cho người ta không còn thấy đói, thấy mệt. Cho nên người ta không còn thấy đói, thấy mệt, nó không ham ngủ. Mình tại vì cái năng lượng của mình bị hao hụt cho nên nó buồn ngủ.

À, giờ quý vị tu ngồi thiền giờ này đến giờ kia sao bây giờ nó ngủ gục tới gục lui, mấy bữa đầu tôi không thấy vậy sao nay nó gục tới, gục lui như vậy. Tại vì nó tiêu hao năng lượng của quý vị do quý vị dụng công, dụng công sai cho nên trong cái vấn đề này là vấn đề khó chứ.

Xung quanh chúng ta nó có những cái từ trường ác, nó có những cái dòng ác của nó cho nên chúng ta hể 1 chút nào thì nó tác động nó làm cho chúng ta đau khổ đấy, ức chế nó quá nó sanh bệnh nó làm cho chúng ta còn đau khổ nữa. Cho nên tuấn tự mà cách thức mà tu học là phải được thân cận thiện hữu tri thức, người ta sẽ hướng dẫn cho mình, khi mà sai thì người ta sẽ hướng dẫn cho mình biết cách để mình gỡ những cái sai đó để cái từ trường của mình nó không tác động vô, chứ không khéo sai nó sẽ tác động thành ra mình ráng cố gắng tu thì nó lạc vô thiên tưởng.

Thầy tổ chúng ta có những người điên khùng chứ không phải không, chứ không phải người nào cũng giải thoát. May mắn cái phước báo nó còn cho nên nó không điên, và tu cái người đó chưa nhiệt tâm, những cái người mà tu nhiệt tâm là mới dễ bị bệnh; còn cái người mà tu thường thường tu chơi chơi thôi thì không có bệnh nhưng mà nó không tới đâu. Cho nên khi mà người ta nhập vào Nhị thiên là nhập vào cái thế giới tưởng, cái thế giới chiêm bao đó như trong giấc mộng của chúng ta, có 18 cái loại hỷ tướng ở trong đó. Còn cái Tam thiên thì nó chỉ ly hỷ trú xả, Còn cái Tam thiên thì nó chỉ ly hỷ trú xả, cho nên khi mà nó ở trong Tam thiên nó tiếp tục nó ly, nó xả lạc xả khổ tức là nó xả lạc xả khổ, xả cái cảm thọ của nó; thì khi nó xả cái hơi thở của nó thì nó nhập Tứ thiên. Nó ở cái chỗ Tam thiên nó bắt đầu, đầu tiên thì nó ly hết 18 cái loại hỷ tướng của Nhị thiên.

Còn cái Sơ thiên là ly dục ly ác pháp nó tạo thành 7 cái năng lực của giác chi cho nên nó mới diệt tầm tứ, diệt 6 cái thức của nó, mất tai mũi miệng thân ý nó dừng lại hết nó mới vào được Nhị thiên.

Quý vị thầy Tứ thánh định của Phật - 4 cái thiên của Phật rất độc đáo, mỗi một cái thiên nó có 1 cái vị trí của nó, chứ không phải là nó giống nhau hết đâu. Đại thừa cho

nó là thiên phàm phu, làm sao gọi là thiên phàm phu khi mà ly dục ly ác pháp mà phàm phu được, phàm phu đâu có được. Phải không, quý vị thấy rất rõ.

Cho nên ở đây người ta chê cái thiên, 4 thiên của Phật là của phàm phu nhưng mà nói sự thiệt làm chủ sự sống chết của chúng ta đó, có thấy đúng không. Cho nên ở đây mình phải đi vào con đường nguyên thủy của Phật, mình phải tu cái thiên nào để nhắm vào cái chỗ làm chủ sanh tử, chúng ta đối mặt với mặt trận sanh tử của chúng ta, nó đánh chúng ta gắt lắm. Các vị tu tập rồi các vị thấy mở mặt trận mà chúng ta đánh nó, tức là ở trên Tứ niệm xứ là mở mặt trận đánh với giặc sanh tử đó. Nó đánh chúng ta như thế nào, nếu nó đánh chúng ta những cơn đau, nếu mà chúng ta không đủ một cái sức lực, không đủ nghị lực là chúng ta đầu hàng nó liền, đau quá chúng ta chịu sao nổi. Nhưng mà nó đánh chúng ta, bởi vì mặt trận sanh tử mà, nó đánh chúng ta trên cái mặt này.

Nó đánh chúng ta rồi nó đánh tâm lý, nó tự nó lý luận nó đối chọi cho nên trong người chúng ta nó có 2 cái tư tưởng bắt đầu nó đánh chiến tranh tâm lý, nó đánh miết, nếu mà tâm lý chúng ta thắng thì nó rút lui nó đi mà nó bại thì nó xách chén nó đi múc cơm nó ăn. Ở nó luận mà, ăn để cho mập,

ăn cho nó có sức khỏe chứ nếu mà mình cứ khổ hạnh như thế này chắc nó chết tiêu lấy đầu mà tu. Nghe lý luận tâm lý cũng đúng rồi, bắt đầu nó xách nó đi ăn, có phải không tức là thua trận rồi, mặt trận tâm lý nó đánh mình ghê lắm. Giờ này nó buồn ngủ rồi thôi đi ngủ lát nữa mình dậy mình tu chứ gì, thôi nó đánh nghe nó ngọt ngào quá cái đi ngủ, có phải không thua trận rồi đó.

Cho nên ở đây chúng ta biết được cái mặt trận nội tâm của chúng ta rất rõ, nó đánh về cái mặt, nó đánh kêu là đánh rất là nó đánh thọ, ôi thôi nó đau, bất động đờng có dao động, đờng có sợ nó, cái nghị lực của chúng ta kiên cường, tận cùng nó nó đi mất. Đó là 1 cái người chiến đấu chiến thắng bởi vì nghe người chiến thắng. Đức Phật đã nói mà: thắng 100 trận không bằng thắng mình 1 trận, phải không. Mà thắng được 1 trận rồi có kinh nghiệm rồi sau này mày đến mày đau tao đánh mày bay đầu hết. Phải hông, quý vị Phật tử mình là con cháu của Trưng Vương, Triệu Ẩu, là con cháu của Trần Hưng Đạo, Quang Trung thế mà chúng ta đầu hàng giặc à, nhất định là chúng ta có những anh hùng, đất nước chúng ta có những anh hùng thế mà chúng ta cũng là anh hùng trong mặt trận sanh tử chứ. Đầu hàng trước, giặc chưa đánh mà lo cuốn gói chạy rồi, thì như vậy là chúng ta dở. Vì vậy

mà từ đây về sau, quý Phật tử là đệ tử của Thầy là phải những người chiến thắng như Thầy, không được thua, chết bỏ.

Bởi vì bây giờ quý vị không chết mai một cũng chết, thà là mình chết ở trên bờ đoàn, chết trong giới luật còn hơn là chết để phạm giới, chết ở dưới bờ đoàn. Người chiến sĩ ở ngoài mặt trận người ta chết trên lưng ngựa chứ người ta không chịu chết ở dưới lưng ngựa đâu, còn mình luôn luôn chết cứ nằm hồng chịu ngòi, dở quá dở. Mà đệ tử của Thầy dở như vậy thì đừng có làm đệ tử của Thầy, hễ làm đệ tử của Thầy là phải anh hùng. Nhớ chưa, nhớ rồi người nào mà đau bệnh mà nằm xuống là nói tôi không phải đệ tử của Thầy Thông Lạc đâu nên bây giờ tôi phải nằm; còn nếu đệ tử của Thầy Thông Lạc nhứt định là ngồi thiền liền tức khắc nhất định là không sợ, thì người này sẽ là chứng quả Alahan. Thầy nói người nào mà gan dạ như vậy là chứng quả Alahan, không có thua đâu.

Đây là mặt trận sanh tử mặt trận luân hồi, nếu mà chúng ta thắng được thì chúng ta không luân hồi mà chúng ta thắng được là chúng ta làm chủ sanh già bệnh chết, nghĩa là chúng ta làm chủ 4 nỗi khổ của chúng ta. Chỉ có bấy nhiêu đó thôi không có gì hết.

Cho nên đầu tiên quý vị đã nắm được

đã hiểu được là tâm thanh thân an lạc vô sự là không có tham sân si trong đó, đây là cái lực mà không tham sân si, đây là tương ứng với chư Phật. Do khi mà chúng ta giữ tâm không dao động, bất động được thì chúng ta tương ứng với cái từ trường của chư Phật đang thanh thân an lạc sẽ tiếp viện cho chúng ta. Cho nên khi mà chúng ta, thí dụ bây giờ cái thân này đau mà Thầy ngồi sừng sững gì tâm không dao động thì lúc mà tâm Thầy không dao động rồi, thì cái từ trường mà nó không dao động ở bên ngoài chư Phật, của Thầy nó sẽ tiếp viện vô cho nên lúc bây giờ chúng ta nghe không đau nữa, chứ 1 mình sức lực chúng ta sao chịu nổi. Nó nhờ có sự giao cảm, sự nương tựa vào nhau để vượt qua. Cho nên: “Đạo cảm ứng giao nan tư nghì”, giao cảm được cái sự khó khăn của đạo cho nên giúp cho chúng ta vượt qua những cái khó khăn đó. Cho nên chúng ta phải giữ tâm tương ứng. Cho nên mình biết rằng chư Phật sẽ hộ trợ mình cho nên mình giữ cho tương ứng với chư Phật.

Nhưng mà cuối xuân năm nay trong cái số người có người mất người còn, vậy thì chúng ta hãy mất ở trong cái chỗ nào xứng đáng là cái người đệ tử của Phật, phải không. Các bác các cụ lớn tuổi rồi phải lo.

Thứ nhất là Thầy khuyên cố gắng thường xuyên nhắc tâm như lý tác ý: *Tâm*

thanh thân an lạc vô sự. Trước ác pháp nhắc: Tâm thanh thân an lạc vô sự; tất cả đều là vô thường không có giận hờn, không có phiền não. Con cái lớn khôn mặc tình không được rầy rà nó nữa, phải không. Rầy tức là có giận hờn mới rầy, cho nên vì vậy mà không giận hờn, dạy bảo khuyên lơn con hãy làm cái điều này thế này thôi, còn nghe không nghe quyền nó, còn mình có bổn phận mình nói thôi đừng có để cho tâm mình phiền não mà giận hờn mới rầy la nó thì không được.

Đó là tự làm khổ lấy mình cho nên luôn luôn giữ tâm thanh thân an lạc vô sự, lúc tái sanh luân hồi nó không tiếp tục nữa. Cho nên nó tác động mình không được nó bị chuyển hóa hết, nó không còn tác động được. Cho nên tâm bất động, bây giờ thân Thầy đau nè phải không, nó tác động Thầy đó, nó tác động cái tâm Thầy nó làm cho Thầy quá sợ đó. Thầy vẫn giữ tâm không sợ, không dao động, nó tác động không được. Nó tác động không được thì nó không đi tái sanh đâu. Cho nên cái tâm của Thầy bất động rồi thì cái từ trường của Thầy hoàn toàn nó rất thiện nó vô lậu rồi, cho nên Thầy tương ứng chư Phật rồi, hết Thầy chấm dứt 1 cuộc đời của Thầy không còn tái sanh nữa vì tái sanh rất khổ làm thân nhiều kiếp nhiều đời quá khổ.

Cho nên các bác các cụ lớn tuổi rồi hãy cố gắng nhớ lời Thầy, Thầy trao cái pháp Như lý tác ý này để cứu các bác các cụ. *Mặc dù tu chưa xong nhưng vẫn giữ tâm bất động cho Thầy.* Cái tâm đó là bất động tâm đó các con, sẽ có cái lực khác người ta lôi mình lên. Bởi vì mình có cái hướng đi, mình có cái hướng đó rồi; còn mình không đưa tay là mình chìm, chịu chết ở trong những cái đục lạt thế gian rồi thì không ai mà cứu mình được hết, người ta đành bỏ; thương thì thương nhưng không thể cứu được, bị vì cứu được cái con mang cái tham sân si lên cái từ trường thiện đó chắc là tiêu tan của người ta hết, phải không. Mang cái thân lên đó là tiêu tan sự nghiệp tới đó hết rồi thì ai mà dám mang.

Cho nên vì vậy mà cũng phải chuẩn bị cho mình, phải tu tập cho rốt ráo, có 7 ngày 7 tháng 7 năm thôi đâu có nhiều. Mà sau khi tu rồi mình làm chủ rồi thì đâu còn lo nữa, hết lo rồi, đâu còn phải tu hoài, đâu còn phải tui vô chùa tui gõ mõ tụng kinh hoài, nghĩa là tôi tu xong rồi không còn gõ mõ tụng kinh nữa, có phải đúng không. Còn bây giờ theo Thầy thấy, 1 ông Thầy già tới cuối cùng nếu mà không có chúng tụng kinh ổng cũng lên gõ mõ tụng kinh, nếu không để cái chùa vắng hoe thì cũng không được. Cho nên vì cái vấn đề này nó không phải, đạo

Phật tu tới cái giai đoạn làm chủ rồi nghỉ không tu nữa, chơi. Ngồi chơi không có làm gì hết à, Thầy nói vô sự rồi mà đâu có hữu sự nữa.

Cho nên trong khi tu phải nỗ lực tận cùng, bởi vì cái thời gian nó có cái thời gian nhất định cho sự tu tập của chúng ta đừng có chểnh mảng, đừng có dễ dãi mà bữa nay sống ngày mai chết hổng chừng, bữa nay mạnh ngày mai đau không chừng, đau khó tu lắm không phải dễ đâu. Thầy nói là nói chứ quý vị mà khi đau rồi quý vị mà ngồi giữ cái thân mà sừng sừng để mà chiến đấu nó là 1 cái người phải có nghị lực lớn, là một cái người phải gan dạ, phải những cái bậc mà Thầy nói là phi thường chứ còn cái bậc mà không phi thường thì chịu không nổi đâu, nó khó khó vô cùng chứ không phải dễ đâu.

Ở trong bụng mà nó ung thư trong đó nó đau nó nhức gồng mình lên mà chịu chứ đừng có nói. Cho nên vì vậy trước khi mà chuẩn bị cho sự chiến đấu này thì quý vị phải tập luyện, phải tập luyện về 18 cái đề mục của định niệm hơi thở. Mỗi đề mục của nó để giúp cho chúng ta những cái điều kiện cần thiết sau khi gặp những cái chướng ngại pháp, ác pháp tác động trong thân tâm của chúng ta để mà chúng ta có những cái phương pháp đẩy lui. Chứ nếu mà không tập luyện những cái này thì chúng ta đẩy lui

không có được đâu, nhớ chưa nhớ kỹ chưa.

Lần lượt thì Thầy cố gắng Thầy soạn thảo cái giáo trình tu học lớp Chánh kiến, Chánh tư duy; sau đó có những người mà chúng quả Alahan họ sẽ đứng từng lớp họ dạy trong cái này. Bây giờ giáo trình giáo án có rồi mà giáo sư không có thì lấy gì dạy. Hồng lễ Thầy dạy từ lớp thứ 1 cho tới lớp thứ 8 Thầy chạy lên chạy xuống chắc là Thầy dạy không nổi đâu cho nên phải có 8 người. Còn bây giờ cái nhiệm vụ của Thầy là soạn cái giáo trình, 1 cái giáo trình cho 1 cái lớp tu học thứ 1 thứ 2 thứ 3 tu cho đến thứ 8 của nó, đó là bát chánh đạo đó.

Đó thì sau khi mà có lớp học thì Thầy nghĩ rằng cái lớp mấy con chắc chết hết rồi tới cái lớp con cháu mới được tu. Chứ bây giờ làm sao Thầy làm kịp, mình Thầy làm đâu có kịp; cho nên cái lớp con cháu mình có phước hơn.

Bây giờ thì có những cái mê tín những cái sai ở trong Phật giáo thì Thầy đã dẹp nó xuống hết để dựng lại những cái đúng của Phật giáo, phải không. Bây giờ con cháu chúng ta sau này, hiện giờ thì mấy con dao động, đọc sách Thầy nghe nói dao động quá nó làm cho không biết đường nào mà tu, từ nào tới giờ tôi tin tưởng kinh sách Đại thừa, tui tu thiên dữ tợn, tui niệm Phật cũng luôn,

nhưng bây giờ nghe Thầy nói vậy, như vậy là sai hết rồi, chết rồi, không biết làm sao, dao động, hổng biết thế nào. Thì cái lớp của mấy con là lớp dao động nhưng lớp con cháu chúng ta nó vững vàng. Bởi vì sau khi dao động đó thì nó sẽ hết dao động, phải không; cho nên lớp con cháu chúng ta sau này đi theo đạo Phật. Và đạo Phật không phải là 1 tôn giáo, Thầy xác định điều này. Cho nên trong kinh Pháp cú đức Phật thường ca ngợi Bà la môn: 1 Bà la môn đúng và 1 Bà la môn sai. Cái mục đích của đạo Phật ca ngợi Bà la môn - cái mục đích của đạo Phật có xây dựng Phật giáo không, không xây dựng Phật giáo mới ca ngợi Bà la môn chứ, các con hiểu điều đó. Nhưng mà các tổ chúng ta sau này vì tham vọng mới đưa ra lấy cái danh hiệu của Phật đó, gọi là Phật đó mới đặt ra là Phật giáo để làm cho có một cái tôn giáo. Mà hễ tôn giáo, có tôn giáo thì chia rẽ với các tôn giáo khác, nó phân ra. Nhưng mà cái nền đạo đức, cái chơn lý của đạo Phật là chơn lý của loài người chứ đâu phải là chơn lý của 1 tôn giáo, phải không; khổ, tập, diệt, đạo là cái chơn lý của loài người cho nên cái giáo pháp của Phật là cái giáo pháp của con người chứ không phải là cái giáo pháp của tôn giáo.

Do như vậy nó là cái nền đạo đức của loài người, vì vậy nó không còn ranh giới.

Cái người có thiên chúa, có tôn giáo khác vẫn thực hiện cái đạo đức này được, người không theo tôn giáo nào hết cũng thực hiện được, chứ không khéo người ta nói đạo đức này là đạo đức của Phật giáo, Phật giáo tu chứ mình không có rở tới cái này, cái này của Phật giáo, nếu mình rở tới mình bị tôn giáo thì sao, mình phải theo Phật giáo chứ gì, cho nên của Phật giáo không có rở nó đâu. Sau này các tổ vì tham vọng mới đưa nó thành 1 cái tôn giáo để cho mình làm giáo chủ. Ông Phật ổng đâu có ham làm giáo chủ, mình phải hiểu cái ý của đức Phật cho nên trong kinh Pháp cú của đức Phật, những cái bài kinh ngắn mà đức Phật xác định: Bà la môn đúng và Bà la môn sai. Nó cái tâm vô lậu là Bà la môn chứ không có gì hết. Nghĩa là ca ngợi 1 Bà la môn - 1 Bà la môn đúng; Bà la môn mà gõ mõ tụng kinh thì đức Phật chê, có phải không. Chỗ mà chú thuật tụng kinh rồi dòng họ 7 đời rồi đẹp trai, đức Phật bác hết mà chỉ có giới luật với trí tuệ mà thôi.

Hễ người nào đến với cái đạo đức, hễ có mặt là con người là phải học, nếu không học đạo đức này là 1 con thú vật, có phải đúng không. Chúng ta là 1 loài động vật chứ gì nhưng không đạo đức là con vật chứ gì, con vật có đạo đức không - không. Cho nên vì vậy chúng ta là con người phải có đạo đức, đạo đức làm người. Rồi chúng ta bước qua

1 cái giai đoạn để vào dòng Thánh thì chúng ta đạo đức làm thánh, thì như thế nào. Nếu mà thánh thì phải nhập được thiên định, làm chủ được sự sống chết, phải không - thì mới là Thánh. Còn con người thì chúng ta chỉ cần giữ cái đạo đức không làm khổ mình khổ người, mọi người xung quanh chúng ta đừng làm khổ ai hết đừng làm khổ mình thì cái cuộc đời chúng ta hạnh phúc lắm rồi, có đúng không.

Đó là cái đạo đức làm người; bây giờ đạo đức làm thánh tăng thêm 1 bậc nữa. Bây giờ bệnh đau đui đi khỏi uống thuốc, phải không; chết muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống; kéo dài tuổi thọ thêm bao lâu cũng được, phải không; còn sanh thì không có sanh vào ở chỗ thai sanh, thấp sanh, noãn sanh mà sanh vào chỗ hóa sanh, hợp duyên lại tạo thành 1 con người thiện hoàn toàn đẹp đẽ, phải không. Như vậy là hóa sanh chứ không phải biến hóa đâu. Các con đừng có hiểu hóa sanh là biến hóa, không phải; mà hóa sanh bằng cách thức tâm lực.

Hồi này Thầy có nói 7 cái giác chi chứ gì, 7 cái năng lực chứ gì, các con không có ngờ phải không, để Thầy nói cái lực cho nghe. Khi mà chúng ta thực hiện pháp Thân hành niệm thì nó có 10 cái Như lai lực, 10 cái thần lực của nó. Thì cái lực đầu tiên nó xuất hiện

ra mà cái Tinh tấn giác chi xuất hiện ra; thì khi mà chúng ta giở chân bước lên thì có cái lực đẩy cái chân chúng ta lên, khi chúng ta đưa cái chân tới tự có cái lực tự đẩy chân chúng ta tới, để xuống nó có sức hút xuống, con thấy cái lực của nó có rồi. Bây giờ cái người đó mà sử dụng cái lực đó đi trên mặt nước được không mấy con. Cho nên nói sao mà có ông Phật ổng đi trên mặt nước được, khi ổng lòi đầu ông Ca Diếp ra ngoài sông, các con nhớ cái chỗ đó không. Ông có nói gì về thần thông không, tôi lòi ổng ra đây nếu mà không thực hiện thần thông được tui nhận ông uống nước chết đó thì ông Phật ổng đi trên mặt nước chứ gì, ổng dùng cái thần lực đó ổng đi trên mặt nước. Cho nên chúng ta tu tập chúng ta muốn thử chúng ta đi trên mặt đất, chúng ta bảo cái lực hãy đưa cái thân nhẹ lên đi trên mặt đất thì chúng ta thấy nó bước vầy nè, nó bước trên nền nhà mà nó bước khơi khơi nó đi giống như ma như quỷ vậy đó, cái lực của nó nó đẩy mà. Cho nên đi trên mặt nước nó không chìm là tại vì nó đi khơi trên mặt nước nhưng mà nó vẫn bước, cái lực nó đẩy đưa chân tới đưa chân lui. Nó rõ ràng, đọc lại cái bài pháp Thân hành niệm ở trong kinh nguyên thủy của Phật: trường bộ có mà trung bộ cũng có bài pháp Thân hành niệm. Thầy đọc lại thấy khi mà chúng ta tu tập nó kiên cố như cổ xe rồi thì cái thần lực nó hiện ra thì tức là Tinh

tấn giác chi chứ không có gì hết. Nó làm cho cái thân của chúng ta rất tinh tấn, nó nhịp nhàng nó đi nhẹ nhàng uyển chuyển ở trên cái mặt nước, mặt đất rất là nhẹ nhàng.

Đã đủ biết Phật giáo nó có thần thông chứ không phải không, nhưng mà ông Phật không có chấp nhận, ổng nói chuyện này không phải mà cái chuyện vô lậu mới đúng, cái chuyện tâm bất động mới đúng. Nghĩa là người ta chửi không giận, tâm có tham biết tham, đuổi cái tham ra đi đừng có chấp nhận nó thì cái này là cái đúng, còn cái này là chỉ chơi thôi. À, mình thấy nó hay nhưng mà ông Phật chỉ chơi thôi. Còn cái định mà làm chủ được sự sống chết, làm chủ hơi thở - tịnh chỉ hơi thở, ông Phật ví dụ như thế nào: Như cái dao mà đâm vô ngực. Các con đọc bài kinh Sonada chưa, cái bài kinh cái ông gì mà ổng nói ổng đau quá thì ổng lấy cái dao ổng xin phép Phật ổng đâm ổng thì đức Phật đem cái bài kinh đó so sánh với Tứ thiên, dám đem cái bài kinh mà so sánh với Tứ thiên. Tứ thiên là 1 cái lực tịnh chỉ hơi thở, tâm rất an lạc. Các con có nghe nói cái trạng thái Tứ thiên không, rất là an lạc. Nó hơn cả Nhị thiên, Sơ thiên, Tam thiên - cái trạng thái nó rất là an lạc. Thế mà ông Phật dám so sánh với cái mũi dao mà đâm vào ngực thì đủ biết. Khi 1 người mà nhập diệt người ta bỏ thân người ta, người ta nhập vào

Tứ thiên người ta tịnh chỉ hơi thở rồi người ta xả cái trạng thái mà của Tứ thiên ra thì người ta mới vào Niết bàn. Cho nên vì vậy mà nhập vào cái Tứ thiên thì cái hơi thở nó ngưng rồi, nó không còn thở nữa cho nên cái thân này như chết rồi. Bây giờ người ta xả cái trạng thái, cái Tứ thiên thôi thì cái thân nó đâu có thở đâu, người ta mới vào Niết bàn luôn thì cái thân này nó mới chết.

Cho nên các con đọc lại cái bài kinh Niết Bàn chứ gì. Các con thấy khi mà đức Phật nhập 3 lần từ Sơ thiên tới, ở trong kinh thì nói đến phi tướng phi phi tướng xứ, nhập xuôi nhập ngược chứ gì nhưng mà sự thật nhập Tứ chánh thiên thôi, nhập xuôi nhập ngược. Bởi vì tướng xứ phi phi tướng xứ, diệt thọ tướng định, không vô biên xứ đức Phật đã nhập, đã bỏ nó lâu rồi. Hồi mới đầu tu đức Phật đã nhập những cái điều này đức Phật đâu..., bây giờ mấy ông tổ của mình mới kết vô lấy của ngoại đạo kết vô làm cái con đường tu tập như vậy đó, đó là cái sai. Cho nên khi mà nhập đến Tứ thiên rồi thì đức Phật mới xả bỏ xác thân của mình mới nhập Niết bàn đó. Các con có nhớ chỗ đó chưa, chỉ có Tứ thiên mới tịnh chỉ hơi thở.

Bởi vì cái phương pháp của Phật nó cụ thể nó rõ ràng để giúp chúng ta thấy rất rõ con đường tu của chúng ta mà. Chứ còn nếu mà chúng ta nói thiên nói định mà nói tui

cũng tự tại sanh tử nhưng mà người ta đâu có rõ ràng như vậy. Các con nghe thiền tông, gia đình ông Bàn Uẩn chứ gì, họ tự tại trong sanh tử chứ gì. Cô con gái thì gạt ông già mình chạy ra xem mặt trời coi, phải không, thì cô trèo lên sàn thiền cô tịch liền, nhưng mà tịch bằng cái thiền định nào đây, không nói, như vậy là không thật rồi. Ông Bàn Uẩn chết cũng tự tại, bà Bàn Uẩn chết cũng tự tại, đứa con trai cày ở ngoài ruộng cũng chết tự tại, phải không. Các con thấy rõ ràng cái gia đình này là gia đình thiền định, nhưng mà thiền định nào đây, mà làm sao tự tại này, không nói ra nhưng mà ông Phật nói rõ: 3 lần nhập chứ không phải 1 lần nhập - từ Sơ thiền tới Tứ thiền 3 lần để nhắc nhở chúng ta rõ ràng phải không, cho đến Tứ thiền, tới Tứ thiền thì đức Phật mới ngưng tại chỗ đó, mới xả Tứ thiền mới nhập vào Niết bàn chứ không phải Nhị thiền, không phải Tam thiền mà Tứ thiền, có đúng không.

Nếu Tam thiền nó còn thở thì làm sao mà xả được, còn Nhị thiền thì diệt ý thức nó diệt 6 thức nó thôi chứ nó đâu có diệt hơi thở nó đâu cho nên nó còn thở làm sao được, chỉ có Tứ thiền mà thôi. Con thấy đúng không.

Cho nên do cái sự tu tập của chúng ta phải biết được cái pháp đúng pháp sai, còn nếu pháp sai thì người ta nói suông

suông không hà, rồi người ta huyền thoại cái câu chuyện nghe rất hay nhưng mà sự thật ra không biết cách, không có nắm được trong tầm tay của mình. Còn đạo Phật nói chúng quả Alahan đâu phải nói ngoài tầm tay của chúng ta. Chúng ta nghĩ quả Alahan là phải có thần thông, phải có Tam minh, phải biết chuyện quá khứ vị lai, đó là ngoài tầm tay của chúng ta. Còn quả Alahan mà đức Phật nói ở trong tầm tay chúng ta nắm được là: tâm tôi có tham tôi biết tôi có tham, tâm không tham tôi biết tôi không tham. Mà tâm không tham tức là quả Alahan tại chỗ này chứ đâu, tôi nắm trong tầm tay tôi được nè. Mà bây giờ nó có tham tôi biết tôi ngăn diệt nó, tui biết cách thức tôi xả nó rồi thì tôi không tham chứ sao, thì quả Alahan ngay ở chỗ bàn tay tôi nắm được rồi, đâu có gì khó đâu.

Cho nên Thầy nói quả Alahan 1 giây, 1 phút, có đúng không. Mà trong 1 giây 1 phút đó cho đến khi nó đủ thần thông thì nó hoàn thành được cái quả Alahan nhưng mà cái thần thông này đức Phật có cần không, chỉ cần cái tâm không tham sân si thôi, chứ còn nó dễ quá giờ tui vô tui nắm được nó rồi bắt đầu tui chứng. Trời đất ơi, thế gian này Alahan hết ráo rồi các con, phải không. Như vậy là Alahan quá dễ, đâu phải dễ đâu. Chúng ta đã từng bao nhiêu đời huân cái

tham sân si, bây giờ chỉ 1 giây mà chúng ta biết được cái quả của nó là may lắm rồi. Có người chỉ điểm, chứ không khéo chúng ta chưa biết cái giây Alahan này đâu. Cái giây mà chúng quả Alahan này các con chưa từng bao giờ biết. Thế mà chúng ta biết rồi chúng ta nắm giữ nó từ 1 giây 2 giây có thể được, 3 giây có thể được, 4 giây có thể được rồi 1 giờ, 2 giờ, 1 ngày, 2 ngày có thể được chứ. Từ 1 cái nắm được thì phải nỗ lực nắm, chứ đừng có thấy đau rồi nắm xuống thì không được, phải không.

Cho nên vậy mấy con phải nỗ lực tận cùng, làm con người mà, chúng ta phải vượt lên chứ đừng có để mà đầu hàng trước cái giặc sanh tử này. Con người phải có trí tuệ, loài người là phải hơn loài vật ở chỗ chúng ta phải biết. Mà đã biết cái đời là khổ rồi, có gì đâu mà thật. Thử nghĩ giàu có làm vua cuối cùng chết có mang được cái gì không, toàn là còn lại, để lại những cái nghiệp ác nghiệp thiện để tiếp tục tái sanh mà thôi. Một cái đời nay chúng ta làm tổng thống đi, chết đi biết bao nhiêu mà thân xác người chết thì cái người này nọ sẽ sanh cái gì - đâu phải làm tổng thống nữa đâu.

Quý vị đừng cứ nghĩ rằng họ làm tổng thống đời nay mà đời sau họ làm tổng thống đâu, họ phải trả biết bao nhiêu nghiệp. Một anh hùng mà chúng ta ca ngợi thì cái vị

anh hùng này phải trả biết bao xương máu của người ta không. Mình thắng trận được mình giết bao nhiêu người không, mình còn ác nữa, ngồi đó nó bắt mình nó đánh đập bây giờ đó thắng trận rồi giết sạch nó xuống hết thì các con biết những cái người mà làm tướng họ đâu phải là thiện pháp hết đâu. Cho nên vì vậy mà họ phải thọ cái quả của họ, họ đâu có phải luôn luôn lúc nào cũng làm tướng đâu, phải chịu biết bao nhiêu cái thân mạng khác để mà trả cái quả đó. Vay 1 phải trả 10 chứ không phải ít.

Cũng như bây giờ chúng ta chỉ ăn 1 con cá lòng tong thôi, ngày mai chúng ta phải sanh ra 10 con cá để chúng ăn 10 lần, chúng ta phải chết 10 lần, có khổ không. Hồi đó có 1 con cá nó khổ có 1 cái thôi chúng ta bỏ trong miệng nhai nuốt; sau này chúng ta làm 10 con cá chúng nhai 10 lần, có phải đúng không. Đừng có nghĩ rằng 1 trả 1 đâu, cho nên mình, ví dụ như cái thân của chúng ta nó trở thành cái mồ chôn xác của chúng sanh thì muôn đời ngàn kiếp chúng sanh sẽ ăn chúng ta cũng trở thành như vậy đó, nó không có sai đâu. Cái luật nhân quả nó công minh công bằng lắm, nó không có tha thứ người nào hết. Trừ ra người đó vô lậu là nó không tác động được, tức là ta chuyển hóa nhân quả, nhân quả không làm chủ chúng ta được, cho nên cái tu tập của các con là cái

tu tập làm chủ nhân quả, làm chủ nhân quả tức làm chủ sự sống chết. Bởi vì nhân quả nó làm chủ sự sống chết. Nó muốn các con chết là các con bảo cho sống thêm nó không cho đâu, nó bảo thân con bệnh là con phải bệnh, nó bảo bệnh nhẹ là nhẹ nó bảo bệnh nặng là nặng con không có từ chối được đâu. Bây giờ đang ngồi như vậy nó bảo đứt mạch máu não, liệt nửa thân là liệt nửa thân, không có chạy đi đâu được, nằm đó có người đỡ ăn uống có người dứt. Chứ nó đã đến cái lúc đó nó bảo như vậy là như vậy chứ không có cãi được. Nhưng người tu theo đạo Phật thì không được, anh nhân quả không được làm chủ cái điều này.

Đó thì các con biết bởi vì mình làm chủ nhân quả, mà nhân quả là 1 cái môi trường sống của chúng ta trong vũ trụ, cho nên cái quy luật của nó nó giữ gìn những cái trật tự của nó ở trên hành tinh chúng ta. Mọi hành tinh, mọi ngôi sao trên này nó có cái quy luật của nhân quả, cho nên nó không bị đảo lộn, nó ghê gớm lắm, vậy mà có người chúng ta làm được như vậy. Cho nên đức Phật nói: *Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn*. phải không, chỉ có con người mới làm được như vậy chứ không phải là ông Phật. Mà ổng nói loài người chúng ta, con người là làm được điều này; mà ổng là tượng trưng cho 1 người đã làm được điều này.

Trên trời, dưới trời nghĩa là khắp cùng chứ gì, duy có con người là duy nhất mới làm được điều này. Cho nên ông Phật làm được, Thầy làm được, các con cũng sẽ làm được không ai không làm được, ông Phật ổng đã tuyên bố rồi, có phải cái ngày mà đức Phật đã tuyên bố trong cái bài kệ đó không:

Thiên thượng thiên hạ

Duy ngã độc tôn

Nhất thiết thế gian

Sanh lão bệnh tử.

... Chánh tư duy, phải học rồi tu rồi luyện, rồi tập thì nó mới thành chứ.

Bạch Thầy, Thầy có dạy con cái nó có thành, mình dạy mà nó không nghe thôi giờ thì việc của nó còn mình lo việc của mình, cứ như vậy đó; nhưng mà trong này nó vẫn đau, nó vẫn.... (đoạn này giống băng số 6) 77:32

VIII-BĂNG SỐ 5

Link pháp âm: <https://archive.org/details/05DaoDucLamNguoi13.05.2008A>

Phật tử hỏi:

Trong gia đình mà con cái nó làm, mình dạy nó mà nó không nghe làm gì làm, thôi

thì việc của nó, mình lo việc của mình, nếu như vậy nhưng mà trong này nó vẫn đau, hay thấy bình thường.

Điều thứ 2 nữa: nếu mà nó làm gì kệ nó thì con mình của mình thì có phải là mình thiếu từ bi, thiếu tình thương không Thầy?

Trả lời:

Không phải, thiếu đạo đức, chứ không phải thiếu từ bi. Bởi vì nó con của mình mà mình mặc kệ nó đâu có được, phải không, cái này là cần phải học hỏi thêm nữa con, không có nói ngang như vậy được. Bởi vì đây là 1 cái đạo đức của gia đình, con của mình mình sanh nó ra, mình có bốn phận nhưng mà không được áp đặt nó, con áp đặt nó bảo mày phải làm vậy làm vậy, mẹ nói sao phải nghe, thì đó là áp đặt không được. Như vậy là phải học Đạo đức làm người, Đạo đức gia đình. Chắc có thể là cuối năm nay, Đạo đức gia đình mà Thầy ra như thế này thì sẽ biết cách đối xử với mấy con, cách của người mẹ phải làm sao, người cha phải dạy con như thế nào, mà không được quyền áp đặt chúng. Rồi con cái Thầy dạy như thế nào đó là Đạo đức gia đình, bây giờ Thầy nói nó dài quá, nói không hết đâu, thôi để rồi chừng đó Thầy viết rồi học, đọc, rồi những cái cần hiểu biết thì cái gì mà, ngay bây giờ trong gia đình mình có những cái khó khăn đó,

viết bức thư, Thầy làm ơn Thầy trả lời rồi coi theo thư đó mà giải quyết, để sau này nó có những bộ sách đạo đức để dạy chung hết chứ. Con có nỗi khổ, mấy người kia họ có con cái họ cũng khổ y như con vậy chứ hỏng sai đâu, cho nên Thầy phải lo chung chứ hỏng lẽ lo từng cá nhân. Bây giờ cá nhân là như thế này, con biết bức thư cho Thầy Thầy trả lời: ừ, bây giờ con phải dạy con như thế này, dạy như thế này nó không nghe; mình phải cách thức này cách thức kia thì nó sẽ nghe. Mình biết mình là người có trí tuệ mà, mình hướng dẫn nó mà, nó đâu khôn hơn mình đâu? Cho nên cuối cùng nó phải phụ thuộc mình mà không có áp đặt nó chút nào hết. Tự nó, tự tâm nó phát hiện, tự tâm nó thấy rằng cái điều đó sai, mình làm giúp cho nó thấy, làm cho nó cởi mở nó thấy được cái sai của nó thì nó sẽ nghe lời con. Còn bây giờ con bảo nó làm vậy vậy mà con áp đặt nó con rầy máng nó là sai luôn, nó chống lại con.

Phật tử hỏi: (...)

Thầy trả lời: Được, nếu ở đây con tu thì coi như là thọ Bát quan trai, được Thầy giúp đỡ cho, ở lại đi con. Đi cho mệt chứ làm gì con, ở đây trong 1 tuần lễ mà mình giữ gìn tâm thanh thân an lạc; không chừng tuần lễ sau mình chứng quả Alahan luôn thì sao? Mình sung sướng chứ. Một tuần lễ, đức Phật

đã nói mà, mà nếu mà mình nỗ lực mình tu mà. Con thấy con sắp sửa chết rồi còn gì nữa mà ở đó mà không lo, cho nên luôn lúc nào cũng giữ tâm thanh thản an lạc vô sự. Ba cái thằng giặc này vô là tao đuổi ra hết, tao không sợ, mày đau tao không sợ, tâm tham sân si không sợ đuổi ra hết thì trong 1 tuần lễ xong à.

Phật tử hỏi: (...)

Thầy trả lời:

Bây giờ con nghe vấn đề như thế này, con ngồi xuống đi con. Sự tu tập coi như vậy. Trong cái sự tu tập phải có sự hướng dẫn đúng, chứ không phải các con nghe Thầy nói là 1 lý đó, bởi vì thuyết giảng là 1 cái lẽ nói thôi, bây giờ trong cái cơn đau, cái thân này đau mà muốn chiến thắng được nó thì người ta sẽ trang bị cho mình những cái cách thức để cho mình tập cho đúng cách. Rồi khi mà mình gặp cái thọ thì mình sử dụng đúng cách đó mình mới đẩy lui nó được, chứ còn mấy con mà gan dạ mấy con nằm chết queo luôn đó. Nó đánh mấy con mà mấy con không có pháp để mà đỡ nó, không có cái cách thức thì con chịu đau, tức là mình chịu đựng đến cái mức độ cuối cùng mình không chịu nổi nữa thì nó sẽ hoại diệt thân con. Bởi vì mình ức chế nó quá độ, ức chế cái cảm thọ chứ không phải gì, cho nên

trong khi tu tập mà mấy con. Ví dụ như giờ mấy con học ở đây 1 tuần lễ thì những cái tu tập Thầy phải kiểm tra Thầy phải hướng dẫn. Bởi vì hồi nãy Thầy có nói mà, từ cái lớp Chánh kiến, Chánh tư duy đều phải có người đứng lớp để mà dạy cho mấy con học, rồi dạy cho mấy con tu chứ không phải là mấy con muốn à nói tu rồi về đó tu đâu, không được đâu.

Cho nên khi mà đến đây học, phần nhiều là Thầy luôn luôn Thầy muốn tiếp xúc với mấy con nhiều lắm, để làm gì? Để hướng dẫn cho mấy con từng hành động tu tập cho đúng. Đi kinh hành nhiều khi cái lúc đi kinh hành đó, bình thường thì nó phải như thế nào, mà khi bị hôn trầm thùy miên nó phải như thế nào? Nó phải biết thay đổi để mà phá cho được. Chứ còn nếu mà mấy con đi thường thường nó cũng ngủ hà, nó không phải dễ đâu; rồi cái cơn đau của mình cũng vậy, từng cái tâm niệm của mình nhớ gia đình này kia nọ. Cũng như bây giờ con tạm biệt gia đình con bỏ con vào đây, khi mà ngồi không 1 mình mình, sống 1 mình, coi như độc cư 1 mình mình thì nó sẽ hiện ra những cái niệm, nó làm cho cái tâm con xao động, nó làm cho cái tâm con nó bất an. Cho nên do như vậy, khi mà gần thì con mới được hỏi: bây giờ tâm con nó hiện ra cái niệm đó con phải khắc phục như thế nào thưa Thầy

dạy? Mặc dù trong kinh nói: Trên tâm quán tâm để khắc phục tham ưu, cái danh từ nói sông. Nhưng mà khi nó khởi lên cái niệm thì nó có mang theo những cái ưu phiền, lo lắng, thương nhớ gia đình của mình, con cái của mình, thì lúc bấy giờ mình phải khắc phục nó bằng cách nào thì chỉ có ông Thầy người ta biết cái tâm niệm đó. Trình cho Thầy: Bây giờ con bị kiết sử, ái kiết sử nhớ gia đình như thế nào, hoặc là con bị những cái hồi ức, những cái chuyện nó xảy ra tranh chấp gì đó mà họ chửi mắng con quá thậm tệ, những cái lời nói đó nó hiện ra nó làm cho con đau nhói lòng của con. Thì lúc bây giờ con đến con trình Thầy trong cái giờ đó con tu cái niệm đó nó khởi ra, mong Thầy chỉ cho con cách thức để nhiếp phục nó, khắc phục nó. Thì lúc bây giờ Thầy bảo con bây giờ phải ôm cái pháp này nè, con phải làm như thế này nè, rồi bắt đầu con làm cho Thầy xem. Nếu mà con làm đúng thì Thầy nói bây giờ con vô thất coi nó có hiện ra thì con cứ cho nó 1 đòn nó bay mất hà.

Thì như vậy con sẽ có cách thức, có Thầy hướng dẫn, có cách thức như vậy để trực tiếp cái mặt trận tham sân si của mình để mà đấu, để mà đánh nó, thì như vậy mới được. Thí dụ mấy con về đây nhập thất 1 tuần lễ Thầy sẽ luôn luôn chứ không phải là giờ trong cái bài kinh Thầy dạy pháp tu

đi kinh hành như vậy, làm như vậy, hít thở như vậy mấy con cũng làm y như vậy nhưng mà cuối cùng mấy con áp dụng không đúng cách. Áp dụng không có đúng cái cách thức để cho mình thực hiện được cái sự giải thoát thực sự đầy lui, khắc phục được tham ưu ở trong đó thì cuối cùng mấy con tu nó cũng đậm chân tại chỗ mất, các con hiểu điều đó. Cho nên 1 ông thầy mà dạy người ta tu giải thoát rất là vất vả. Bởi vì cái mặt trận sanh tử nó đương đầu với họ. Ông Thầy ổng biết cách đánh còn mình chưa đúng cách cho nên nó đánh mình mặt này, nó đánh mình mặt kia mình không biết đâu mà đỡ. Cho nên cuối cùng thì mình thua trận, còn không có thì mình chịu đựng, chịu đựng cuối cùng thì coi như là ức chế nó trong đó nó bung ra còn mạnh hơn.

Cho nên trong cái tu tập là luôn luôn các con phải biết rằng Thầy nói, đức Phật đã nói rằng 7 ngày, 7 tháng, 7 năm nhưng mà sự thật phải được cái sự tận tình như ông Xá Lợi Phất ngày xưa ngài giúp Phật để giúp cho chúng tỳ kheo mà tu tập. Ông Xá Lợi Phất là người tận tình nhất luôn luôn bám sát bên chúng. Ông Phật thì giảng thuyết thôi, ông Xá Lợi Phất thì sống sát bên chúng, có rảnh chút nào ông nhắc nhở chúng phải tu tập cái này đúng cái kia sai, cho nên Thầy thấy trong cuộc đời của đức Phật là cái người mà

cực khổ với đức Phật đó là ông Xá Lợi Phất, là 1 người mà đức Phật gọi là đại trí tuệ đó, nghĩa là lúc nào ông cũng có sáng kiến để nhận định cái hướng đi, cái hướng tu tập của chúng tỳ kheo trong thời đó. Thầy thì bây giờ chưa có cho nên Thầy phải gánh vác hết, Thầy phải gánh vác hết thì cũng hỏng sao miễn thấy tốt chừng nào tốt chừng nấy, tại sao? Tại vì Thầy thấy chết Thầy không cực khổ, còn bây giờ cứ sống hoài nó khổ. Cho nên mấy con mà thấy Thầy còn sống là mau mau tìm tới gặp Thầy, mai một Thầy ẩn bóng tìm Thầy không ra. Cho nên vì vậy mà hôm nay con không có đi chơi là may đó, đi chơi trên Đà Lạt, đi du ngoạn ở trên đó đi về mệt chết, cho nên bây giờ về ở đây ở trong thất ngồi nghỉ ngơi khỏe, rồi có cái gì trình hỏi thưa Thầy, phải không?

Tu thì biết rồi, biết những cái pháp ông Phật ông chỉ rồi, nhưng mà để mà ứng dụng, đẩy lui được lạc thì cái này phải hỏi Thầy. Cũng như mà ra mặt trận con đánh mà thấy không thể thắng giặc được thì phải trở về hỏi bộ tham mưu chứ. Bộ tham mưu nó chỉ đạo bây giờ phải đánh cái mặt này thì nó sẽ thắng chứ gì, lúc bây giờ nó mới đặt ra cái bộ tham mưu. Chứ còn nếu mà không có bộ tham mưu thì biết gì đánh phải không, tan hết quân đội đó, phải không? Tan xác nữa chứ ở đó. Cho nên vì vậy khi mà về tu

Thầy nói 1 tuần lễ nó không nhiều nhưng mà nó quan trọng. Bởi vì làm sao để mấy con tập cho đúng, thực hiện cho đúng, áp dụng cho đúng và với cái mặt trận đối phó cho được thì cái đó là cái quan trọng. Học sưông không được đâu mà phải tập luyện và phải ứng phó cho đúng lúc đúng cái thời thì nó mới thắng được giặc, chứ mà không khéo thì không thắng nó đâu.

Rồi bắt đầu bây giờ con yên tâm đi, bữa nay mấy người này đi Đà Lạt chơi đi, lên trên cho biết cho mệt, trèo núi trèo non cho mệt còn con ở lại đây đi, con đọc kinh đi, người nào thiếu cho biết, hằng ngày đỡ thiếu hơn là đi chơi.

Phật tử hỏi:

Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Nam mô Bốn Sư Thích Thông Lạc.

Hôm nay con thay mặt cho Phật tử, trước tiên hết con xin chân thành biết cái ơn đức mà ngài đã chỉ dạy cho chúng con, khi gặp đức Trưởng lão chỉ dạy cho chúng con, xin Thầy cho tên bài pháp hôm nay.

Thầy trả lời: Bài pháp hôm nay các con cứ lấy tên **Đạo đức làm người**, hiểu chưa? Vào đạo Phật thì chỉ có học đạo đức thôi, không có gì tốt hơn hết. Bởi vì đức Phật có xác định cho mấy con nghe: “*đạo đức không*

làm khổ mình khổ người là mục đích của đạo Phật". Người nào mà không làm khổ mình khổ người là người đó vô lậu. Các con đọc lại cái bài kinh của Phật ở trong kinh Nguyên Thủy mấy con sẽ thấy cái lời đức Phật nói. Bài kinh cái chỗ mà người không làm khổ mình không làm khổ người: "Không chuyên làm khổ mình, không chuyên làm khổ người".

Đó là cái mục đích của đạo Phật, cái chỗ đó đó. Mà Thầy triển khai cái bài đó để cho nó trở thành cái nền đạo đức, vì vậy cho nên hôm nay lấy cái tên đó là Đạo đức làm người.

Phật tử hỏi:

Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Kính bạch đức Trưởng lão chứng minh cho chúng con và đánh lễ đức Trưởng lão và chúng con trình thư này dâng lên Đức Trưởng lão...

Thầy trả lời:

Khi mà theo cái tôn giáo nào đó, thì phải đặt niềm tin vào tôn giáo nào đó, thì quý vị Phật tử phải tận tâm. Cho nên trước khi mà quy y, nương theo 1 cái tôn giáo nào đó rồi mang đến cái tinh thần Phật giáo thì cần phải suy nghĩ nhiều hơn, bởi vì nó phải nương vào 3 cái nơi chứ không phải 1. Ba

cái nơi đó nếu mà nương vào Phật đúng mà pháp không đúng thì chúng ta cũng chưa hẳn là chúng ta quy y đâu. Nương vào pháp bảo đúng mà quý vị mà lãnh đạo không đúng cũng không đúng nữa, mà nếu mà chúng ta nương vào Phật đúng pháp đúng mà tăng không đúng thì chúng ta cũng mất cái chỗ nương tựa chúng ta nữa. Bởi vì Phật đúng pháp đúng mà tăng không đúng thì tức là không có cái người trực tiếp hướng dẫn chúng ta, chúng ta dễ đi sai, chúng ta cũng không thực hiện Tam minh đâu.

Cho nên ở đây có 3 cái nơi, mà cái nơi nào cũng cần thiết và nó có sự liên hệ rất là mật thiết ở 3 cái nơi này. Nếu mà chư Phật đúng mà hiểu biết Phật thì sai, mà đúng mình nói không đúng thì đương nhiên chúng ta cũng đi tái sanh. Bằng chứng như hiện giờ, quý Phật tử có nhiều người đã quy y tam bảo Phật, pháp, tăng nhưng mà Phật cũng nói là Phật Thích Ca Mâu Ni. Nhưng mà khi chúng ta theo Phật Thích Ca Mâu Ni, trái lại bây giờ chúng ta nương pháp thì chúng ta thấy rằng cũng nương pháp mà pháp của Bà la môn, pháp của Đại thừa, tức là pháp phát triển chứ không phải Nguyên Thủy của chúng ta. Cho nên xảy ra bao nhiêu cái thời gian bao nhiêu thế hệ cái con người chúng ta theo Phật giáo dừng lại để mà làm chủ cái sự sống sự đau khổ của chúng ta - sanh già

bệnh chết thì không có người.

Người ta chỉ huyền thoại như câu chuyện của Bàn Uẩn, các vị tổ khi mà chết thì họ tu hành như thế nào? Cái đúng mà cái pháp để tu hành mà khi ông nào chết người ta cũng nói tu hành tới nơi, tới chốn thì đừng có tin, đừng có nên tin. Cho nên vì vậy chúng ta nắm giới luật, nắm cái định thì tức là nắm cái pháp. Bây giờ cái pháp đó chánh tà để mà chúng ta đi, tu cho đúng chánh pháp thì nó đạt được thánh hạnh. Nhưng bây giờ cái pháp đúng mà không có người hướng dẫn thì tức là không có người trong giới luật nghiêm chỉnh toàn là nói pháp hơi, đúng nhưng mà không có người giới luật nghiêm chỉnh thì tức là chúng ta thiếu 1 cái ngôi, thiếu 1 cái ngôi để nương tựa, bởi vì chính ông thầy là gương hạnh cho chúng ta. Bởi vì chính ông thầy là cái người thánh để nói lên được cái gương hạnh đó và trực tiếp hướng dẫn cho chúng ta trong những khi bản thân chúng ta, cuộc đời gia đình chúng ta, xã hội chúng ta đau khổ cũng vì đó, bây giờ chúng ta vượt qua những đau khổ đó. Bây giờ không có ông thầy thì hỏi pháp nó có trả lời được không? Mà hỏi Phật thì Phật đã tịnh xong rồi, bây giờ biết hỏi ai.

Cho nên phải tìm 1 vị thầy xứng đáng mà chúng ta nương vào như 1 người cha lành để cho người cha đó họ giúp đưa con

họ giải thoát trong cái bệnh đau khổ, trong cái cuộc đời hiện đau khổ. Bởi vì cuộc đời chúng ta luôn đau khổ.

Cho nên trước khi mà chúng ta quy y Tam bảo thì chúng ta cẩn thận, rất là cẩn thận. Vì vậy đừng có nói giờ tôi quy y ai cũng vậy nhưng mà sự thực ra bây giờ chúng ta tìm 1 cái vị tăng mà chúng ta để quy y rất khó, vị tăng mà giới luật nghiêm chỉnh rất khó. Như chúng ta cũng có trong thiền viện chứ không phải không nhưng mà phải tập. Nhưng mà không phải vì lý do đó mà chúng ta chấp vào cái vấn đề đó. Bây giờ chúng ta phải quy y với 1 cái vị thầy nào đó, phải đại diện 3 ngôi Tam bảo dùng cái lễ thọ Tam quy ngũ giới của chúng ta, cho chúng ta pháp danh, chúng ta chấp nhận. Chứ bây giờ chúng ta phải tìm vị tăng xứng đáng, vị tăng đó là sao, đường hướng tu tập cụ thể thì tốt hơn.

Cho nên trước khi mà làm lễ quy y, thọ Tam quy ngũ giới cho quý Phật tử, thì mỗi Phật tử khi mà Thầy giảng về pháp bảo, tăng bảo thì quý Phật tử suy nghĩ kỹ để khi mà mình phát tâm quy y Phật rồi mình không hiểu cái cảnh giới, cảnh đời. Bởi vì trong cuộc đời chúng ta theo Phật giáo thì chúng ta biết rằng trong cái kinh sách của Đại thừa thì nó có nói đến 7 đời vị Phật nhưng mà nhiều vị Phật chúng ta biết quy y ông Phật

nào đây? Cho nên ngay khi mà Thầy giảng nói thì chúng ta biết là chúng ta sẽ quy y ông Phật nào. Chứ nói chúng ta quy y Phật Thích Ca mà lại tu nương theo Phật Di Đà thì cái đó cũng là 1 cái điều nó không đúng. Cho nên vì vậy khi mà Thầy giảng suy nghĩ đúng rồi, thấy đúng vừa hiểu biết rất rõ và cụ thể, và tâm niệm chúng ta tha thiết đúng cái vị Phật đó và đúng cái pháp đó, và đúng với cái nghiêm trì giới luật của vị tăng đó. Nếu mà cái ước nguyện chúng ta mong muốn được thì bây giờ chúng ta mới chấp tay lên, đó mà để mà xin thọ Tam quy. Và nếu mà giới, 5 cái giới mà quý Phật tử đã thọ, được Thầy trao mà thấy nó không phù hợp với mình, tại Phật không bắt buộc, không ép. Nghĩa là thấy nó hợp, nó đem lại lợi ích cho mình thì mình tự phát nguyện chấp tay lên mình xin thọ 5 cái giới luật đó, còn nếu mà không thì quý vị tự nhiên đừng có chấp tay lên mà xin thọ cũng không được, đừng có bắt chước mọi người làm, quý vị không nên.

Quý vị phải thành thật, mình thật tâm như thế nào thì mình chấp tay lên mình xin thọ, còn mình thấy mình chưa đủ thì mình không nên thọ. Nghĩa là đối với đạo Phật trong cái Phật giáo thì không có bắt buộc. Bởi vì như Thầy đã nói Phật giáo đó là cái nền đạo đức của con người chứ không phải là 1 tôn giáo. Nhưng mà sau này vì danh lợi

vì quyền lợi của người ta, cho nên người ta mới chia nó thành một cái tôn giáo cho nó có 1 cái sự chia cắt. Cái chân lý của đạo Phật nó chia cắt nó thành ra cái chân lý đó của đạo Phật chứ không phải của tôn giáo khác, không phải của nhiều tôn giáo. Nó làm cho con người, từ đó người ta hiểu chưa rõ chưa sâu cái đạo đức này làm mất cái ý nghĩa của nó đi.

Cho nên hôm nay thì Thầy giảng đến đây thì quý Phật tử lắng nghe cho kỹ khi mà mình thấy biết hợp với mình, thấy đúng ý nguyện của mình thì mình sẽ chấp tay lên mình xin thọ còn nếu không xin thọ thì thôi.

Đến đây thì Thầy giúp đỡ những người còn làm lỡ, để rồi quý Phật tử phải trở về vị trí của mình để tu cho tốt. Bây giờ quý Phật tử biết rằng ngoài những người nào mà không có thọ Tam quy ngũ giới thì ngồi lại yên để mà nghe, còn nếu những người nào mà thọ Tam quy ngũ giới thì quỳ xuống để làm lễ.

Trước khi thọ tam quy ngũ giới thì quý Phật tử phải hiểu, bảo mình đừng, không đi lại được. Quy y là gì? “Quy” là con phải trở về, “Y” là nương tựa. Quy y là trở về nương tựa. Tam bảo là gì? Tam bảo là 3 cái nơi đó: Phật bảo, Pháp bảo, Tăng bảo. Và hôm nay chúng ta trở về nương tựa với 3 ngôi Tam

bảo, 3 ngôi báu, vậy Phật bảo là gì? Phật bảo là chỉ cho 1 con người cũng sanh ra từ cha mẹ rồi lớn lên có vợ con, rồi cảm nhận được nỗi khổ của kiếp làm người, bỏ cha mẹ bỏ vợ con đi tu; rồi đến khi làm chủ được bốn sự đau khổ của kiếp người (sanh, già, bệnh, chết), Ngài trở về độ cha mẹ vợ con và độ muôn người. Thì tới ngày hôm nay chúng ta mới có 1 cái tôn giáo gọi là Phật giáo. Cho nên đức Phật là 1 con người thật, con người có lịch sử hẳn hoi, ở trên hành tinh này là người Ấn Độ, không phải là người Việt Nam cũng không phải là người hành tinh khác, người tự do mà là người Ấn Độ. Người có cha mẹ tại nơi quê hương đó, Ngài lớn lên Ngài là 1 hoàng tử Ngài là người con có quyền thay thế vua cha lãnh đạo đất nước đó nhưng Ngài thấy cái việc đời con người quá đau khổ. Khi mà đi du ngoạn qua 4 cửa thành, ở trên thành ngài thấy 1 cái tình trạng, cái đau khổ của kiếp người như sanh, già, bệnh, chết. Ở đây trong 4 cái cửa thành này ngài không thấy cái người phụ nữ đâu, nhưng mà các nhà học giả người ta dạy chữ “sanh” là sanh đẻ. Cửa sanh ở đây là Ngài đi ra cửa thành cuối cùng Ngài thấy 1 người tu sĩ Bà la môn, Ngài mới nghĩ rằng chỉ có người tu mới giải thoát được thôi chứ còn đời người thì luôn luôn bị bệnh, già, chết; cho nên chữ “sanh y” có nghĩa là đời sống chứ không phải sanh đẻ. Do vậy mình thấy

4 cái pháp hành rõ ràng đã xác định được từ cho đến cái hình ảnh. Cái hình ảnh, cái hình ảnh nói lên cái đời sống của người tu sĩ; so sánh với đời sống của thế gian thì đời sống tu sĩ giải thoát hơn, đời sống thế gian bao giờ cũng đau khổ nếu không thì chúng ta nghiệm không ra nghĩa, phải không? Biết tâm như vậy là khổ. Thầy giảng như vậy là sai, đúng là cái việc để làm chủ tâm, không có nghĩa làm chủ sự sanh tử đó mà làm chủ cuộc sống của chúng ta.

Ví dụ như cuộc sống của chúng ta chúng ta không tham đắm vật chất thế gian này vì trong giáo lý của đức Phật đã dạy chúng ta: “Pháp thế gian là vô thường” nó không thường hằng cho nên chúng ta không thấy vui; các pháp thế gian thì vô thường nên khổ, chúng ta bám lấy nó thì nó sẽ khổ không bao giờ nó đạt được cái mục đích cho chúng ta. Cho nên ví dụ như bây giờ mình có cái nhà, cái nhà tranh thì muốn cái nhà ngói, cái nhà ngói rồi đến cái nhà tường, cái nhà tường rồi tới cái nhà lầu, cái muốn của mình nó không bao giờ dừng; cho nên càng tham thì càng khổ. Các pháp thế gian nó vô thường, nó không thật, cuối cùng là chúng ta cũng bỏ ra đi với 2 bàn tay trắng không vật gì chúng ta mang theo. Cho nên ý thức được tâm như vậy cho nên vì vậy đức Phật mới bỏ gia đình, bỏ cha mẹ mà đi tu. Trong khi đạo

Phật chưa có cho nên nên đạo đức nhân bản nhân quả chưa có, cho nên ngài mới bỏ cha mẹ ngài đi tu. Còn chúng ta hiện giờ có đạo Phật, có nên đạo đức nhân bản- nhân quả, cho nên chúng ta không được quyền bỏ cha mẹ, bỏ vợ con khi chúng ta đã tạo ra nhân quả.

Cho nên đối với đạo Phật, chưa có mặt đạo Phật chưa có mặt đạo đức của loài người từ xưa mà chúng ta chưa có, giờ chúng ta có thì ta không được bỏ đi tu, nhưng mà ở trong cái vị trí của người cư sĩ, có vậy thôi. Vẫn giữ gìn đạo đức, vẫn làm tốt được công việc chứ không phải là đợi đi tu mới được giải thoát. Chính đức Phật đã nói không phải là người cư sĩ không tu chứng quả Alahan; mà người tu sĩ hoặc là người cư sĩ, hoặc là nhỏ tuổi hoặc lớn tuổi người nào cũng có thể giải thoát được hết, tu Phật được giải thoát hết. Cho nên đạo Phật không phải là phân biệt ở chỗ giàu nghèo hoặc là tuổi lớn tuổi nhỏ gì, tùy theo cái làm việc của chúng ta trong cuộc sống của chúng ta, duyên nghiệp của chúng ta nó đến đâu thì chúng ta cố gắng khắc phục đến đó để chúng ta thực hiện được cái đạo giải thoát.

Cho nên khi ngài đi ra đến cửa thành ngài thấy Tăng - là cái đời sống của tu sĩ đó, rồi ngài thấy 1 cái người già, rồi 1 người bệnh, rồi 1 người chết - do nhìn thấy được

cái nổi khổ của con người. Không phải đây mình không biết, không cái người nào mà sanh ra mà không bệnh, không có người nào mà sanh ra không có đời sống, không có người nào sanh ra mà không có già. Chúng ta nhớ mới sanh ra là 1 đứa bé nằm nôi, bây giờ nhìn lại cái cơ thể của chúng ta không còn đứa bé nằm nôi nữa, thay đổi toàn bộ; lấy 1 cái vông còn bé của chúng ta hồi nhỏ nằm nôi mình nhìn lại trong khi bây giờ quý vị nhìn lại mới thấy khác xa không có giống nhau. Đó là sự vô thường thay đổi, đó là cái vòng sanh tử, chờ chết; cuối cùng thì bệnh rồi chết, do bệnh nên gây tất thảy trong chúng ta. Ai ngồi trước mặt Thầy không có người nào là không bệnh, không bệnh này cũng có bệnh khác. Cho nên người nào chắc chắn là cũng bệnh hết không có ai không bệnh. Cho nên nhìn xung quanh tuy chúng ta hiện giờ còn gặp mặt nhau trong cái dịp này, nhưng mà khi tới có người mất đi chúng ta không còn gặp mặt nhau nữa, đó là chết.

Như vậy cái nổi khổ khi mà mất đi 1 người; thử hỏi chúng ta biết nhau hôm nay, gặp nhau hôm nay mà mất đi 1 người. Khi mà năm tới mà chúng ta nghe 1 người đó mất chúng ta cũng nao nao, lòng yêu thương của chúng ta đối với người đó không còn có nữa, cho nên cũng khổ; vì vậy cho nên mất được tốt.

Vì vậy cho nên đức Phật biết cuộc đời chúng ta sanh ra để mà khổ, có gì đâu mà sung sướng, có gì đâu mà hạnh phúc đâu. Đạo Phật không phải tiêu cực, bất lực, nhưng mà biết khổ để vượt khổ, làm tốt lại cuộc đời, biến cuộc đời chúng ta trở thành thiên đàng cực lạc, chứ không phải đi tìm cực lạc thiên đàng nơi đâu, chính đó là mục đích của đạo Phật. Vì vậy cái người mà đã bỏ cái cuộc đời để thực hiện con đường tu của mình để đạt đến hôm nay mà cũng là con người bằng xương bằng thịt chứ không phải là 1 vị bồ tát Phổ Minh ở cõi trời Đâu Xuất mà giáng trần xuống đây để làm xong công việc này cho chúng ta đâu, mà chính những con người của chúng ta sanh ra cũng từ cha mẹ rồi khác khối trong những niềm đau khổ đó rồi chúng ta tư duy chúng ta suy nghĩ rồi chúng ta bỏ, chúng ta thực hiện được không có để lại 1 cái gì.

Như bây giờ hiện giờ biết bao nhiêu con người trên cái hành tinh của chúng ta họ cũng khác khối cái nỗi khổ rồi họ đi tìm cái chân lý, đi tìm cái triết lý để thực hiện cái cuộc đời thoát khổ của họ để rồi đem cái sự thoát khổ đó mà giúp chúng ta. Tuy có nhiều tôn giáo thực hiện được cái điều đó, mà cái điều đó bằng cái tưởng cho nên họ đưa ra cái tưởng nên nó an ủi được tinh thần nhưng mà không thực làm chủ được sự sống chết

của chúng ta. Cho nên chúng ta thấy là 1 tôn giáo nào cũng có lợi ích chứ không phải là không có lợi ích, an ủi tinh thần chúng ta. Thí dụ như bây giờ mình đặt 1 vấn đề mình theo thế giới Tây phương cực lạc thì luôn tưởng rằng nó có thế giới đó, mình tin tưởng rằng có nhưng sự thật nó không có; sự thật là không có nhưng mà tưởng rằng nó có đi, rồi hằng ngày mình niệm Phật mình cầu cho đến khi mình chết được sanh lên cái cõi cực lạc, tức là Thế giới yên vui hạnh phúc đó. Cho nên cái tinh thần mà mình tin tưởng vào nó làm cho mình được an ủi, nó làm cho mình thấy vững vàng trong cuộc sống của mình khi gặp khó khăn.

Đó cũng là những lợi ích cho con người để an ủi chúng ta trong những phút giây mà chúng ta không vượt qua được những cái khó khăn, cái bất toại nguyện ở trong lòng của chúng ta. Cho nên tôn giáo ra đời nhiều rất nhiều tôn giáo vẫn đem lại sự an ủi tinh thần cho họ nhưng mà thực tế thì không thể làm chủ sự sống chết của mình. Chỉ có duy nhất đạo Phật: sống thực, làm thực, làm rất thực tế - nghĩa là làm chủ sự sống chết của nó rất thực tế, không có mơ hồ như những điều thực, những cái việc thực, không thể sai được. Mà cái người đã để lại cái giáo pháp này, đã tu tập đã khổ hạnh 6 năm gần như chết để lại cho chúng ta hiện giờ mà chúng

ta tu tập được, chúng ta thấy được cái nền đạo đức mà đức Phật đã dạy chúng ta nền Đạo đức nhân bản nhân quả này, chúng ta nhớ lại công ơn của người Thầy, họ đã hi sinh cái sự sống của họ.

Các vị biết rằng người nào cũng muốn ăn để cho nó mập, bổ, khỏe để cho được an ổn; còn cái người này nghe nói khổ hạnh là giải quyết được sự đau khổ thì ngài tận cùng khổ hạnh, không thiết uống để cuối cùng cơ thể kiệt quệ- con người vĩ đại thật, chúng ta làm không được. Cũng như đặt thành vấn đề như bây giờ các vị ở đây các vị thấy nếu mà hàng ngày cho quý vị 1 nắm rau với vài 3 hột muối để quý vị ăn chắc chắn là quý vị không sống nổi, thế mà đức Phật làm được và Thầy lên Hòn Sơn Thầy cũng sống với rau như vậy mà Thầy cũng sống được. Con người rất là thích nghi, nếu mà chúng ta chịu khó tập luyện nó nó sẽ thích nghi; con bò ăn cỏ còn sống được, chúng ta ăn rau cũng sống được chứ có gì đâu. Nhưng chúng ta chưa thích nghi là tại vì chúng ta quen ăn cơm, ăn bánh, thịt, cá, cho nên chúng ta bây giờ quay trở lại ăn rau cỏ rất là khó, nhưng chúng ta tập luyện thì chúng ta cũng sống được bằng chứng Thầy đã trải qua 9 tháng trời trên Hòn Sơn cũng làm được. Cho nên Thầy thấy người dễ thích nghi nếu tập thích nghi với thiện pháp thì tâm hồn thanh thản

an lạc vô sự, thích nghi với ác pháp thì tâm hồn đau khổ, luôn luôn bất toại nguyện đó là sự thích nghi của con người. Cho nên vì cái sự thích nghi đó mà chúng ta trở thành thói quen tốt, thói quen đạo đức, người ta biết con người dễ thích nghi.

Cũng như bây giờ mình chưa giam mình ở trong cái nhà lao thì mình thấy khổ sở, nhưng mà khi bị bắt bỏ tù người ta nhốt mình ở trong cái nhà lao rồi vài 3 hôm sau mình thích nghi mình thấy cũng sống như bình thường không có gì hết. Chứ mà nếu mà không bình thường thì những người ở tù họ đã chết ở trong đó hết rồi, cho nên cái tánh thích nghi của con người rất là tuyệt vời.

Do đạo Phật biết như vậy mới triển khai cái pháp cho chúng ta tu, và vì vậy mà đức Phật đã giam mình 6 năm khổ hạnh trong rừng không ăn uống đến khi ngài đứng dậy không nổi ngài nhờ mấy người mục đồng đỡ ngài cho ngài bát sữa ngài mới tỉnh dậy. Từ đó ngài mới tư duy nếu mà khổ hạnh như thế này thì làm sao tìm ra được đạo giải thoát, cho nên từ đó ngài ăn uống bình thường trở lại, ăn uống bình thường trở lại không có nghĩa là ăn 3 bữa mà chỉ ăn 1 bữa, ăn đầy đủ ăn no trong 1 bữa mà thôi, còn dành lại cái thì giờ thì ngài tu tập.

Thì hôm nay chúng ta thấy rằng đức Phật con người thật, con người không phải là 1 vị thánh hay ở nơi cõi nào hết về đây, người ta huyền thoại 1 cách quá đáng. Một vị thánh mà họ giáng trần xuống thế gian này, chắc là vị thánh đó ngu. Thầy nói thực sự, tại sao vậy? Nếu họ không tương ứng với chúng sanh. Thầy nói thật sự bây giờ đặt thành vấn đề trong chúng ta đây có 1 người nào mà tu hết tham sân si không, mà khi hết tham sân si rồi nó không tương ứng với chúng sanh thì làm sao làm con họ được đâu mà nói xuống đây mà xuống?

Đặt thành vấn đề như đức Phật là 1 bồ tát, Phổ Minh là 1 vị bồ tát mà thực hiện được cái sự mà độ chúng sanh là tâm phải hoàn toàn thanh tịnh hoàn toàn thanh tịnh tức là không tham sân si nữa, mà không tham sân si thì làm sao tương ứng với chúng sanh mà tái sanh làm con của chúng sanh được? Có còn tham sân si mới tái sanh được, không còn tham sân si thì làm sao tái sanh được?

Như bây giờ, thí dụ như Thầy tu Thầy hết tham sân si rồi mà Thầy muốn tái sanh chúng sanh thì hàng ngày Thầy phải tu tập trở lại, phải tập tham tập sân tập si. Thay vì bây giờ Thầy ăn ngày 1 bữa Thầy tập ăn 3 bữa, ăn phi thời, ăn đủ cách trở lại. Thầy phải tập như vậy cho giống người ta mới được, khi giống người ta mới sanh làm con

người ta được, đâu phải chuyện dễ, nó rất khó. Cho nên đừng nghĩ rằng cái huyền thoại của 1 cái người mà người ta tưởng tượng ra, người ta đặt ra chứ thật sự người ta chưa có hiểu, mấy cái người này chưa có hiểu.

Ví dụ như bây giờ Thầy tu xong rồi Thầy muốn làm chúng sanh đâu phải dễ đâu. Cho nên tại sao mà đức Thích Ca Ông tu rồi Ông đi mất đi, sao Ông không thương chúng sanh nhưng mà cái tâm Ông làm sao tương ứng với chúng sanh mà xuống dưới thế gian này nữa? Chỉ có con người còn tham sân si ở nơi đó mà được chánh pháp thì bắt đầu tu tập giải thoát, được kinh nghiệm mà đem những kinh nghiệm mà dạy lại chứ Thầy cũng không ở cõi nào hết.

Có nhiều người nói do Thầy nhiều đời nhiều kiếp tu hành mới được như vậy - không phải đâu. Thầy nghĩ rằng từ cái tiến bộ của cái loài động vật nó lần lượt nó đi lên như vậy thôi thì tức là Thầy làm thiện nhưng mà trong những người đó có những cái thiện tương ứng với Thầy nhưng mà trong cái thiện đó nó còn có ác chưa có hết, nó còn tương ứng. Nhưng mà khi nó thiện, đến khi mà con người nó không còn cái thiện đó nữa thì Thầy không còn tương ứng nữa, cho nên có những người người ta đoạn 5 cái hạ phần kiết sử thì thế gian này không có người đoạn 5 hạ phần kiết sử đó, thì do đó nó không

tương ứng nữa thì cái người đó họ chết họ không tái sinh được. Cho nên mới nó có 33 cõi trời, tức là 33 trạng thái để mà chúng ta chết chúng ta không còn tái sinh nữa. Nhưng cái thời gian mà chúng ta ở trong cái từ trường 33 đó nó đến, khi mà nó hết cái phước báu của cái thiện đó thì nó tương ứng với chúng sanh thì nó mới trở thành chúng sanh.

Cho nên nói về vấn đề đức Phật là 1 vị bồ tát ở cõi trời Đâu Xuất mà xuống đây thì nó không đúng. Mình không thể nào mà nói rằng, Thầy bây giờ Thầy muốn làm Phật thì nó khó, Thầy tập thì Thầy làm Phật được rồi nhưng mà Thầy muốn làm chúng sanh chắc chắn là khi mà Thầy làm Phật rồi Thầy ngán quá, bây giờ Thầy phải tập ăn tập uống trở lại nè, rồi phải tập giận tập hờn rồi tập ham muốn, rồi phải tập dâm dục, phải tập đủ cái mà Thầy ngán quá, bởi vì Thầy đã hiểu biết nó rồi, phải không. Thầy biết nào là bất tịnh, ăn uống là cực khổ, nào là thực phẩm không có phải thanh tịnh chút nào hết, coi vì vậy đâu bao giờ ai mà điên mà tập lại như vậy.

Đó là 1 cái điều kiện để mà Thầy nói rằng đó là 1 cái sai, người ta huyền thoại 1 cái vị bồ tát ở cõi nào đó xuống đây còn chúng ta chỉ là cỏ rác sanh ra làm người đây thôi, mà quý vị nói ở cao hơn chúng ta nên

làm giáo chủ, như vậy không phải đâu. Cho nên tôn giáo từ con người sanh ra chứ không phải là tôn giáo sanh ra con người.

Như vậy thì quý vị cũng đã hiểu biết vì vậy mà đức Phật là con người thật, con người do cha mẹ sanh ra bằng con đường dâm dục. Cho nên lúc bấy giờ chúng ta hiểu biết được đức Phật là 1 con người thật rồi, con người như mình cũng cha sanh mẹ đẻ như mình thì chắc chắn mình thực hiện làm như Ngài, thực hiện ý chí nghị lực như Ngài, can trường như Ngài thì chắc chắn chúng ta sẽ làm được như Ngài.

Đó là 1 điều quyết chắc không sai được. Vì vậy 1 con người thật như vậy mà làm được điều này thì chúng ta đặt trọn cái niềm tin ở Người, chúng ta không bao giờ mà không tin ở Người, mà con người có lịch sử thật hẳn hoi thực sự chứ đâu phải con người ảo tưởng.

Ví như nói bây giờ đức Phật A Di Đà thì cái lịch sử nó không có ở thế gian rồi, rồi nói về đức Phật Di Lặc thì chúng ta cũng tìm không thấy cái lịch sử của ông Phật này sinh ra ở chỗ nào hết. Mà cái thời đức Phật Thích Ca đã nói như vậy, đến lúc bây giờ chúng ta tìm ông Phật Di Lặc thì chúng ta không thấy mà thấy cái ông bụng phệ bụng như vậy chúng ta tưởng tượng ra thôi chứ thực ra không có

ông Phật như vậy. Cho nên vì vậy mà chúng ta biết rằng duy nhất trên đời chúng ta có 1 cái vị, mà cái vị đó là Phật Thích Ca, người đã để lại cái chơn lý cho loài người, cái đạo đức nhân bản nhân quả cho chúng ta hôm nay, là con người thật và cái công ơn của người đó rất là lớn, đó là đức Phật.

Vậy thì đức Phật là 1 người có xứng đáng để mà chúng ta nương tựa vào ngài không, tin tưởng vào ngài không. Nếu mà nương tựa và tin tưởng vào ngài thì chúng ta sẽ xứng đáng quy y với ngài, ngài là con người có những đức hạnh, có những điều kiện mà chúng ta cần phải học, cần phải theo ngài. làm được như ngài; ngài làm được - ngài là con người làm được chắc chắn là chúng ta cũng sẽ làm được.

Còn nếu Ngài là 1 vị thánh, ngài là 1 vị Bồ tát ở chỗ nào, Ngài làm được chắc chắn chúng ta không làm được, bởi vì chúng ta là con người phàm phu ở thế gian ở trên hành tinh này còn Ngài ở cái hành tinh nào đâu đó Ngài đến đây chắc chúng ta không làm được.

Cho nên vì vậy mà chúng ta có sự tự duy chơn chánh, Ngài là con người thật ở thế gian này, Ngài cũng từ đó mà Ngài sanh ra, Ngài cũng từ cát bụi mà hợp lại, Ngài cũng các duyên sanh mà hợp lại thành con người

của Ngài, Ngài cũng biết đau biết đớn, Ngài cũng có những cảm thọ khổ sở, Ngài cũng có tâm tư tha thiết thương yêu, Ngài cũng có những cái tình cảm của 1 con người như chúng ta. Rồi lần lượt Ngài cũng ham muốn điều này, ham muốn điều kia chứ không phải là không ham muốn. Và cuối cùng Ngài mới ly tất cả những ham muốn đó Ngài ly tất cả những ác pháp đó mà cuối cùng Ngài thành tựu được đạo giải thoát, để lại cho chúng ta 1 chơn pháp. Bây giờ Thầy giải thích về pháp của Phật. Pháp của Phật cũng thực tế như Ngài. Nghĩa là hằng ngày chúng ta làm những gì thì pháp của Phật cũng chỉ cho chúng ta trong những hành động làm những điều đó, nhưng mà những điều chúng ta làm có ác có thiện vì vậy mà Ngài lọc lựa ra để chỉ cho chúng ta cách thức mà chúng ta làm, làm những cái điều đó thiện thì Ngài gọi là pháp thiện, làm những điều đó ác thì Ngài gọi là pháp ác. Pháp ác thì Ngài bảo ngăn và diệt đừng có làm cái pháp đó nữa, làm cái pháp đó sẽ đau khổ, sẽ không hết phiền não, sẽ gây ra thân bệnh tật đau khổ nhiều cho nên Ngài bảo “Ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện”, hằng ngày phải cố gắng làm những điều thiện.

Pháp của ngài rất thực tế cho nên ngài đưa ra 8 cái lớp để chúng ta học cái lớp Chánh kiến để mà nhìn mọi vật, nhìn mọi

đối tượng, nhìn các pháp xảy đến cho chúng ta, tác động vào thân tâm của chúng ta để chúng ta biết ngăn và diệt nó để đem lại cho tâm hồn của chúng ta, đem lại cho thân tâm của chúng ta 1 sự an lạc, 1 sự thanh bình, 1 sự an ổn. Rất thực tế bởi vì cái pháp trong từng hành động của chúng ta đâu phải là 1 cái pháp cao xa vời vợi nào đâu, ở trong tầm tay của chúng ta đó.

Bây giờ tâm tôi có tham - ham muốn 1 cái điều gì gọi là tham, thực tế quá, mà khi tham thì tôi biết là ác pháp tôi ngăn diệt không cho lòng tham đó, thì tôi ngăn diệt tức là tôi không làm theo cái lòng tham đó, tôi ngăn tôi diệt chúng chứ gì. Nên ngài bảo Ly dục ly ác pháp, đó là kiến thức rất thực tế chứ đâu có dạy chúng ta vô chùa gõ mõ tụng kinh, dạy cầu an cầu siêu đâu, chư Phật đâu có dạy cái chuyện làm mơ hồ đó, đức Phật cũng đâu có dạy chúng ta ngồi thiền nhập định bao giờ. Đức Phật chỉ dạy chúng ta “Ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện” như câu pháp cú dạy “Chư ác mạc tác. Chúng thiện phụng hành”. Phải không, rõ ràng là đức Phật dạy chúng ta hằng ngày, bảo chúng ta hằng ngày phải tâm của chúng ta làm chủ “Tâm tạo tác, tâm làm chủ, tâm dẫn đầu”.

Vậy thì cái tâm là cái ý của chúng ta, cho nên nếu mà chúng ta dẫn nó vào ác

pháp thì chúng ta sẽ khổ đau, mà nếu cái tâm cái ý chúng ta dẫn nó vào thiện pháp thì chúng ta sẽ được phước báu, sẽ được sự an vui, sẽ được sự an ổn, rõ ràng đó là giải thoát chứ gì. Nó quá thực cụ thể, rõ ràng: tâm mình có cái gì mình biết cái này, thân mình có đau đốn chỗ nào biết chỗ ấy; chẳng lẽ cái đầu Thầy đau mà Thầy nói cái chân đau sao, phải không nó thực mà; rõ ràng là rất thực. Và khi đau thì chúng ta phải làm gì để đẩy lui cái ác pháp đó, và khi tâm phiền não thì chúng ta biết nó có tham sân nó mới phiền não thì chúng ta lại đẩy lui cái đau khổ đó ra, làm cho thân tâm chúng ta không còn đau khổ nữa thì đó là giải thoát chứ gì, có phải đúng không.

Pháp như vậy mà không nghe bây giờ lại nghe cái pháp mà niệm Phật để cầu vãng sanh Cực Lạc, biết ngày mai có cõi đó không mà cực lạc, biết ngày mai này chúng niệm Phật, trước khi chết có về được không, mơ hồ quá. Còn ở đây tâm có tham tôi biết tham, tham thì ác pháp- dừng không có được làm nữa, thì như vậy nó hết tham chứ gì, thực lắm.

Ở đây chúng ta không thực hiện được cái ...mà chúng ta đi thực hiện những cái mơ hồ vậy, lại tin tưởng rằng đó là pháp của Phật. Cho nên pháp của Phật rất là thực tế, thực tế như vậy để giúp chúng ta tu tập,

để giúp chúng ta sống 1 đời sống đạo đức không làm khổ mình khổ người. Pháp như vậy chúng ta có thấy cần đi theo nó không, cần nương tựa vào đó không. Bởi vì mình nương tựa vào đó tâm mình có tham có sân có si ..., có phải vậy không?

Pháp như vậy có xứng đáng là chúng ta nương tựa không. Bây giờ trở về nương tựa với pháp đó không, hay chúng ta muốn đến chùa gõ mõ tụng kinh, cầu cho tai qua nạn khỏi. Chúng ta muốn pháp nào, cái pháp thực tế hay là cái pháp mơ hồ này.

Đó thì bây giờ quý vị Phật tử chọn lấy, riêng cái phần của quý vị Phật tử chọn lấy, còn riêng Thầy Thầy có bốn phạm nhắc lại cái đường lối, giáo pháp của đạo đức của đức Phật Thích Ca, soạn ra thấy nếu mà nó thích hợp, nó vừa với cái tầm tay của mình, mình làm được thì mình sẽ phát nguyện quy y, nương tựa theo giáo pháp đó. Đó cái pháp thực tế như vậy, không mơ hồ, không trừu tượng.

Nhưng quý vị hỏi như vậy đạo Phật không có thiên định sao. Đức Phật nói giới sanh định, đạo đức chúng ta không còn tham sân si thì ngay cái tâm không tham sân si thì đó là định chứ đâu phải ngồi chong góc đó là định, khép chân như con cóc mà định. Đây không phải chỗ ngồi mà là chỗ

tâm thanh tịnh. Cho nên đức Phật nói Ly dục ly ác pháp nhập Sơ thiền; cái thiền của đạo Phật là cái thiền ly cái tâm ham muốn, ly ác pháp làm cho thân tâm chúng ta được an ổn thì chúng ta lìa nó ra. Thì ngay cái tâm lìa nó ra đó là thiền chứ không phải đòi hỏi thiền viện như. Nếu đòi hỏi 1 cái thiền nào đó thì cái thiền đó là của ngoại đạo, của tôn giáo khác chứ không phải Phật giáo.

Thầy xin xác định lại điều này để cho quý vị thấy con đường của đạo Phật là phải đi từng giai đoạn 1 Giới, Định, Tuệ. **Về giới là phải giữ gìn tâm không tham sân si, phiền não thì đó là giới luật.** Giới tức là ly dục ly ác pháp cho nên giới sanh định, từ trong giới mà chúng ta thực hiện được ngăn ác diệt ác thì ngay cái tâm thanh tịnh đó là thiền định. Khi mà đã có thiền định rồi thì chúng ta phải đi sâu vào thiền định chứ, đã có thiền định thì mới nhập được định sâu chứ, chưa có thiền định thì chúng ta biết cái gì mà chúng ta tu.

Đó là cái từ lâu tới giờ người ta theo đạo Phật người ta tu thiền đều là tu sai, không đúng. Giới luật thì tan nát, phạm phải, sống như 1 người thế tục mà lại ngồi thiền nhập định thì làm sao ngồi thiền nhập định được. Thiền gì mà lạ vậy, đối với Phật giáo thì thiền đó không đúng đâu. Cho nên vì vậy hôm nay chúng ta thấy rõ ràng cái giáo pháp của Phật.

Thầy biết rằng quý vị Phật tử đều là nghe nói thiền định đều là ham; nhưng mà muốn tu vào thiền định thì phải tu cái gì nào thiền định chứ không phải tập ngồi mà thiền định được, hoặc là tập cho hết vọng tưởng là thiền định, không phải vậy đâu. Đạo Phật không dạy chúng ta làm điều đó.

Cho nên ở đây chúng ta thấy rõ ràng Phật cũng thực, pháp cũng thực: tâm có tham tôi biết tâm tôi có tham; không lẽ người đó có tâm tham mà không biết tham à, người đó có tâm sân mà không biết sân à. Nhưng mà để sân cho ly thì sự thật ra nếu mà mình quyết định dừng sân thì chắc dễ, lúc nào mình cũng hướng tâm cho tâm nó ly sân thôi, cho nên cứ để cho nó ly hoài vì vậy mà nó khỏe. Biết sân là khổ ... (Phút 46:9) ngay đó ngắt đầu nó liền không có được sân nữa, thì làm sao cái tâm chúng ta sân. Như vậy là tại vì chúng ta thích sân, còn thích tham cho nên mới để; chứ còn bây giờ biết đạo Phật rồi bắt đầu thấy biết rồi không thấy tham.

Bây giờ giờ này có phải giờ ăn đâu mà tham ăn, nhất định là trưa ăn 1 bữa, sáng không ăn bậy, chiều không ăn bậy, như vậy là rõ ràng mình ngắt đầu tham chứ. Đó là những cái thực tế trước mặt chúng ta, đó là cái chân tu.

Cho nên quý vị nên suy nghĩ đây là cái pháp thực tế, biết đương đầu thực tế trong cái tâm tham sân si của chúng ta để mà chúng ta dẹp nó. Nếu mà thấy nó thực tế thì quý vị hãy chấp tay lên mà thực hiện, còn nếu mà không thực tế thì quý vị đừng có chấp tay lên, Thầy sẽ tìm cái pháp khác, ngồi đây 7- 8 ngày để nhập định chứ thay cái pháp này phải cấm ăn cấm uống, cấm ngủ, cấm đủ thứ hết làm cho tui quá khổ, (47:5) tui không có quy y nữa, tui không có ly dục nữa. Tui để tui ăn uống đầy đủ như mọi người vậy mà tui tu cái pháp khác tui vẫn chứng đạo thì quý vị đừng quy y pháp này. Nếu quy y quý vị y theo cái pháp đó mà quý vị tu tập.

Đây là lời chân thật của Thầy, nó hợp với mình mình tu mà không hợp thì đừng nên theo, đừng nên quy y nó mà không làm đúng những điều đó thì mình có tội. Bây giờ Tăng Bảo, Thầy dạy về Tăng bảo để thấy mình chọn 1 vị tăng. Một vị tăng mà chính Phật đã xác định “Giới luật còn là Phật pháp còn, giới luật mất là Phật pháp mất”. Vị tăng mà phạm giới, phá giới đó là Phật giáo mất đó; chứ không phải là cái bộ kinh giới người ta đốt sạch hết rồi mới là giới luật mất. Vì thánh hạnh sống của tu sĩ của đạo Phật... vì giới luật không giữ gìn nghiêm chỉnh là đạo Phật mất, cho nên trong Phật

giáo những hạng người mà... giống y như Thầy nè mà giới luật phạm đó là Ma ba tuần hiện ra pháp Phật giáo...chứ không phải là đệ tử của Phật, đệ tử của Phật giữ giới luật làm đầu để làm gương hạnh cho tất cả tín đồ nương vào đó mà thực hiện đạo đức nhân bản nhân quả không làm khổ mình khổ người. Vì những vị thầy đó là những vị tăng... giúp cho chúng ta nương theo, còn những vị... thì chúng ta không nương theo. Giờ thì đó là vua chúa, cái ông thầy không là... mà là vua chúa, dẫn 1 cái nước bắt buộc dân phải theo tôn giáo này... nhưng mà chúng ta là thần dân trong nước đó thì phải nương vào tôn giáo đó chứ nương ở đâu. Đó là cái điều duy nhất (48:40)

